

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període

Sèrie P - Número 116

Dijous, 27 de febrer de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 77, segona i darrera reunió, i 78

Í N D E X

Sessió núm. 77.2

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística
(tram. 302-00303/06) (p. 3)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme rural i el seu desenvolupament
(tram. 302-00304/06) (p. 7)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i persecució
de la delinqüència (tram. 302-00305/06) (p. 11)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa
a l'explotació dels recursos hídrics (tram. 302-00306/06) (p. 18)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa
a la reducció de les llistes d'espera (tram. 302-00307/06) (p. 23)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel
que fa a la promoció de l'habitatge social a Catalunya (tram. 302-00308/06) (p. 27)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de ports a Catalunya
(tram. 302-00309/06) (p. 33)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge
(tram. 302-00310/06) (p. 38)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de l'ensenyament
(tram. 302-00311/06) (p. 43)

→

Sessió núm. 78

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 53/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (tram. 212-00015/06 i 212-00016/06) (p. 49)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 77.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, els consellers de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 302-00303/06)

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la presenta l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló, que té la paraula.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta és la Moció subsegüent a la interpellació feta en el passat Ple i que també va en el mateix sentit de la pregunta efectuada pel president del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana al president de la Generalitat.

En tot cas, dos fonaments de la Moció, que eren dos fonaments de la interpellació, i que poso a constatació de tots vostès. En primer lloc, la consideració del nostre Grup Parlamentari que el Govern ha incomplert alguns dels preceptes continguts a la Llei 1/1998, de 7 de gener, de política lingüística, especialment pel que fa als articles 32 i 34, de l'ús social de la llengua. I, encara més especialment pel que fa a l'incompliment de la Moció 98/VI, d'aquest Parlament, que instava el Govern a desenvolupar l'article 34 i també l'article 27 de l'Estatut del consumidor, que donava uns terminis al Govern, que el Govern ha incomplert.

És aquesta constatació que ens porta a reprovar el Govern per aquest incompliment. Fixin-se vostès que no reprovem ni el director general de Política Lingüística ni el conseller de Cultura, perquè em sembla que aquesta no és una actitud o no és una voluntat, la del desenvolupament de la Llei de política lingüística, d'un departament. És una llei suficientment important i una matèria suficientment important com perquè sigui objecte de l'interès o del desinterès del Govern sencer.

A la vegada, a la vegada, no només aquest incompliment sinó la realitat de la Llei acarada a la realitat social actual i l'esdevenir d'aquests últims cinc anys ens fa constatar la necessitat de modificar-la, en el sentit de permetre una millor aplicació dels seus preceptes referents a les activitats socioeconòmiques, l'Administració de l'Estat i de la justícia, els mitjans audiovisuals i la cinematografia.

I també ens fa constatar que, en aquests cinc anys que han passat, hi ha hagut fets, hi ha hagut esdeveniments,

evolucions socials, culturals, econòmiques, que no són reflectides, que no se troben reflectides en la Llei, com pot ser la influència de la immigració, l'allau migratòria i el seu acolliment lingüístic, o les noves tecnologies o, en el cas de la cinematografia, el DVD, que també permet unes solucions, diguem-ne, lingüístiques molt més àmplies que el cinema que s'exhibeix a les sales, i que la Llei tampoc preveu.

Nosaltres posem a disposició del Ple aquesta constatació i posem a disposició del Ple la possibilitat de crear una ponència conjunta per acabar aquestes modificacions, aquestes innovacions. Se'ns pot dir o se'ns dirà que això seria reobrir un debat. Si algú es pensa que el debat mai s'ha tancat, si algú es pensa que no hi ha debat, crec que simplement el que fa és o no saber on és la realitat o pretendre emmascarar-la. Hi ha voluntats polítiques que intenten no veure la realitat, hi ha voluntats polítiques que pretenen emmascarar-la.

Si avui aquest Ple decideix no tocar res, decideix no canviar res, decideix que les coses ja li van bé, el nostre Grup presentarà una proposició de llei de modificació de la Llei de política lingüística. Si aquesta Proposició de llei es debat en ple i es continua pensant que no passa res, que les coses ja van bé, que l'etiquetatge dels productes farmacèutics és el que ha de ser, que la llengua de l'exhibició cinematogràfica és la que toca, que el comportament de l'Administració de l'Estat i de la justícia és el correcte, el nostre Grup situa la normalitat lingüística, la visibilitat del català, la utilització del català en l'àmbit social com un paràmetre, com un paràmetre fonamental de la seva activitat política, enguany, l'any que ve, l'altre i l'altre. I que, per tant, el nostre Grup està disposat a parlar amb qui sigui d'això i tindrà moltes dificultats a parlar amb qui d'això no vulgui parlar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i per fixar la seva posició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Bargalló, ha fet bé d'avançar el que diríem alguns diputats en el posicionament. El que passa que, com vostè ha dit, vostè creu que sap on és la realitat, nosaltres també sabem on és la realitat per discutir aquest problema. La realitat o aquesta situació de realitat és que queden vuit mesos per a les eleccions. I la realitat, encara que sigui ben legítim el que vostès puguin fer de presentar aquesta modificació, em sembla que també té un toc d'electoralisme –ben legítim, per altra banda– que no sé si el necessita una llei com aquesta.

I no és que no vulguem tocar res, fins i tot estariem d'acord que hi ha la possibilitat de modificar la Llei de política lingüística en aspectes que vostè diu també en

la seva Moció, sobretot el que fa referència a aspectes innovadors, de noves tecnologies, segur que s'hauria de fer. Però no em sembla fer-ho ara, en aquests moments, ni fer-ho a través d'un posicionament partidari. No seria l'adequat, des del nostre punt de vista i, per això, pensem, doncs, que no s'ha de fer.

De totes maneres, tampoc vostè... potser vostè i el seu Grup Parlamentari no són els més indicats per dir com s'ha de modificar i quan s'ha de fer, perquè vostès varen votar en contra de la Llei, no estaven d'acord amb aquesta Llei i, en tot cas, potser, no ens donin massa lliçons sobre la necessitat. Nosaltres ho vàrem voler fer a través del consens i vostès varen ser els que el varen trencar, el consens. Llavors, sàpiguen vostès també on és la realitat, en aquest cas. Bé, vostès, per un cantó, i el Partit Popular per l'altre.

Nosaltres, de totes maneres, estem d'acord que l'aplicació de la Llei no es fa ni amb la capacitat ni amb els recursos necessaris per a un país com el nostre, que no està normalitzat des del punt de vista de l'ús de la seva llengua. I això em sembla que ho pot constatar tothom, fins i tot el mateix Govern, encara que no ho digui. Però, evidentment, no és el que voldríem, el compliment..., l'aplicació d'aquesta Llei.

Jo crec que el Govern per deixadesa o per omissió o, a vegades, per no enfrontar-se o no voler enfrontar-se a certs sectors, no ha fet una veritable política lingüística, que hauria de ser basada en la pedagogia, el convenciment, fins i tot, la complicitat –si se'm permet l'expressió. El senyor Pujol, com deia vostè, el senyor Bargalló, deia ahir que venia a dir que ells ja no podien fer res més, el Govern, que el que calia era un convenciment de la societat –altra vegada ja implica la societat catalana, sempre fan el mateix, el que no poden fer ells, llavors, la culpa és de la societat civil– per tirar endavant l'ús de la llengua.

Però el que hauria de donar exemple també hauria de ser ell, el president de la Generalitat, i el mateix Govern de la Generalitat, en aquest sentit. Ja sé que se'm dirà que això és anecdòtic però, a vegades, quan es parla en segons quins cercles, com el cercle..., perdó, Círculo de Economía o com ESADE, doncs, l'ús de la llengua catalana també seria benvinguda per part del president Pujol i no pas l'altra llengua oficial aquí al nostre país. Però, en tot cas, és potser que sigui anecdòtic, però aquesta pedagogia i aquest convenciment ha de començar pel mateix president i pel mateix Govern.

Bé, nosaltres pensem que una llei, la política lingüística i una llei d'aquest tipus s'ha de fer per consens. Altres també, altres lleis aquí –com es parla de l'autogovern o com es parla d'aquests aspectes molt sensibles que superen l'àmbit partidista i passen a ser una cosa molt més institucional– s'ha de fer per consens. El vàrem tenir al màxim possible a la Llei del 98, que va ser pactada i, a més a més, semblava que es feia pactada a nivell de presidents de grups parlamentaris, vull dir, per donar-li encara, fins i tot, més valor, més força a aquesta Llei, i que PP i Esquerra Republicana, doncs, s'hi varen oposar, per diferents qüestions, però, en tot cas, s'hi varen oposar i, fins i tot, Esquerra Republicana em sembla que la va titllar d'inútil –no sé si va ser

vostè, senyor Bargalló, o qui, o el senyor Carod-Rovi-ra, però em sembla que es va titllar d'inútil.

Llavors, és clar, sembla complicat voler reprovar un govern a partir d'una llei que ja era inútil, no només d'una llei sinó de dos i articles. Nosaltres coincidim amb vostè, senyor Bargalló, que la Generalitat o el Govern no ha fet el que havia de fer en el desenvolupar aquesta Llei de política lingüística. Hi estem d'acord, i per això li votarem favorablement el punt número 2, que constata aquesta situació. La reprovació nosaltres creiem que és un element importantíssim. I reprovar el Govern per la no aplicació de dos articles concrets d'una llei em sembla, potser, excessiu el to de la reprovació i per això nosaltres no la votarem favorablement, però no la votarem en contra perquè, d'alguna manera, també compartim aquesta situació de manca de compliment, manca de capacitat per part del Govern de la Generalitat de tirar endavant el tema de la política lingüística.

Bé, nosaltres hem dit que qualsevol modificació d'aquesta Llei s'ha de fer per consens, no pas a cop de proposta més o menys electoralista o dirigida als votants d'un partit –això, en tot cas, és una qüestió molt partidista i que nosaltres no compartim. I, sobretot, la modificació d'una llei com aquesta no necessita un entorn electoral com el que tenim en aquests moments, no és recomanable perquè seria complicat trobar el consens. I per això nosaltres ens abstindrem en els punts número 1 i número 3 d'aquesta seva proposta i votarem favorablement el punt número 2.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Un, després de llegir la Moció que presenta el Grup d'Esquerra Republicana, té un dubte, i el dubte és si el que es vol és reprovar el Govern –que és una cosa molt ètèria, quasi bé com una moció de censura– o el que es vol és constatar, posar de manifest un problema, que després parlarem que pugui existir.

Jo crec que el que es vol és reprovar el Govern. Suposo que va bé per al discurs electoral i és molt respectable dir: escolti'm, en això de la normalització lingüística i la política lingüística, el Govern no ho està fent bé, reprovem el Govern. Jo tinc la meva clientela a la qual m'he de dirigir, i si el tema és veritat o no és veritat és bastant igual, però, almenys, intentem reprovar el Govern. I, home, és legítim.

Però, és clar, de la lectura de la interpellació de l'altre dia, de la mateixa interpellació, però més de la lectura –que et refresca la cosa– suposo que ens trobem en un tema d'aquests, per dir-ho d'alguna manera, del got mig ple i mig buit. Vostè, senyor Bargalló, deia l'altre dia, en fi, que això no funciona, que la normalització no funciona, que no s'ha avançat o que s'ha avançat molt poc. I, el conseller Vilajoana responia aquí amb una

allau de xifres, intentant demostrar, més o menys, més o menys tot el contrari.

Miri, jo li compro, si vol, que el got està una mica buit, que l'ampolla està una mica buida. És veritat, i potser ens hem de plantejar seriosament i sense demagògies el perquè. Ara, el que és impossible comprar-li és que aquest got o aquesta ampolla no s'hagi anat omplint. Crec que en la normalització de la nostra llengua, crec que en la normalització del català, en l'ús social del català, s'ha avançat molt.

Segurament no prou, segurament queden àmbits en què s'hauria de continuar avançant. Una altra cosa és la manera. Segurament queden àmbits. I em sembla que en aquesta tasca –vostè abans no sé què deia dels uns i dels altres–, no, en la tasca de continuar avançant si ho fem pels camins lògics, pels camins del sentit comú, en aquesta tasca ens hi trobarem.

Ara, dir: «escolti'm, aquí tenim un problema i hem de continuar avançant en el tema», a dir: «aquí no s'ha fet res, la Llei s'incompleix, s'ha de reprovar el Govern», crec que hi ha una gran diferència. Com també, potser, si ens hem de plantejar algun aspecte de la Llei, potser ens hem de plantejar –i no vull reobrir un debat–, ens hem de plantejar si en la vida i en certes coses que impliquen sensibilitats, la política més adequada és la pedagògica o la coercitiva. Si ens hem de replantejar les coses ens les replantegem totes. I almenys la meua tesi particular és que la més adequada és la pedagògica.

Nosaltres, senyor Bargalló, votarem en contra, votarem en contra de la Moció, en primer lloc, pel que li he dit. Perquè crec que vostès, legítimament, exageren un problema –que no nego que existeixi–, o un petit problema que existeix. I hi votarem en contra, en segon lloc... I, per tant –perdó–, en exagerar-lo, doncs, el treuen de context i van més a un element, diguem-ne, demagògic. I hi votarem en contra, en segon lloc, perquè, si bé considerem que s'ha continuat aprofundint en aquesta tasca, s'ha de fer amb el més sentit comú i s'ha de fer plantejant-nos més els temes de fons, quina és la realitat i per què estan passant les coses.

Ja que vostè abans ha dit –i ara em dona peu a fer una cosa que la volia fer, i, per tant, vostè m'hi ha donat peu–, ja que vostè abans ha dit que no reprovava, sinó..., reprovava el Govern en general i no reprovava ni el conseller de Cultura ni el director general de Política Lingüística. Bé, el director general de Política Lingüística, que plega, que ho deixa per motius personals, ha estat –i vull que consti la meua opinió– un bon director general de Política Lingüística, perquè ha sabut, durant bastants anys, actuar des del diàleg, actuar dialogant. Fins i tot en la Llei de política lingüística del 99, que pel nostre Grup, com tothom sap, va ser una llei conflictiva i vam tenir conflictes, va saber actuar des del diàleg. Ha actuat des de la discreció i ha actuat, per mi, d'una manera molt més important, que és amb un esperit de servei i de sacrifici en una cosa en què es creu. Això, que no té res a veure amb la Moció, però ja que vostè m'hi ha donat peu i perquè de vegades les coses es poden malinterpretar, també ho volia deixar així, en constància.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat.

Permetin-me abans..., és que m'he oblidat de dir-los una condició per ordenar el debat aquest. Vostès saben que al nostre país és extremament sensible el trànsit a les condicions climatològiques i que hi han molts diputats del nostre Parlament que estan bloquejats, entre altres raons perquè no tenen allò que en teologia se'n diu «les condicions dels cossos ressuscitats», que podrien anar d'un cantó a l'altre amb més facilitat. Si els sembla..., vaja, el que faríem seria votar aquesta Moció després de la següent, i així donaríem les condicions perquè es poguessin expressar tots els diputats.

Té la paraula ara, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyors Josep Maria Carbonell.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, de cos present (*rialles*)...

El president

En el bon sentit de la paraula, eh?, perquè encara...

El Sr. Carbonell i Abelló

...em permeto posicionar el Grup Socialista davant d'aquesta Moció del Grup d'Esquerra Republicana. Francament, en cinc minuts es fa molt difícil poder entrar en el fons de la problemàtica que planteja el Grup d'Esquerra Republicana, que és l'estat de la llengua, el seu ús social, l'aplicació i desenvolupament de la Llei de política lingüística, com ho hauríem de fer per tal d'obrir una etapa d'il·lusió pel català... És a dir, aquests són els temes de fons, i els temes de fons, en cinc minuts, francament..., es fa molt difícil posicionar el nostre Grup.

Perquè el nostre Grup té el convenciment que el català necessita obrir una nova etapa, que jo crec, en certa manera, que el que seria l'herència de l'últim model, diguem-ne, *grosso modo*, l'herència Pujals, ha estat un model de política lingüística, amb moltes limitacions. I ahir, quan el president del Grup d'Esquerra Republicana parlava que el català s'havia fet antipàtic en alguns sectors, jo em demano si no s'ha fet antipàtic perquè un model, que en part és el model Pujals, s'ha vist que és un model que potser no és el bon model per al país. Els ho dic amb franquesa, eh?, jo crec que aquí hi ha un problema de fons, i aquest problema de fons no el podem tractar en un tema tan important per a la cohesió, per al progrés, per a la identitat de Catalunya, en els cinc minuts que tenim en el moment de substanciar la posició del Grup amb relació a aquesta Moció.

I per això aniré ràpid a posicionar-me, dient que hi ha un debat de fons que l'hem de fer, un debat de fons que és important per tal de poder obrir aquesta nova etapa de fer que el català sigui molt més present en els sectors populars del país, que sigui una llengua molt més sentida i usada per tothom, sense imposicions, amb molta més capacitat de pacte i d'il·lusió col·lectiva.

Amb relació als tres punts del Grup d'Esquerra Republicana, els vull comunicar que el nostre Grup s'abstén-

drà en els dos primers i votarà en contra del tercer. I m'explico.

Sobre la reprovació del Govern, jo els he de dir que, amb franquesa i amb cordialitat, m'ha sorprès aquesta reprovació, perquè Esquerra Republicana no acostuma a reprovar el Govern, i jo crec que el Govern és molt més reprovable pel Pla hidrològic, per les enquestes manipulades, per moltes coses, però no per la política lingüística; amb tota humilitat, crec que és cert. I faig meves les paraules del senyor Vendrell que, els darrers anys, amb la Direcció General de Política Lingüística hi ha hagut la possibilitat de tenir una relació, un treball conjunt en el desplegament de la Llei de política lingüística que ha estat molt positiu i que ha ajudat a reorientar prou bé les coses.

Per tant, els vull dir que en els dos primers punts nosaltres ens abstindrem, i ens abstindrem perquè crec que encara administrem, senyor Vilajoana, una mica, una herència, que és l'herència Pujals, que jo crec que no és la bona orientació de fons per fer aquest salt qualitatiu, eh? I, per tant, estem en desacord amb aquesta orientació de fons de la política lingüística, però no per reprovar-la.

Per exemple, una altra cosa que a nosaltres ens preocupa molt: el Consorci de Normalització Lingüística. Encara no tenim el pla estratègic, el pla de readaptació del Consorci, i, bé, hi ha un potencial humà molt gran, hi han unes prioritats, i és necessari tenir aquest instrument, que hi ha molta gent, i que pugui respondre a les noves necessitats. Entraríem en els convenis que s'han signat amb les empreses i que després n'hi ha hagut un seguiment precari... És a dir, podríem entrar en els detalls en els quals nosaltres podríem ser crítics, però no fins al punt de reprovar un tema tan important com aquest per al país.

I, en segon lloc, nosaltres no votarem a favor del canvi de la Llei de política lingüística. Nosaltres som del parer que aquestes lleis són lleis que han de durar anys. Nosaltres ja érem reticents a modificar –ja ho saben vostès– la Llei del 83, hi vam ser reticents, no en vèiem la necessitat. Al final, després d'un llarg procés, vam fer un pacte, vam fer la Llei... Doncs bé, aquestes són lleis...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carbonell i Abelló

Ai, perdoni, senyor president.

El president

Acabi la frase.

El Sr. Carbonell i Abelló

...són lleis que, francament, no es poden canviar cada dos per tres.

Per tant, anuncio que, el tercer punt, nosaltres el votarem en contra.

El president

Moltes gràcies. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joaquim Ferrer.

El Sr. Ferrer i Roca

Molt honorable president, senyores diputades, senyors diputats, la normalització lingüística..., avanço que el nostre Grup, el Grup de Convergència i Unió, votarà en contra d'aquesta Moció, els tres punts. Ho argumento, faig un recordatori: la normalització lingüística és una qüestió important, perquè fa referència a la llengua pròpia del país, i la llengua pròpia del país és un dels cinc elements que habitualment utilitzem per dir que som un poble, que som una nació. Recordem que tenim una història comuna, una llengua pròpia, una tradició jurídica, unes formes de vida i una voluntat de continuar essent un poble. Per tant, doncs, qualsevol qüestió que fa referència a la normalització lingüística és important, perquè afecta un d'aquests factors nuclears.

Habitualment, les iniciatives parlamentàries que fan referència a la normalització lingüística són aprovades per aquest Parlament per unanimitat. Ben entès, després de negociacions; ben entès, després, doncs, de discussions, però són aprovades per unanimitat, perquè habitualment totes tenen una voluntat constructiva. Presentades per un grup, per l'altre, per tots, per uns quants..., llavors, acaben essent aprovades per unanimitat, perquè fan referència –no ho oblidem– a un dels cinc factors bàsics, nuclears, com he dit abans.

Aquest procés de normalització lingüística, vull recordar que s'acompanya, com és lògic, d'anàlisis periòdiques sobre la situació del procés de normalització lingüística. Vull recordar que la Llei vigent, la Llei de normalització, preveu que cada any el Govern farà un informe sobre la política lingüística, i que el Consell Social de la Llengua Catalana també emetrà una avaluació. I això al costat d'estudis sectorials per veure, per conèixer exactament com evoluciona, on tenim problemes, on s'avança, quins són els encerts, quins són els errors. Per tant, és un procés que va acompanyat permanentment d'una sèrie d'estudis, com és lògic.

Aquesta interpellació, quan va ser formulada, podia donar lloc a una d'aquestes iniciatives parlamentàries com tantes n'ha fet aquest Parlament, i tantes n'haurà de fer, en benefici de la normalització lingüística. Ara han passat uns anys de l'aplicació de la Llei del 98; ara precisament també el Govern, el 4 de febrer, ha pres un acord sobre noves mesures per impulsar l'ús de la llengua catalana. Era, doncs, possible que una interpellació, en aquest cas d'Esquerra Republicana, fos útil com a element per resoldre, per aprofundir en alguns temes. Però no ha estat així.

El Grup proposant ens planteja un text que no ens ha deixat marge a la negociació. Nosaltres votarem en contra d'aquesta Moció perquè la considerem absolutament injusta; injusta respecte a la feina feta per tots plegats, i executada i dirigida pel Govern del país, la feina feta i la feina que es fa. Per tant, doncs, per aquesta raó, no volem ni entrar en la consideració d'aquests tres punts, creiem que són un error.

I això no vol dir que, al mateix temps que anunciem el vot contrari a aquesta Moció, en els tres punts, com acabo de dir, també diem al Grup proposant que aquest procés de normalització lingüística demana de tots, i si avui –un mal dia, el pot tenir tothom– plantegen aquest text, doncs, vull dir, el procés ha de continuar, continua, ha de continuar amb el concurs de tothom. Esperem, doncs, que el Grup d'Esquerra Republicana, si és que no retira la Moció, retorni a l'actitud constructiva que ha caracteritzat no el Grup d'Esquerra Republicana, sinó tots els grups d'aquesta cambra des de sempre, i puguem continuar treballant pel procés de normalització lingüística, quan ho ha necessitat, ho necessita i ho necessitarà. I, naturalment, era una qüestió prioritària, és una qüestió prioritària i continuarà essent una qüestió prioritària per al Govern del país, lògicament, i pel Grup de Convergència i Unió i per tots els altres grups, ben entès. Aquest és el nostre posicionament.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Bargalló Valls demana per parlar.*) Em demana la paraula per...?

El Sr. Bargalló Valls

Per una contradicció històrica que voldria remarcar.

El president

Quina...? Sí...

El Sr. Bargalló Valls

Sí, sobre quines reprovacions ha fet o ha deixat de fer el nostre Grup. En tot cas, deixar clar que, en un exemple que s'ha posat, sí que l'havíem fet. El nostre Grup, certament, reprova molt poc, per entendre'ns, perquè té una actitud constructiva en dies de pluja, que són mals dies, o en dies de sol, que són bons dies. Però se'ns ha esmentat que hauríem pogut reprovar el Govern pel Pla hidrològic nacional. Voldria remarcar que el nostre Grup ja l'ha fet, la petició de reprovació, perquè en fa poques, però, les que fa, les fa molt pensades.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme rural i el seu desenvolupament (tram. 302-00304/06)

Deixem ara la votació per després d'aquesta segona moció, que és sobre turisme rural i el seu desenvolupament. I la presenta la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. Després de la publicació, els últims mesos, de les dades Frontour, que van situar

Catalunya com una de les principals destinacions turístiques, aquestes dades també posen de manifest una pèrdua de visitants de la resta de l'Estat, i també de Catalunya. Això ens va fer pensar que calia impulsar el nostre turisme d'interior com aquell que és el més assequible, el més proper i que ens permet gaudir de curts períodes de temps, sense anar gaire lluny i sense grans desplaçament, que a més es poden fer per carretera.

És per això que el primer punt de la Moció proposa una campanya de promoció única i adreçada al nostre turisme rural i als mercats emissors més propers, per tal d'incrementar el nombre de visitants i pal·liar així aquesta pèrdua i que les dades del proper any ens siguin més favorables.

És per això que creiem necessari també millorar el principal element de promoció turística d'aquest àmbit, d'aquest sector, com és la guia turística, que inclou la relació de cases i allotjaments i que resulta en aquests moments insuficient, poc entenedora, i l'objectiu ha de ser millorar-ne de forma notable el contingut, de manera que es reflecteixin les condicions i els serveis dels allotjaments, a més dels preus orientatius que permetin servir de referència al visitant.

També cal millorar els mecanismes de reserva de places, utilitzant les noves tecnologies, en aquest cas, que permetin la contractació dels serveis a través de la xarxa, i per això és necessari conscienciar bona part del sector i dels titulars perquè constitueixin centrals de reserves a través de les quals es pugui accedir a la contractació dels serveis.

Una altra qüestió prioritària, també, és la restauració o rehabilitació de les cases de pagès o dels allotjaments rurals per tal que disposin de les condicions necessàries per oferir un servei de qualitat, que té en molts casos un cost molt alt a què els titulars no poden fer front, i cal incrementar els instruments financers que permetin afrontar aquesta despesa que comporta una reconstrucció d'un allotjament i també la de remarcar la importància de donar la suficient publicitat com perquè els titulars que puguin estar-hi interessats hi accedeixin amb facilitat. A més, caldria també seguir alguns exemples europeus que permetin que totes aquestes destinacions estiguin degudament senyalitzades per carretera per tal de contribuir no només a una millor localització, sinó també com a instrument de promoció.

Per altra banda, una altra qüestió que preocupa és el desenvolupament reglamentari que després es pugui fer d'aquest àmbit de la Llei de turisme de Catalunya, que ha de permetre establir de manera clara les diferents categories de cada modalitat, d'allotjament rural i de casa de pagès, i detallar les condicions que ha de reunir cadascuna de les categories, sense perdre de vista allò que va constituir l'essència i l'objectiu principal del turisme rural, que és la seva vinculació amb l'activitat agrària, ramadera o forestal i gaudir del conjunt del territori, a més d'afavorir un cert impuls econòmic de les comarques que han resultat més desafavorides per tal d'evitar la desertització, fixar la gent al territori..., i l'aprofitament turístic del medi natural, i és per això, també, que cal fomentar la formació professional del sector com un dels elements importants per tal d'oferir un servei de qualitat i amb professionalitat.

Són aquests els punts que recull la Moció i que nosaltres sotmetem a la votació de tots els diputats.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís López Bulla.

El Sr. López Bulla

Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, evidentment, estem parlant d'un assumpte notable ara i tendencialment molt més important, encara, perquè això té relació, com vostè ha dit molt bé..., que és l'activitat turística més assequible i més propera a la gent, i més ben comunicada, això en teoria, però si ho lliguem amb una bona reorganització dels horaris, tant setmanals com dels períodes convencionals de vacances, doncs, em sembla que això és una bona raó per repensar i per tornar a pensar i proposar, com vostè ha fet en aquest importantíssim assumpte. Vostè ha parlat, evidentment, d'un element, també, que va molt lligat a això, i és l'ampla desestacionalitat que tenen aquestes activitats.

Per què la meua esmena? La meua esmena tenia l'interès de diferenciar crèdits *sensu stricto* de subvencions. Les subvencions relacionades, amb independència de la necessària normativa i el nou reglament que vostè planteja a què em referiré després, les subvencions, doncs, al que podríem dir-ne experiències pilot de cases de pagès molt lligades al medi ambient, molt lligades a la recuperació del patrimoni artístic, algunes experiències n'hi ha en aquest sentit. I els crèdits, tenint en compte que la..., perquè la meua interpretació, potser subjectiva, del text que vostè ens proposava al punt tercer em semblava que donava una certa discrecionalitat a tothom, en la qual, doncs, un servidor no està d'acord per criteris de racionalitat i prioritats de despesa, i, en segon lloc, per una experiència que s'ha posat en marxa que jo..., no m'agrada però no hi tinc res en contra, i és: poderosos interessos de la indústria hotelera, segons la important conferència que va donar el senyor Bagó a Calella, indiquen que els interessos turístics convencionals, posem per cas Husa —és un exemple, i ho retiro ràpidament, ho dic perquè jo mateix m'entengui—, tenen pensat, aquests interessos, fer un plantejament, que ja està en marxa, de cases de pagès. Òbviament, doncs, no hi tinc res en contra, però aquestes experiències no serien les que «disfrutarien» d'aquesta discrecionalitat que a mi, subjectivament, em sembla del seu redactat. Crec que no era la seva intenció, però, tal com està escrit, doncs, em sembla que era important fer aquesta correcció.

I el nou reglament, que jo comparteixo, evidentment, jo crec que hauria de tenir en compte els aspectes positius de les normes actuals i una qüestió que vam aprovar a la Llei d'acompanyament de l'any 2000 com a proposta de la Unió de Pagesos, que el meu Grup, Iniciativa per Catalunya Verds, va vehicular aquí, i jo..., sorpresa, va ser de les poquetes, poquetes, poquetes, poquetes es-

menes que vam colar, perdoni l'expressió, a la Llei d'acompanyament.

De manera que, en definitiva, crec que és una moció molt pensada, molt urgent per totes les novetats que en aquest món s'estan —en aquest món de serveis— s'estan produint, i, en aquest sentit, un servidor es congratula del que vostè ens pugui dir després amb relació al punt tercer que nosaltres hem escrit.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Té la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Josep Clofent.

El Sr. Clofent i Rosique

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats; bon dia, senyor conseller, li agraeixo la presència. No estàvem acostumats en debats amb tema de turisme que el conseller antecessor seu assistís en aquestes sessions.

Senyora Mejías, la seva interpellació, per l'especificitat del producte turístic, té oportunitat, però en aquests moments, amb una llei de turisme aprovada, que una de les característiques, a parer nostre, important que la caracteritza és la voluntat de planificar el sector, i amb una cosa tant o més important que aquesta de la Llei, i és l'expressió que el conseller en el seu dia va emprar en el sentit que el turisme l'hauríem de repensar, entenem que la proposta que vostè ens fa ve a contribuir, a millorar, si pot encara, la situació en l'àmbit del turisme rural, però les mesures importants són les que hauran de venir definides en un marc més ampli, en què el turisme rural jugui el paper que el conjunt del turisme a Catalunya cregui que ha de jugar en l'horitzó d'estendre d'una manera racional i sostenible en el conjunt del territori les iniciatives.

Ahir al vespre assistíem a una interpellació presentada per Esquerra Republicana al conseller d'Agricultura sobre el tema del desenvolupament rural. Doncs bé, el tema del turisme és absolutament present, és a dir, no es pot dissociar l'activitat de turisme rural de l'àmbit de les propostes que desenvolupen tot el tema de l'equilibri territorial i del món rural.

Per tant, la Moció que vostè ens planteja l'entendem com a oportuna, però, a parer nostre, i per això li hem fet una esmena, hi ha un oblit, i aquest oblit no és fruit només de l'experiència personal, que ho és, sinó d'una demanda del sector, i és que sovint les característiques de les instal·lacions turístiques en el territori fan que tinguin un sistema de comunicacions deficient. El sistema de telefonia i de connexió a la xarxa és deficient; malgrat tenir-ne, és deficient. I l'esmena nostra, probablement, per converses que hem tingut amb vostè —hi ha algun problema de redacció que la podria acabar d'afinar—, però el que pretén és habilitar algun programa que col·labori en la millora de la qualitat, ja no dic que hi hagi connexió telefònica o hi hagi connexió a la xarxa, sinó millorar-ne la qualitat, perquè sovint la meua experiència personal és, amb segons quin tipus d'instal·lacions, trucar-hi i no contestar-te perquè una tempesta que hi ha hagut, doncs, s'ha carregat el telèfon i triguen dies abans no el puguin reparar. Per tant, aquest

tipus d'instal·lacions necessiten una comunicació amb qualitat a fi i efecte de poder-se desenvolupar amb normalitat.

Res més, senyora diputada, dir-li que li votarem a favor la Moció, si ens accepta l'esmena, amb més entusiasme, però si no ens l'acceptés, també.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyor president. El Grup d'Esquerra Republicana també votarà a favor de la Moció que presenta la diputada Caridad Mejías, també tant si són acceptades les dues esmenes que ha presentat el nostre Grup com si no.

De fet, són dues esmenes que el que pretenen es venir a concretar una mica més o ampliar part dels punts que la Moció ja presenta. La primera d'aquestes esmenes és d'addició amb relació al primer punt, un nou punt, en què demana incorporar les instal·lacions de turisme rural com un dels eixos principals del Pla de turisme de Catalunya, que ja ho són, el qual les haurà de contemplar dins els recursos turístics, establir també les mesures de promoció específiques i configurar les prioritats territorials pel que fa a desenvolupament de la modalitat de turisme rural, i la segona esmena és una esmena, doncs, de modificació del punt 3, que parla d'incrementar els instruments financers i els ajuts destinats a la rehabilitació i reconstrucció d'allotjaments rurals. De fet, hi ha una esmena molt semblant, en la mateixa línia, presentada pel diputat López Bulla, que nosaltres també compartim plenament.

Pel que fa al conjunt de la Moció, en general, el nostre Grup, com deia, hi estem força d'acord. Pel que fa al primer punt, creiem que tot el que siguin campanyes de promoció, en aquest sentit, és molt positiu per al sector del turisme rural, encara que val a dir que fins al moment, sovint, doncs, s'han destinat massa diners, diguem-ne, o diners amb molta despesa sumptuària, entre cometes, però amb una efectivitat, diguem-ne, que relativa. Per tant, serien efectives les campanyes, ens sembla, directes, que aportessin més clients en èpoques baixes. Sabem que això és més complicat, però cal insistir-hi i cal intentar-ho, no?

Pel que fa al segon punt, amb relació a l'associacionisme, és bo fomentar aquest associacionisme, i nosaltres pensem que, avui per avui, encara, part del sector del turisme rural és una mica reticent, o no entén o no és massa partidari, encara, de les centrals de reserves, entre altres motius perquè no existeix, diguem-ne, una homologació de les qualitats que ofereixen aquestes residències cases de pagès, perquè, a més a més, doncs, aquesta central de reserves té un cost diguem-ne que força elevat, tant pel que fa a la constitució com a la posada en funcionament, com al mateix manteniment, i el que sí que caldria aquí és una aportació de diner públic, eh?, en fi, perquè, doncs, puguin funcio-

nar, doncs, força correctament i, a més a més, doncs, per animar, doncs, perquè part d'aquests propietaris d'aquestes residències de cases de pagès s'animin a treballar amb les centrals de reserves. Potser la contractació de serveis a través de la xarxa informàtica –en parlava, també, doncs, el diputat Clofent–, però de forma potser més individualitzada, seria més viable i efectiu. Per tant, una racional aportació pública seria, per exemple, la de proporcionar gratuïtament el suport informàtic, el programa informàtic, a tots els propietaris de les cases rurals.

Pel que fa al tercer punt, que parlava d'instruments, incrementar instruments financers i ajuts, potser seria bo, també, de mirar d'unificar al màxim els programes d'ajuts existents, ja sigui en forma de Leader, els programes d'agricultura, de turisme, etcètera.

Pel que fa al punt quart, amb relació a l'elaboració d'una nova guia de residències, nosaltres estem ben d'acord en això, és a dir, l'actual guia de residències es pot millorar molt, i sobretot –sobretot– es pot fer molt més entenedora als usuaris, i aquest penso que és l'objectiu de la diputada proposant.

Pel que fa al punt cinquè, elaborar el nou reglament, Turisme sabem que ja està treballant i està fent alguna cosa al respecte, i el que cal aquí, per tant, és, doncs, escoltar també el sector, i, per tant, doncs, diguem-ne que escoltar-lo, precisament, per buscar l'homologació o la qualificació..., hi ha una determinada comarca, la comarca de l'Alt Urgell, que la conec a bastament, i altres comarques del Pirineu, en què estan, doncs, associats, i que han establert el sistema d'espigues, diferents espigues per qualificar el turisme rural en funció de la qualitat dels serveis que ofereixen, i, per tant, seria un bon, també, exemple penso que a seguir per altres o pel conjunt del país pel que fa al turisme rural.

El punt sisè –i acabo–, amb relació a l'acord entre el Departament de Turisme i el Departament de Política Territorial, és molt encertat avui proposar-ho al Ple de la cambra, perquè ja fa temps que es fan propostes en aquest sentit. Fins i tot, se'n va penso que aprovar alguna en aquesta línia aquí al Parlament, però, doncs, no s'ha portat a terme, i, per tant, s'hauria, penso...

El president

Senyor Ausàs, hauria d'acabar.

El Sr. Ausàs i Coll

...de consensuar un element amb el sector, perquè és un tema molt important.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, i en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Agustí López.

El Sr. López i Pla

Gràcies, senyor president. Bé el nostre Grup coincideix gairebé plenament amb els punts essencials de la Mo-

ció presentada per la senyora Carina Mejías, diputada del Grup Popular, i és que, realment, el turisme rural, allò que globalment en diem residències - cases de pagès, ha esdevingut un dels motors més importants de les comarques rurals, de les comarques que en diem..., que es van despoblar al seu dia i que a poc a poc es van revitalitzant per diversos factors, i un és aquest.

La demostració és que hem passat, en deu anys, de tindre poquíssimes cases de pagès, i en aquests moments en tenim 1.325 a Girona, 310 a Lleida, 250 a Barcelona, 150 a Tarragona. Les places per cada residència - casa de pagès es consideren d'una mitjana de deu, per tant, estaríem parlant de 10.000 places de residència - casa de pagès a Barcelona. Però l'interessant d'aquest tema és que aquestes residències s'espargeixen per tota la geografia catalana, fins i tot en pobles que tenen quinze habitants, que tenen quatre cases, o sigui, en pobles que, realment, si no hi hagués aquesta casa, aquesta residència - casa de pagès, perdria esperit, perdria vida, i, per tant, seria un poble gairebé mort.

La bondat de la residència - casa de pagès no és solament mantindre la demografia de les zones aïllades, de les zones rurals, sinó que les residències - cases de pagès capten un tipus de turista, un tipus de visitant que demana una sèrie de qüestions culturals: senderisme, bicicleta, art romànic, o patrimoni arquitectònic, en general, gastronomia lligada a l'autòcton, a l'arrel de la comarca, de la zona, i tot això esdevé, per tant, no solament un motiu d'atracció per a la gent que ve de fora a la comarca, sinó que també esdevé un orgull per part de les zones rurals que havien rebutjat determinats costums, determinats tipus de patrimoni, determinades festes, determinades qüestions, en veure que el turisme rural, que la gent, diguem-ne adinerada, o gent que busca aquests racons de la geografia catalana, valoren molt positivament aquest patrimoni.

Per tant, la bondat del turisme rural penso que estaríem hores treballant-la, però una pinzellada la tinc clara.

Hi ha..., jo, la Moció, la faria esquemàticament en quatre grans punts, que serien: la campanya de promoció de turisme rural, els instruments financers, el reglament de la Llei que discrimina les categories del turisme rural, i la senyalització i formació.

Quant a la campanya de promoció de turisme rural, estic d'acord amb el text de la interpellació que va fer el conseller l'altre dia. Nosaltres creiem que s'ha de promocionar, que tot el que fem és poc per promocionar el turisme rural, i, per tant, és convenient fer una campanya profunda a les ciutats i als pobles d'Espanya, i també a Europa, del turisme rural català, però la que estem fent ja és prou bona; és a dir, hem de millorar en qualitat, i potser també en quantitat, però la que fem és molt bona en aquests moments. Els dic perquè. Per exemple, a Lleida. A Lleida, el Patronat de Turisme «Ara, Lleida», conjuntament amb els consells comarcals de les comarques lleidatanes, va generar una guia de turisme rural que va sortir fa més o menys un any i mig, que «Ara, Lleida», està diguem-ne, distribuïnt per tot Europa, a les fires, per totes les fires europees de turisme aquest llibre de totes les residències - cases pagès de la província de Lleida, està sortint.

La valoració, per exemple, que en fa el president de la Federació d'Associacions de Cases de Pagès de Lleida –que és la casa Roca, de Sant Martí de Berceirana, al Pallars Jussà– és molt positiva, però, també diuen, bé si en podem fer més, evidentment, per poder anar no solament a omplir els caps de setmana i les temporades, sinó desestacionalitzar el turisme rural. Aquests és nostre objectiu.

Els instruments financers. Jo, sincerament, o sigui, jo quan..., jo, si en aquests moments tingués una casa rural al Pirineu o al Pallars Sobirà, que és d'on vinc, invertiria en això, perquè en aquests moments, en zones Leader i Proder que són, més o menys, més de la meitat de Catalunya, són les zones desfavorides, les comarques tradicionalment analitzades com a desfavorides, una residència - casa de pagès rep una subvenció del 32% de la inversió –el 32% de la inversió. Si el promotor és un pagès a títol principal –si el promotor és un pagès a títol principal– pot arribar al 40%, la resta pot, fins i tot, és susceptible d'un préstec de l'Institut Català de Finances, que ha signat un conveni amb la Conselleria de Turisme per poder..., que subsidia un crèdit del 3%, si és zona desfavorida, amb dos anys de carència. Això no vol dir que determinades zones...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Pla

Molt bé, acabo ràpidament. Quant al reglament: discriminar categories, diferenciar entre turisme rural i agroturisme, i la senyalització en carretera la considero molt important, no solament de la Direcció General de Carreteres de la Generalitat, sinó també del Ministeri de Foment; penso que haurien de fer un esforç. I la formació és també molt evident per augmentar la qualitat del servei. Res més, dir que votarem amb molt de gust la Moció.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, per pronunciar-se sobre les esmenes, la il·lustre diputada.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president, i molt breument. Agrair a tots els diputats la seva disposició i les aportacions en to constructiu que han fet. Dir que, respecte a les esmenes presentades pel Grup d'Iniciativa i pel Grup d'Esquerra Republicana, n'hi han dues que estan fetes al punt 3, i que fan referència als instruments financers que jo vaig incloure dintre d'aquest punt. I dir que, en aquests sentit, acceptaríem l'esmena presentada pel Grup d'Iniciativa perquè ens ha semblat positiva aquesta discriminació que fa entre el que són crèdits per tal de poder rehabilitar i reconstruir els allotjaments i les cases de pagès, però que també ens ha semblat important quan inclou que l'edifici estigui catalogat o que sigui un edifici d'interès cultural, pugui ser objecte d'un tractament específic.

Per tant, nosaltres pensem que sense desmerèixer l'esmena feta pel senyor Jordi Ausàs, del Grup d'Esquerra Republicana, entenem que aquesta és més completa i, per tant, acceptaríem l'esmena del Grup d'Iniciativa.

Respecte a l'esmena presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Clofent ens diu que és important incloure o fer arribar la xarxa informàtica i la xarxa de telefonia a les cases de pagès i als allotjaments rurals i creiem nosaltres que és important, per això nosaltres ho hem inclòs al punt número 2, quan parlem de la necessitat de constituir centrals de reserves. Entenem que és important que les cases estiguin comunicades per telefonia i, a més, jo també vaig fer esment en el moment de la meua intervenció, quan li vaig dir al conseller que, aprofitant que també ho era d'Energia i Indústria, s'havia de fer un esforç per tal de millorar la situació que pateixen moltes cases de pagès en les seves comunicacions, i sé que en aquests moments, doncs, el compromís del Govern és per fer arribar la xarxa, no tant pel sentit que porta l'esmena de dir «ajuts per a la connexió telefònica» perquè, al cap i a la fi, la connexió telefònica cadascú la fa voluntàriament amb aquella empresa que considera més oportuna, però entenem que sí que és profitós incidir en el tema que s'ha d'incrementar el suport en les noves tecnologies.

I respecte a l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana sobre els eixos principals del Pla de turisme, entenem que la Llei de turisme ja preveu un pla, que en aquest Pla ha d'estar inclòs el tema del turisme rural com un eix principal, i que l'important serà el desenvolupament reglamentari posterior i, per tant, tampoc estariem en disposició d'acceptar aquesta esmena, sinó deixar-la al possible desenvolupament posterior que es faci en el Pla de turisme.

Per tant, acceptaríem l'esmena del Grup d'Iniciativa, i també volíem demanar al president si es pogués fer una esmena tècnica en el sentit de..., al costat de «publicitar» incloure la paraula «incrementar», que és tal com quedava en la meua proposta.

Res més i moltes gràcies.

El president

Li prego que ens arribi per escrit, i queda inclosa aquesta esmena tècnica.

La Sra. Mejías Sánchez

Molt bé. Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè.

Anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a votar primer la Moció del punt número 18 de l'ordre del dia, que és sobre política lingüística, i votarem cada un dels articles per separat.

Per tant, sotmetem a votació el punt número 1 de la Moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 68 en contra i 52 abstencions.

A continuació, el punt número 2.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 15 vots a favor, 67 en contra i 47 abstencions.

A continuació, el punt número 3.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 110... Perdó, per 10 vots a favor, 115 en contra i 5 abstencions.

Passem a votar ara la Moció següent, el dinovè punt de l'ordre del dia, sobre turisme rural i el seu desenvolupament.

El text és el presentat pel Grup Popular, introduint-hi l'esmena d'Iniciativa per Catalunya Verds, més l'esmena tècnica anunciada per la mateixa diputada que ho ha exposat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 129 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció.

(*Forta remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i persecució de la delinqüència (tram. 302-00305/06)

Passem ara al vintè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i persecució de la delinqüència. En nom de Grup Popular, ho presenta l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

(*Persisteix la remor de veus. Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.*)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, demano que guardin silenci i qui vulgui sortir de l'hemicicle que ho faci amb tota celeritat. Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la reforma socialista del Codi penal, de l'any 1995, va obrir la porta a un nou panorama de criminalitat que s'ha traduït en els darrers anys en un increment del nombre de petits i mitjans delictes, un increment dels delinqüents multireincidents i la proliferació, també, de bandes i de grups organitzats que de manera professional es dediquen a la comissió de delictes.

Algunes dades justifiquen per si soles la necessitat de portar a terme una reforma com la que ha impulsat el Govern de l'Estat. En un sol any catorze persones havien estat detingudes a la ciutat de Barcelona més de cent vegades sense que haguessin passat per cap tipus

de presó preventiva. Eren detingudes per la policia, prestaven declaració i tornaven de manera immediata al carrer per tornar a delinquir.

Per tant, no es tractava o no es tracta de manca d'efectius policials, ni d'ineficàcia de la policia, com repeteixen constantment els socialistes catalans. Si una persona és detinguda cent cinquanta vegades en un sol any, el problema no és que manquen policies, sinó que tenim una legislació ineficaç.

Per aquest motiu, amb la Moció que ha presentat el Grup Popular al Parlament, demanem al Parlament que doni suport al Pla impulsat des del Govern de l'Estat, que té com a objectiu agilitar els procediments, considerar la multireincidència com un agreujant de la pena i reformar la presó provisional per evitar la comissió de nous delictes.

En segon lloc, en la nostra Moció demanem que el Parlament de Catalunya manifesti el seu suport a l'increment i al compliment íntegre de les penes per als terroristes. Aquesta mesura forma part d'una reforma penal pactada fa uns dies pel Partit Popular i també pel Partit Socialista Obrer Espanyol a la qual Convergència i Unió va donar suport públic a través de la consellera de Justícia i Interior el 5 de gener d'aquest any, quan deia, en una entrevista a *El Periódico de Catalunya*, que CiU votaria pels quaranta anys íntegres de presó.

Finalment, senyores i senyors diputats, demanem al Govern de la Generalitat que desplegui mesures que, en l'àmbit de les seves competències, contribueixin a incrementar l'eficàcia en la lluita contra la delinqüència i a col·laborar també amb el Govern de l'Estat en la lluita contra la immigració il·legal.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. En nom dels grups que han presentat esmenes, per part d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, d'entrada caldrà reconèixer que el Govern del Partit Popular i del senyor Aznar, a còpia d'anunciar tota mena de reformes penals amb el pretext de la lluita antiterrorista i de la seguretat ciutadana, ha aconseguit, astutament i d'una sola atacada, d'alterar l'agenda mediàtica, desplaçant la catàstrofe del *Prestige* a un segon pla, paralitzar també fins i tot les renovades ànsies oposidores del Partit Socialista Obrer Espanyol, i, per desenfanger-se d'aquest viscós *chapapote* que el manté ja empantanat fa alguns mesos, doncs, bé, més *chapapote*, però, en aquest cas, *chapapote* penal a dojo.

Miri, en general, creiem que hi ha molt poques novetats en aquest Pla contra la delinqüència. Hi ha velles promeses. Hi ha diferents propostes sorgides de l'oposició des de fa ja alguns mesos: el tema de l'ablació, tota la protecció dels animals, la multireincidència... Curiosament, quan fa més d'un any que, des de l'oposició, es

demanava al Govern del Partit Popular que extremés les mesures pel que fa a la inseguretat ciutadana, es negava de forma insistent que existissin problemes d'ordre públic, i, de fet, el mateix Aznar va vincular de forma monogràfica la inseguretat a la immigració. I, fins i tot, es constata un fracàs evident com és el de la Llei d'estrangeria, perquè, si la Llei d'estrangeria havia d'evitar l'efecte crida, havia de propiciar l'expulsió dels irregulars i a més a més combatre les màfies, el cert és que vostès estan reconeixent d'una forma ben explícita que això no ha estat així.

Però sobretot el que més ens preocupa, i per això no podem donar suport globalment a aquesta Moció, a excepció d'alguns punts en concret, és que la filosofia de fons que inspira aquest paquet de reformes, aquest Pla del qual vostès parlen, és aquesta forma d'associar, de vincular la seguretat ciutadana a l'enduriment de les penes. Aquest binomi que planteja que la restricció de drets i l'augment de la repressió són totalment necessaris per aconseguir la seguretat i l'ordre i la pau social. I, evidentment, amb aquesta filosofia no hi estem d'acord.

Miri, pel que fa al tema del terrorisme..., i votarem en contra del punt segon de la Moció, aquest és un vell projecte ja preanunciat l'any 96 pel Partit Popular, quan no tenia majoria absoluta, que el va retirar. És tributari d'aquell famós discurs del PP en l'oposició sobre el compliment íntegre de les penes. L'increment de penes de trenta a quaranta anys, per nosaltres, suposa una autèntica cadena perpètua *de facto*, una autèntica llei del Talió més pròxima a les lleis de guerra que propugnen l'aniquilació de l'adversari que no pas a un sistema penal modern i a un sistema punitiu pràcticament, doncs, que ens retrotreu a l'època de la Inquisició i de l'antic règim. Per tant, des d'aquest punt de vista, canviar una cosa que ni Franco no es va atrevir a canviar com és el límit de trenta anys que ja va establir el Codi penal de Primo de Rivera l'any 29, em sembla, evidentment, un pas enrere.

Pel que fa al tema de la inseguretat, que és el punt primer, ja li he anunciat, també, que no hi podem donar suport i hi votarem en contra.

Però, li he d'admetre que les propostes, algunes d'elles, tenen una base de sentit comú: dos de cada tres detinguts reincideixen, segons les estadístiques gairebé un 14% més de la mitjana de la Unió Europea. Els delinqüents estrangers han augmentat la seva activitat. A Catalunya hem parlat sovint de les onze bandes organitzades que hi actuen. Però..., i fins i tot li reconec que la reforma de la presó provisional que emana d'alguna sentència del Tribunal Constitucional, que és un mandat, en aquest sentit, és un dels temes troncats inclòs en el Pacte de la justícia.

Dit això, el que és evident és que vostès han trigat set anys a materialitzar algunes d'aquestes propostes i quan ho han fet no ho han fet bé. Amb el tema de la presó provisional, la proposta que vostès fan, i sembla que d'acord amb el Partit Socialista, introdueix un excés subjectivisme en l'aplicació de la presó provisional; desapareix l'alarma social, que és molt difícil de precisar, que és un concepte jurídic indeterminat, però podem passar tranquil·lament, amb la proposta que avui

se'ns fa, a acordar presó pels que fan mala pinta; desapareixen les mesures alternatives a la presó tradicional per als petits delictes, una altra mesura amb la qual no podem estar d'acord.

Però sobretot hi ha dos aspectes que ens preocupen: el primer és que podríem coincidir amb la bondat d'algunes de les propostes, però, evidentment, vostè sap que poden esdevenir perfectament inoperants si no s'aborden altres aspectes estructurals, continguts, a més a més, en el Pacte de la justícia: millora dels mitjans materials, millora del funcionament de l'oficina judicial, més efectius policials, reformes legals també que agilitin els processos judicials, etcètera.

Però sobretot hi ha un punt, i aquest és el que ha merescut l'única esmena de substància que ha presentat el nostre Grup Parlamentari i que no és pròpiament de supressió, que és el tema dels efectius policials. A mi em sembla d'un cinisme gairebé descomunal que se'ns demani gairebé un suport gratuït i una adhesió a aquest Pla contra la delinqüència, quan el Govern del Partit Popular ha contribuït de forma decisiva a la degradació de la seguretat i l'ordre públic a Catalunya, en el sentit que no hi ha més autèntic efecte crida a casa nostra cap a la delinqüència que no dotar de forma justa, raonable, les vacants propiciades pel replegament, en aquest cas, dels cossos de seguretat de l'Estat, i, per tant, complir amb els compromisos i fins i tot amb els mandats d'aquesta cambra.

I és per això que el nostre Grup Parlamentari reitera amb una esmena allò que en el seu dia ja va acordar aquest Parlament, que és instar novament el Govern de l'Estat a dotar de forma efectiva les plantilles dels cossos de seguretat de l'Estat fins que els Mossos no estiguin desplegats operativament a tot el territori.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, senyor president. Senyor Sirera, en primer lloc, el felicito, perquè jo no recordo des de fa molt, molt de temps una moció que hagi generat tantes esmenes per part de tots els grups parlamentaris. Però és una felicitació efímera, perquè el tema, tots en som conscients, és d'una enorme preocupació social, el tema de la seguretat; o sigui, el mèrit no és exactament de vostè, i l'aprecio moltíssim, sinó que hi ha una temàtica real de preocupació al carrer.

El que succeeix és que sobre aquesta temàtica tenim enfocaments molt diferents, espero que no contradictoris, però molt diferents. I per això es veu, fins i tot, en les esmenes, que es torna a posar des del pragmatisme d'esmenar una moció, fins i tot es torna a posar els caràcters, jo diria, ideològics de l'enfocament de cada grup sobre el tema de la seguretat.

Primer, vostè fa un autèntic exercici de..., a veure si em permet l'expressió, de *striptease* polític, quan parla de l'Estat. Clarament, està molt bé el Pla de l'Estat i està

molt bé el Pla contra els terroristes. Bé. El Consell General del Poder Judicial no ho creu exactament així –no ho creu exactament així–, si més no té les seves divergències. L'informe que preparava el senyor Prego i la senyora Comas vostè sap perfectament que no anava per aquí, i li parlo d'un ponent del PP, d'un ponent proposat pel PP, i d'una ponent proposada per, diguem-ne, l'oposició.

Vostè sap que s'han posat serioses objeccions al tema de la multireincidència i als temes que puguin afectar la constitucionalitat de les reformes. Jo li he de dir, en nom del nostre Grup Parlamentari i coincidint amb gent molt més entesa que nosaltres, del mateix Consell General o de tots els experts d'arreu de l'Estat que s'hi han pronunciat, que ni el Pla contra la delinqüència ni les mesures contra el terrorisme són gaire de rebut des de la perspectiva de la seva juridicitat.

Però això encara ho deixem en mans dels experts. Jo li dic des de la mesura política que la pitjor forma de combatre el terrorisme a Euskadi és la cadena perpètua. El problema número u que avui hi ha a Euskadi per entrar de debò no en els prolegòmens, com s'està de les negociacions, sinó xerrar seriosament com es va acabar a Irlanda, són els presos polítics, els presos del terrorisme. I si el Govern de l'Estat el que fa és dur-los fins a la cadena perpètua està dificultant encara més la solució, i està beneficiant tant el PP com ETA per a la solució del tema, perquè els dos extrems busquen precisament aquest clima, com algú ha dit aquí, de guerra.

Pel que fa al segon apartat, de Catalunya. Home, a nosaltres tot el que a Catalunya hagi de ser beneir aquestes dues mesures de l'Estat no li ho podem subscriure pel que li acabo de dir. I, per tant, no podem subscriure ni el punt primer, l'a, del tercer, si no es posa al revés la lluita contra la inseguretat; no podem subscriure un pla català contra la delinqüència si no parlem, en primer lloc, de mesures integrals d'inclusió social. Els ho torno a dir per enèsima vegada: cada cop que vulguem parlar de seguretat, recordem-nos de l'arrel, de l'origen del problema, no és el «xoriço», l'origen del problema és la fractura social. I mentre no comencem per aquí la qüestió, continuarem donant cops de bastó, i mai més ben dit, i potser multiplicant el problema.

No podem estar d'acord amb com es planteja el tema de la immigració il·legal amb el text que tinc ara. Em consta, perquè vostè m'ho ha dit abans de la sessió, que ho podem millorar molt a partir de les transaccions. I ja sé que no és vostè, però, de qui depèn que no hi hagi manca d'efectius de la regió primera avui és del Govern d'Espanya; o sigui, a la regió primera no hi ha més efectius de *Policia Nacional*. I això que jo sàpiga depèn del Govern espanyol. És a dir, la queixa que fan els alcaldes que hi ha en aquest hemicicle, de tots els colors, i els que són fora, de tots els colors, que estan a l'àrea metropolitana de la regió primera és que està marxant la Policia Nacional i que no se l'està... És a dir que en el desplegament, que vostès han pactat amb el Govern de Catalunya, no han previst, ni vostès ni ells, el que està succeint i no estan rectificant i aquí s'han votat desenes i desenes de mocions en aquesta direcció.

És clar, ara, dir-ho al revés que els Mossos no se'n vagin de les regions de l'interior per a la regió primera...

home, em sembla que ja és, jo no ho sé, perquè me l'aprecio molt, però ja em sembla que és passar-se una mica de la ratlla, no?

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Sirera, vostè ja sap que jo també me l'aprecio molt, però no podem donar suport a una moció que el que intenta és tancar el mal moment del PP a Madrid, el fet que el senyor Zapatero estigui per davant ja en aquests moments en les enquestes. A això és el que des d'aquest Parlament cap dels grups parlamentaris pot donar-hi suport.

Jo li donaria una petita recomanació, també «carinyosament»: amb la seguretat no s'hi juga. Hem d'intentar fer-ho amb..., hem d'intentar parlar-ne amb cert rigor. I vostès haurien de reconèixer, pel que fa, diguem-ne, al primer punt –ho haurien de reconèixer–, que, com va fer ahir mateix la consellera, tot i que amb una certa nocturnitat, haurien de reconèixer que manquen efectius policials a Catalunya i que el culpable de l'increment de la sensació, però no només de la sensació, sinó de la realitat de la delinqüència a Catalunya, és la manca d'efectius del Cos Nacional de la Policia i de la Guàrdia Civil. Si vostès em reconeixen això..., nosaltres hem intentat millorar el text, crec que el podem millorar, i, per tant, si vostè ens accepta això, nosaltres podríem donar-hi suport.

Tampoc es juga amb el tema del terrorisme, i tampoc vostès poden amagar els seus problemes a Madrid, amb la guerra de l'Iraq, amb el *Prestige*, darrere d'un tema tan seriós com el terrorisme. I, a més a més, aquest Parlament no es pot pronunciar sobre coses que en el Congrés dels Diputats encara no s'han acordat.

Pel que fa a algunes de les nostres esmenes, el Parlament de Catalunya manifesta la seva preocupació per la manca d'eficàcia del Govern central en la vigilància de fronteres i per la seva incapacitat per controlar els fluxos migratoris. Això per què? Perquè vostè primer parla d'immigració il·legal, i nosaltres entenem que s'ha de parlar d'immigració irregular; perquè mai havíem tingut, fins al moment, tanta immigració irregular com ara i tan poca de regular, i perquè, a més a més..., li'n posaré un exemple. Jo he fet recentment una visita al Cos Nacional de la Policia de la Seu d'Urgell –*puesto fronterizo*, que en diuen. No tenen grup d'estrangeria, tenen una persona, una única persona, un únic policia vigilant la frontera, eh? Si això li sembla que és la millor manera de lluitar contra els fluxos d'immigració irregular, a mi em sembla que no.

Pel que fa als punts, diguéssim, relacionats a instar el Consell Executiu, nosaltres no en votarem cap, primer, perquè ja n'hem parlat molt tradicionalment, sobre aquest tema; després, perquè demana al Govern de la Generalitat que executi el Pla contra la delinqüència sense efectius. Vostès primer han de posar efectius a la

regió primera, el Camp de Tarragona, les Terres de l'Ebre, i després ja en parlarem. A més a més, jo entenc que el Govern de la Generalitat *pot* executar, *ha* d'executar la seva política de seguretat pròpia, i, per tant, el Pla contra la delinqüència, en els llocs on hi ha Policia Nacional i Guàrdia Civil, s'ha d'aplicar; en els llocs on no, el Govern de la Generalitat ha de poder aplicar la seva política de seguretat.

Per això nosaltres demanem, tal com indica també la Llei d'ordenació o el Projecte de Llei d'ordenació del sistema de seguretat, que en tres mesos el Govern de la Generalitat aprovi un pla general de seguretat. És la Generalitat de Catalunya que ha d'aprovar un pla general de seguretat.

I, pel que fa al tema dels efectius, molt reiterat per vostès, en el que és el desplegament dels Mossos d'Esquadra i que no afecti, aquest desplegament, a la regió primera, els llocs on ja estan desplegat els Mossos, jo el que li diria és que nosaltres ja hem presentat el nostre pla de desplegament, nosaltres ens hem compromès que el pla de desplegament es pugui acabar el 2007, i per això nosaltres ja no entrarem en més valoracions sobre el tema del desplegament. Vostès són els culpables de la manca d'efectius del Cos Nacional de la Policia i de la inseguretat ciutadana.

Jo amb això li torno a repetir, com a consell molt «carinyós»: no jugui amb el tema de la seguretat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, el nostre Grup, doncs, ha presentat també esmenes a tots els punts. En el primer punt, l'esmena que hem presentat està en la línia aquesta de què vam parlar ahir, es va parlar molt d'aquesta sensació, aquesta preocupació que hi ha al carrer, d'aquesta sensació d'inseguretat que hi ha. I, per tant, nosaltres entenem que tot pas que es faci per millorar i per treure aquesta sensació al carrer, creiem que és positiu. Per tant, nosaltres hem presentat una esmena en aquest sentit, per tornar a incidir en dos aspectes que el nostre Grup creu que són vitals: un, doncs, és lluitar contra la multireincidència, i l'altre, aplicar els judicis ràpids, que aquí ja hi va haver una experiència l'any 92 i que va ser molt positiva.

És en aquest sentit, doncs, que nosaltres veiem bé aquest primer punt si s'accepta la nostra esmena, perquè no deixa de ser exactament una moció presentada pel Grup Parlamentari Català, el maig de l'any passat, que recull textualment aquests aspectes, o sigui, sobretot, incrementar les dotacions materials i dotacions econòmiques tant en l'àmbit policial com l'àmbit judicial, per tal, doncs, com deia abans, de lluitar contra aquesta sensació d'inseguretat, contra la multireincidència, que és el que realment preocupa el ciutadà. El que deia vostè, senyor Sirera, que hi hagi persones que delinqueixin més de cent vegades en un any, per tant, això

és el que el ciutadà no entén, i això s'ha d'acabar. Per tant, nosaltres el primer punt, si ens accepta l'esmena, nosaltres hi donarem suport.

Quant al punt número 2, el nostre Grup sempre ha deixat molt clar i sempre hem dit que no a l'increment..., o sigui, a allargar les mesures de les penes contra el terrorisme; nosaltres sempre ho hem deixat clar. Hi han dos aspectes bàsics, per nosaltres: un és la rehabilitació, i la reinserció social. I vostè em treu, doncs, un diari, i jo li podria treure el *Diari de Sessions* del Congrés, que em penso que mereix molt més respecte també, perquè allà és on queda clara la postura dels grups polítics. Per tant, nosaltres –i ho torno a repetir– sempre hem dit que no a incrementar les mesures de penes contra el terrorisme. Nosaltres hem presentat aquesta esmena, que, si fos acceptada, doncs, hi donaríem suport, i si no hi votaríem en contra.

I quant al tercer punt, d'instar en el Consell Executiu a una sèrie d'impulsos, doncs, jo li diria que sí; la mateixa consellera ja ho va dir en la interpellació: hi ha una sèrie de mesures que s'han pres que ja s'han impulsat, altres de noves que s'impulsaran, i sempre tant a nivell del Govern, les competències que té a Catalunya, com en col·laboració amb el Govern estatal.

Per tant, nosaltres també hem presentat unes esmenes que reflecteixen aquesta situació. Jo espero que siguin acceptades i els hi votaríem, doncs, a favor, i si no és així, doncs, als punts que no siguin acceptats, hi votaríem en contra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor Micaló. Té la paraula ara el senyor Sirera, per pronunciar-se sobre les esmenes.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Molt breument, encara que són moltes, les esmenes, com deia el senyor Ribó, i tractaré d'anar ràpid, no?

Nosaltres acceptarem l'esmena de Convergència i Unió, la primera, que incorpora tot el tema que aquestes mesures impulsades des del Govern de l'Estat vagin acompanyades de més recursos materials i humans i dotacions de personal, tenint en compte que el Govern ja ho té previst, no? Aquest any, el Govern de l'Estat ha creat vint mil noves places per a agents de policia; s'han creat vuitanta noves places per a jutges, setanta nous fiscals, i s'han adreçat vint-i-dos milions d'euros, només aquest any, per implantar els judicis ràpids, no? Per tant, acceptarem l'esmena, la primera esmena de Convergència i Unió.

Dir que, pel que fa a les esmenes d'Esquerra Republicana de Catalunya, senyor Ridao, li acceptarem la seva esmena número 4, tenint en compte que hi ha una petita correcció d'errades, que en lloc de ser la 154 és la 156.

Pel que fa al Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyor Ribó, no li podem acceptar les esmenes en què vostè demana la supressió dels primers punts, però sí que li acceptarem les esmenes número 3 i número 4,

transaccionades amb una de Convergència i Unió, perquè vostè no pugui continuar dient, senyor Ribó, que nosaltres tampoc volem acabar amb l'exclusió social; en tot cas, alguna vegada ha semblat dir que el Partit Popular només es preocupava per perseguir el delinqüent i no per impulsar mesures per facilitar la inclusió social. Per tant, acceptem també aquesta esmena transaccionada amb Iniciativa per Catalunya Verds i amb Convergència i Unió.

Dir, senyor López, que nosaltres, jo personalment..., i també li ho dic amb tota l'estimació i tot el «carinyo» que li tinc, no?, senyor López, perquè és que, miri, les seves esmenes, cap d'elles proposa res. És a dir, el Partit Socialista, en matèria de seguretat, no té res a proposar, no té res a aportar al debat, no? Totes les esmenes són: «manifesta la seva preocupació per l'increment de la sensació d'inseguretat», «manifesta la seva preocupació», «constata el fracàs», «constata...» Senyor López, ni una sola proposta en positiu per atallar la sensació d'inseguretat a Catalunya. I el que és més greu: vostè diu que el problema és de manca de seguretat. Senyor López, no sóc jo qui en un debat en el Parlament va dir –concretament va ser el seu conseller d'Interior a l'ombra, no?– que la inseguretat no és culpa de la manca de policies ni del desplegament dels Mossos; això està dit en aquest Parlament de Catalunya. En tot cas, vostès també són..., òbviament, poden dir i poden canviar el criteri quan vulguin, no?

Només volia acabar, senyor Ribó, dient-li, i senyor Ridao, no?, dient-los una cosa amb referència a l'últim punt de la meua Moció, en què demano que el Govern tingui en compte el desplegament dels Mossos a la regió primera, perquè no quedi desdotada la zona de Girona. Jo li he de dir, senyor Ribó, que aquesta *només* és una petició feta per un sindicat, per Comissions Obres precisament, que el Partit Popular ha recollit i ha volgut portar en aquesta Moció, no? En tot cas, sap perfectament que hem arribat a una transacció amb Convergència i Unió i que, per tant, no es sotmetrà, aquest text, a la consideració del plenari.

Senyor president, jo li lliuro aquestes tres transaccions, en què s'ha incorporat també l'esmena d'Esquerra Republicana, i que, pel que els diferents portaveus han dit, crec que s'haurà de requerir votació separada de tots els punts.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Sirera. Per tant, aquestes transaccions són les esmenes, el transaccionat amb les esmenes que vostè ha anunciat que acceptava.

Senyor Ribó, em demana la paraula? (*Pausa.*) Trenta segons.

El Sr. Ribó i Massó

Sí, per dos motius. Primer per demanar votació separada, òbviament, i lectura, si és possible, en cada punt, de com han quedat els punts, eh?, per saber exactament què és el que votem.

El vicepresident primer

De cada punt de...

El Sr. Ribó i Massó

De la Moció en general, perquè la Moció ha quedat reelaborada tota ella, eh?

El vicepresident primer

Però dels punts modificats, o de tota la Moció, vol? Perquè són tres punts...

El Sr. Ribó i Massó

Jo diria de tota la Moció, perquè em sembla que pràcticament no en queda cap per modificar.

El vicepresident primer

D'acord.

El Sr. Ribó i Massó

I, en segon lloc, dir-li al senyor Sirera que jo no negaré que s'estigui deixant sense mossos unes zones per portar-los cap aquí. El que em sembla és que l'últim que pot parlar d'aquest tema és qui és el responsable que no hi hagi Policia Nacional aquí.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. Senyor López, per quin motiu em demana la paraula?

El Sr. López i Plana

Per contradiccions i al·lusions, lògicament.

El vicepresident primer

Trenta segons.

El Sr. López i Plana

Molt bé. Senyor Sirera, miri, nosaltres, lògicament..., vostè no m'ha acceptat cap de les nostres esmenes; per tant, no podem votar favorablement cap dels punts. I, a més a més, ho torno a repetir: aquest Parlament no pot salvar el PP dels seus problemes amb el *Prestige* i amb la seva posició a favor de la guerra de l'Iraq.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera, trenta segons.

El Sr. Sirera i Bellés

No, senyor president, no faré, com el senyor López, aprofitar les contradiccions per dir una altra cosa. El que sí que li demano, acollint-me a la petició que ha fet el senyor Ribó, de lectura dels punts de la Moció, és que es llegeixi tot just abans de votar, és a dir, que es vagi llegint cada punt i es voti a continuació, si és possible.

Gràcies.

El vicepresident primer

D'acord, sí, senyor Sirera.

Anem a trucar per a la votació, doncs.

(*Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.*)

El president

Passem ara a la votació del text debatut. El text..., el primer apartat queda canviat per una transaccional, que prego a la secretaria primera que la llegeixi.

La secretaria primera

«El Parlament de Catalunya valora positivament el Pla de lluita contra la delinqüència impulsat pel Govern de l'Estat, al mateix temps que constata la necessitat que les mesures previstes en ell vagin acompanyades de les dotacions materials, els recursos econòmics i les dotacions de personal, tant en l'àmbit policial com judicial, imprescindibles per fer-les efectives, així com mesures legislatives per, entre altres, contemplar la reincidència com a agreujant en els delictes contra les persones i la propietat.» Transacció del Partit Popular de Catalunya i Convergència i Unió.

El president

Moltes gràcies. El punt 2 queda igual com el text original. (*Veus de fons.*) El punt 3, el 3.a, també és objecte d'una transaccional, que prego la seva lectura.

La secretària primera

Transacció del Partit Popular, Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya Verds: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a impulsar en l'àmbit de les seves competències les mesures integrals necessàries per a la inclusió social, així com les actuacions encaminades a incrementar l'eficàcia en la lluita contra la inseguretat i la delinqüència.»

El president

Moltes gràcies. El punt 3.b també ha estat transaccionat, i prego la seva lectura.

La secretària primera

Transacció del Partit Popular amb Convergència i Unió: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a continuar col·laborant amb el Govern de l'Estat en les actuacions relacionades amb la seguretat i la immigració que rauen dins l'àmbit competencial de l'Estat.»

(*Veus de fons.*)

El president

Moltes gràcies. El punt c queda tal com estava expressat en el seu text original. El punt d queda canviat assumint l'esmena número 4 d'Esquerra Republicana de Catalunya canviant, amb una esmena tècnica, que allà on diu «154» ha de dir «156». Alguna observació?

(*El Sr. Micaló i Aliu demana per parlar.*) Sí, senyor diputat?

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, senyor president. Jo entenc que el punt *c* queda subsumit dins del *b*.

El president

El... (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor diputat...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president. El que es sotmet a votació finalment és la primera transacció entre el Partit Popular i Convergència i Unió en lloc del punt 1 de la Moció...

El president

Sí, sí. Tot això ja està dit. El que li pregunto és si el punt *c* queda subsumit pel punt *d*.

El Sr. Sirera i Bellés

És a dir, l'esmena d'Esquerra Republicana quedaria com el tercer punt dintre del punt 3.

El president

Mmm... Molt bé. A veure, el punt 3 queda... (*Pausa.*) Senyor Sirera, li prego una mica d'atenció. El punt 3 queda: el 3.a per la transaccional que acabem de llegir, el 3.b per la transaccional que també acabem de llegir. La pregunta és: el *c*, el vol votar també dintre del text tal com vostè l'ha presentat?

El Sr. Sirera i Bellés

El 3, que és l'esmena d'Esquerra Republicana, nosaltres l'acceptem com un nou punt en aquest número 3.

El president

No, no; segueixi'm el text, si us plau. Posi-se'l davant. El té?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, el tinc.

El president

Molt bé. Torno a repetir: el 3.a és la transaccional, el 3.b és la transaccional... El *c*, el vol votar també? L'incorporo dintre del text de la votació?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, sí, per suposat...

El president

Moltes gràcies. I el *d*—el *d*—és l'esmena que vostè accepta d'Esquerra Republicana?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor.

El president

Moltes gràcies. Així és tal com ho havia dit jo al començament.

Gràcies, senyor diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Molt bé, senyor president, en tot cas... (*Remor de veus.*)

El president

Escoltin, sàpiguen que el propietari de l'esmena, per pocs segons, però, és el senyor diputat, eh?, i és ell el que marca el text que sotmetem a votació.

(*Forta remor de veus.*)

Tenen clar el sentit del seu vot? (*Pausa.*)

Molt bé. Doncs ara posarem per separat cada un dels apartats. (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*) Sí, senyor diputat?

El Sr. Camp i Batalla

Dins de l'apartat tercer, la lletra *c* també per separat, senyor president.

El president

Els epígrafs, per separat? (*Veus de fons.*) El *c*. Molt bé. Sí, senyor... (*Veus de fons.*) I el *d*, també per separat. Molt bé.

(*Remor de veus.*)

Pregunto als senyors portaveus: tenen algun inconvenient de votar conjuntament el punt 1 i el punt 2? (*Veus de fons.*) El volen separat. Molt bé.

Doncs, ara comencem pel punt... (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Senyor Sirera...

El Sr. Sirera i Bellés

Sí. Gràcies, senyor president. Amb independència que puguin votar..., o que els grups demanin votar separatament, el que sí que m'agradaria, perquè hi ha hagut diverses interpretacions de diferents grups que crec que no s'ajusten al contingut de la Moció, és que, abans de sotmetre el punt 2 a la consideració del plenari, es passi a la lectura per part de la Mesa.

El president

Cap inconvenient.

Votem ara el punt número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Prego al secretari segon que llegeixi el punt número 2.

El secretari segon

«El Parlament de Catalunya manifesta el seu suport a les reformes penals impulsades pel Govern de l'Estat amb l'objectiu d'incrementar les penes pels delictes de terrorisme.»

El president

Moltes gràcies. Sotmetem a votació aquest text que ha sigut llegit.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 13 vots a favor, 120 en contra i cap abstenció.

A continuació, sotmetem a votació el 3.a, que ha estat transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 73 vots a favor, 60 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt 3.b, transaccionat.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 68 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt 3.c, amb el seu text original.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 12 vots a favor, 121 en contra i cap abstenció.

A continuació, el punt número 3.d, incorporant-hi l'esmena número 4 d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

———— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a l'explotació dels recursos hídrics**
(tram. 302-00306/06)

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a l'explotació dels recursos hídrics. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, la presenta l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president... (*Remor de veus.*)

El president

Esperi's un moment, senyor diputat. Prego silenci, si us plau. (*Pausa.*) Pot començar.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en aquesta Moció i en la interpellació prèvia que vàrem substanciar en el passat Ple, bàsicament entenem que abordem dues qüestions.

Una primer qüestió..., i hi podem trobar tots els subterfugis que calguin, però la primera qüestió a la pràctica que abordem és si es transvasarà aigua del riu Ebre o no es transvasarà aigua del riu Ebre, si cal transvasar-la o no cal transvasar-la.

En aquest primer punt, ens va sorprendre en la interpellació, el conseller, segregant dos conceptes: un concepte primer, que és si es fa el tub a fi de connectar l'Ebre amb altres punts del territori, tant del Principat de Catalunya com del País Valencià, Múrcia i Almeria, i, per una altra banda, si un cop connectat aquest tub, sortirà aigua o no sortirà aigua.

Nosaltres entenem que això és una fallàcia. Tenint en compte qui governa l'Estat espanyol, tenint en compte que qui governa l'Estat espanyol és aquell que considera que, si a algun govern autonòmic li passés pel mal cap de consultar els seus ciutadans, seria motiu per dissoldre l'autonomia i, si cal, empresonar-ne el Govern, tenint en compte que són aquests senyors els que prenen decisions a nivell d'Estat, considerem que no hi tenim prou confiança, que no hi podem tenir —el poble de Catalunya— prou confiança com per permetre que es connecti un tub i pensar que, si no baixa prou aigua, no se n'extraurà.

Per tant, no acceptem aquesta discussió com a bona i entenem que el que cal discutir és si cal fer el tub o no cal fer el tub. I en aquesta discussió, creiem que la solució està en la proposta que plantejem, des d'Esquerra Republicana, en la nostra Moció, de complir rigorosament per part nostra tot allò que fa referència a la nova cultura de l'aigua, i, en aquest sentit, doncs, també fer esforços perquè es faci arreu de l'Estat.

En aquest sentit, mirant el control del compliment d'aquella Resolució que cada vegada els demanem que la compleixin abans de dos anys, tenim la sensació que no s'ha complert com caldria. Perquè en aquesta Resolució proposàvem mesures. I se'ns contesta dient, en el punt *a*, que s'està promovent i que es fa un estudi de caracterització i prospectiva de les demandes d'aigua a Catalunya; en el punt *b*, que es fa un pla de reutilització; en el punt *c*, que s'estan redactant els estudis d'actuació, de l'avaluació de recursos hídrics a Catalunya i de modelització i planificació de la gestió hídrica de les conques internes de Catalunya; en el punt *d*, que s'ha desenvolupat el document Criteris tècnics a tenir en compte per l'Agència Catalana de l'Aigua en l'elaboració dels informes preceptius en la tramitació del planejament urbanístic... Podríem continuar. No demanem que facin estudis: demanem que es facin actuacions concretes.

Vostè sap, senyor Rull, vostè sap, que n'hem parlat en moltes ocasions, que quan parlem de dipòsits salins no parlem d'inventaris al Baix Llobregat, estem parlant que l'aigua que es salinitza al pla de Bages es condueixi amb un tub directament al mar perquè no es salinitzi el riu Llobregat, no s'hagi de tancar la potabilitzadora de Sant Joan Despí i no haguem de prescindir d'aquests cent hectòmetres cúbics que es potabilitzen cada any en aquesta potabilitzadora.

Vostè sap, quan aprovàvem aquesta Moció, concretament de què era del que estàvem parlant; que, quan

parlem de reaprofitar pluvials, estàvem parlant de modificar lleis urbanístiques per exigir que quan es construïxin noves construccions es reaprofitin, sempre, per llei, els pluvials. Vostè sap perfectament de què és del que estàvem parlant, i que el que s'ha fet fins ara no és suficient, que el que s'ha fet fins ara és filosofia i no accions concretes.

Per tant, els demanem, en aquesta Resolució, en el punt 4, que aquestes mesures, que ja van ser aprovades, abans de dos anys, des del moment de la seva aprovació –em sembla que hi ha termini suficient, quan tots sabem que és un tema estratègic i important–, es tirin endavant, aquestes mesures.

Demanem això i demanem que vostès tinguin la valentia de dir: «Senyors del Govern de l'Estat, senyors del Partit Popular, estan incomplint la seva pròpia Llei, no estan avaluant altres possibilitats, estan tancats en banda amb una proposta exclusiva, que és el transvasament.» Si realment volen que des de les Terres de l'Ebre creguin que vostès han canviat de postura i que definitivament no estan disposats que surti aigua de l'Ebre si no hi ha el cabal suficient... Vostès saben que el cabal suficient ni hi és, ni hi serà. No parlo d'avui; tots sabem quina és la climatologia del moment. Però vostès saben que en aquests moments, que en aquesta època, que en aquests darrers anys, no hi ha estat i no hi serà en els propers anys. Per tant, no té cap sentit fer un tub si realment no volen que es tregui aigua per sota d'un cabal mínim, d'un cabal mínim ecològic.

Per tant, no té sentit que no donin suport, si realment no volen que surti aigua, a les propostes que estem presentant en aquesta Moció.

Gràcies, senyor president, senyors i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Per al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per defensar la seva esmena, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marta Camps.

La Sra. Camps i Torrens

Gràcies, senyor president. El nostre Grup ha presentat dues esmenes a la Moció que avui ens presenta el Grup d'Esquerra Republicana per intentar en algun cas puntualitzar alguns dels punts i, en un altre, ampliar el que nosaltres considerem que es planteja en aquesta Moció.

En concret, amb relació al primer punt, sobre la interconnexió de les xarxes del Consorci d'Aigües de Tarragona i Aigües Ter Llobregat, nosaltres el que hem fet és presentar una esmena que clarifiqui que es paralitzi aquest projecte, aquestes obres, aquesta interconnexió, sempre que es vulneri el que estableix la Llei 18/81, sobre actuacions en matèria d'aigua a Tarragona; és a dir, el projecte que en aquests moments està tramitant l'Agència Catalana de l'Aigua, que va sotmetre a informació pública el passat mes d'agost, vulnera flagrantment, clarament, la Llei 18/81, que va ser ratificada per la mateixa Llei del Pla hidrològic, la Llei 10/2001, en el sentit que no es podran transvasar a les províncies de Tarragona i Barcelona més del que està fixat o més

de l'aigua que es recuperi amb els revestiments dels canals, és a dir, més de quatre metres cúbics per segon. En canvi, el projecte que ens va posar sobre la taula l'Agència Catalana de l'Aigua és un projecte amb connexions sobredimensionades fins al punt que prefigura per a nosaltres i per a la majoria d'experts que s'han estudiat el projecte, prefigura el gran transvasament de l'Ebre de cent noranta hectòmetres cúbics per segon. Per això nosaltres rebutgem aquest projecte.

En relació amb la segona esmena que hem presentat, nosaltres creiem que el punt tercer de la Moció d'Esquerra Republicana queda una mica confús en el sentit que parla dels estudis de possibles alternatives que planteja el Pla hidrològic nacional, i l'única alternativa que planteja el Pla hidrològic nacional és un estudi d'altres transvasaments, referència al Roine encara que no el nomena, per molt que es digui no nomena el Roine, simplement diu que s'estudiaran possibilitats d'altres transvasaments. Nosaltres creiem que aquest punt queda força confús i per això hem plantejat una esmena en què instem el Govern a estudiar les mesures jurídiques necessàries per tal de paralitzar el transvasament de l'Ebre, previst al Pla hidrològic nacional ja que considerem que vulnera competències autonòmiques i els principis bàsics de la Directiva marc europea d'aigües. És a dir, si tenim en compte el que l'altre dia ens va dir a la interpellació el conseller Espadaler, que considera que l'Ebre no està capacitat per suportar aquest transvasament previst al Pla hidrològic, si considerem, com va dir literalment, que l'únic que podrà aturar el transvasament serà Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, el que demanem és que es clarifiqui i que, per tant, adopti les úniques mesures possibles, que és paralitzar el transvasament per la via jurídica, per la via judicial, és a dir que faci el que ha fet en aquests moments el Govern d'Aragó.

Vostès saben que el Govern d'Aragó té encara vius diversos, no un, dos recursos d'inconstitucionalitat que el Tribunal Constitucional va admetre a tràmit contra el Pla hidrològic i nou recursos contenciosos administratius contra l'execució del Pla hidrològic. Doncs bé, si Convergència i Unió en aquesta darrera fase considera que el Pla hidrològic, que el transvasament és nociu, és nefast per a les Terres de l'Ebre, és dolent, va en contra de la sostenibilitat del delta de l'Ebre, el que li demanem és simplement que no estudiï, que no busqui i que no faci cortines de fum, que no acusi el Govern de no estudiar el transvasament o alternatives del Roine i que adopti les seves pròpies responsabilitats, que en aquest cas són actuar com el Govern d'Aragó i, per tant, denunciar per la via jurídica, que és la via en què s'ha de fer això, és denunciar l'execució del transvasament de l'Ebre, l'execució del transvasament que preveu el Pla hidrològic nacional.

I per això la nostra esmena va en aquest sentit, és a dir que s'adoptin les mesures més contundents, per tant que aquest transvasament que la mateixa Convergència i Unió, que el mateix Govern de la Generalitat, que el mateix conseller Espadaler ens va dir l'altre dia en aquest Ple que «serà nociu per a l'Ebre i, per tant, no es podrà executar o l'únic que el podrà paralitzar és Convergència i Unió», que ho faci, que ho demostrï i que

ens presenti els recursos jurídics necessaris per paralitzar la seva execució, i comptarà amb el suport de la majoria dels grups d'aquesta cambra.

Per tant, nosaltres recolzarem la resta de punts i recolzarem tots els altres punts en què haguem pogut arribar a un acord amb el grup proponent en relació amb les dues esmenes que hem presentat.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Per fixar el seu posicionament i en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, en aquesta Moció que tenim avui, de fet, amb relació a altres mocions que hem tractat, basades en l'aigua o basades en el Pla hidrològic nacional, hi ha la novetat del primer punt, que és la que planteja o que parla de la interconnexió de xarxes del CAT i ATLL. De fet, nosaltres estem plenament d'acord amb aquest punt, com també amb la resta, però això, de fet, a la darrera Comissió de Política Territorial ja es va posar a votació amb una proposició no de llei del nostre Grup que anava en aquest mateix sentit i que, malauradament, suposo que el resultat que va tenir és una premonició de com poden anar avui les coses, però no per això no hi hem de deixar d'insistir.

La resta de punts, si bé en aquest després miraré a veure si hi aprofundeixo una miqueta més, la resta de punts, que són els que ja hi hem anat insistint diverses vegades, doncs, evidentment que els compartim.

Començant per abandonar la proposta que es fa en relació amb el PIDE, doncs, no hem d'oblidar que si no hi hagués el Pla hidrològic nacional no hi haurien recursos per al PIDE, que és una trampa que es va voler fer per dir que la gent de l'Ebre tindria compensacions, però és una trampa en la qual la gent de les Terres de l'Ebre ni nosaltres mateixos, doncs, no hi hem caigut.

Quant a les mesures jurídiques relacionades, precisament, amb el Pla hidrològic nacional, independentment de la vulneració de les competències autonòmiques, hi ha la part que encara és la lluita que continua a Europa, que esperem que aquesta, doncs, sigui més fructífera que la que hem pogut portar a terme aquí, en aquest Parlament, que és la manera com s'està incomplint o com s'estan trencant els principis bàsics de la Directiva marc europea d'aigües. Nosaltres creiem que no lliga gens ni mica el plantejament, els plantejaments del Pla hidrològic nacional amb el que diu aquesta Directiva, i per tant, com deia, és una esperança que encara hi ha viva.

Al quart punt, que és, evidentment, implementar unes propostes que ja es varen aprovar aquí, en aquest Parlament, en el fons el que s'està dient és: «Insistim que hem de tendir a la nova cultura de l'aigua». I per tant, doncs, més raonable que això i més sostenible que això, doncs, no hi ha res més.

En el darrer punt és evident quin és el nostre posicionament de suport, en aquest cas, perquè ens sembla

escandalós el que ha passat, doncs, al País Valencià i a les Corts Valencianes.

Com he dit, amb el temps que em queda miraré d'argumentar una miqueta més el nostre posicionament en relació amb el primer punt perquè entenem que és el que és més innovador en aquest debat aquí, en aquest plenari, que no en les comissions, perquè ens sembla bastant impresentable com varen anar les coses en relació amb aquesta interconnexió de xarxes, començant pel fet que es va posar a exposició pública en ple mes d'agost, és a dir que ja tot el procés participatiu va quedar bastant tocat perquè s'acabava la presentació d'allegacions a principis de setembre, per tant ja demostra la poca voluntat de transparència o la poca voluntat que la ciutadania sàpiga com estan anant els projectes. A part, un projecte que, fins i tot, quan es va posar a exposició pública, doncs, no hi havien logotips de la Generalitat ni del Ministeri, no es deia qui ho pagava, tot excessivament camuflat i poc transparent, però, a part de tot això, a més a més, és un projecte que no ha estat sotmès a avaluació d'impacte ambiental, és un projecte que s'ha volgut amagar quina és la voluntat final, és a dir, s'ha dit que serà una xarxa reversible. Com pot ser reversible entre les Terres de l'Ebre i l'àrea metropolitana de Barcelona, si està claríssim quin és el lloc deficitari i quin és el lloc cedent? L'Ebre és el lloc cedent i la zona receptora ha de ser el Ter - Llobregat, si no és que es vinculi ja directament amb un futur transvasament del Roine. Però, bé, aquesta tampoc és l'opció que nosaltres compartim, perquè tampoc lliga amb aquesta Directiva marc europea d'aigües.

Bé, una de les coses que tampoc compartim i que ja ha dit la diputada Marta Camps és que s'està dient que només hi aniran una quantitat determinada de metres cúbics quan en realitat l'han dimensionada perquè hi puguin passar molts més de metres cúbics. Per tant, en tot aquest procés el que hi ha és voluntat d'enredar, voluntat d'amagar quin és l'objectiu final, que és de transvasar l'aigua de l'Ebre també cap al nord.

Per tant, nosaltres donem suport a aquesta Moció, d'Esquerra Republicana, doncs, amb la transacció a què s'ha arribat, o que se suposa que ara es dirà que es fa amb el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc dir que nosaltres votarem a favor de l'apartat a, o sigui del primer punt de la a, el punt 4, perquè a fi de comptes el que està dient és que es doni compliment a la Resolució del Parlament de Catalunya. El restant, el punt b, el votarem en contra per dues qüestions òbvies, nosaltres no podem rebutjar el suport que el Govern valencià pugui donar a la manifestació del Pla hidrològic, seria igual que dir que les plataformes de l'Ebre no tinguin les subvencions dels ajuntaments que les estan ajudant, vull dir que és un fet

en un estat de dret que cadascú es pugui manifestar i cada govern pugui ajudar aquelles persones que creuen que estan defensant els seus interessos.

Jo, l'única cosa que li dic, senyor Vendrell, és que haurien de preguntar al senyor Zapatero i al senyor Maragall si aniran a aquesta manifestació que es farà a València a favor del Pla hidrològic nacional. (*Remor de veus.*) Ho dic perquè, com el seu discurs és diferent, possiblement el senyor Zapatero tindrem la sort –la sort– i el disgust per al Partit Socialista de Catalunya, que vagi a aquella manifestació.

Referent a la resta, la petició d'abandonar els consorcis és, si el Pla integral no atura les obres que tinguin a veure amb el transvasament de l'Ebre, demostrar un desconeixement absolut de què és el Consorci per a la protecció integral del delta de l'Ebre. Aquest organisme el que fa és determinar necessitats mediambientals al tram final del riu Ebre i al seu delta, redactant un amplíssim pla que proposarà tot un seguit d'actuacions una vegada analitzada a fons la situació actual dels fràgils ecosistemes de l'àrea d'estudi. Dir «no» al Consorci i dir «no» al Pla integral significa simplement dir «no» al futur de les Terres de l'Ebre i a la seva gent.

Les propostes d'actuació contingudes al Pla aniran des de la mateixa redefinició del règim hídric del tram final del riu Ebre fins a les propostes concretes en relació amb la regressió, subsistència, qualitat de l'aigua, millora de l'habitatge físic de l'ecosistema, model agroeconòmic, implantació d'un model de turisme sostenible, execució de totes aquelles actuacions que abans es parlaven que vindran fonamentades per la xarxa d'indicadors mediambientals, i vull ressaltar que la més complexa a nivell mundial. I una vegada construïda aquesta xarxa s'haurà d'acabar de parlar, de parlar per no callar, sense disposar de dades objectives del que seran les repercussions amb el tema mediambiental.

Per tant, nosaltres, senyor Vendrell, no volem entrar en el que és la coherència que vostès han tingut sempre en el tema del Pla hidrològic, però permeti'm que sí faci una menció molt concreta als que no són coherents en aquest aspecte, i, amb tot el respecte, amb Esquerra Republicana de Catalunya, que ha estat conseqüent. Les contradiccions del Partit Socialista han estat constants. Mentre sentim els dirigents socialistes de les Terres de l'Ebre dir que a l'Ebre no li sobra ni gota d'aigua, senyora Camps, vèiem els dirigents del Partit Socialista d'Aragó, que vostè n'ha fet menció, defensant el document conegut com el Pacte de l'aigua d'Aragó, que fa una reserva d'aigua per a aquesta comunitat autònoma de 3.400 hectòmetres cúbics. Sap què vol dir això, senyora Camps? Més del triple de quantitat màxima anual prevista per al transvasament en cas que hi hagués excedent. Això és el que parla vostè. I continuem dient que mentre sentim com els dirigents socialistes a Barcelona, fa només dos anys, sense anar massa lluny, que deien que Catalunya tenia un dèficit hídric –i li recordo una altra vegada el pacte de l'aigua que aquí es va signar i vostès van parlar de transvasaments, amb l'excepció que deia el senyor Curto, i ho deia molt bé, que si era o s'estaven referint al transvasament del riu Ter–, el gran problema del PSOE és que està d'acord amb allò que preveu el Pla

hidrològic nacional, fins i tot, el transvasament de l'Ebre, però no ho vol reconèixer per utilitzar-ho electoralment en funció dels seus interessos.

La prova d'allò, la prova d'allò que els dic consta com a esmena número 2 a la totalitat del Pla hidrològic nacional, proposada al Congrés del Diputats pel PSOE. Aquesta proposta, senyora Camps, que els socialistes venen com la nova cultura de l'aigua, diu que l'Ebre és excedentari –que l'Ebre és excedentari–, això deien d'aquesta manera. Així mateix, l'article 54 d'aquest text suposadament alternatiu del PSOE afirma que –donava especial gravetat de la situació de les conques estructurals deficitàries– «s'iniciaran de forma immediata els estudis de detall per adoptar la decisió del transvasament». Això deia el que vostès van presentar a Madrid, com no podia ser de cap altra manera. El text també dedica un capítol sencer al règim econòmic financer del transvasament, que curiós, tot vull dir, al Pla hidrològic que nosaltres hem presentat.

El Partit Socialista de Catalunya està enganyant els ciutadans, i ho repeteixo: està enganyant els ciutadans.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Luna i Vivas

Acabo, senyor president... Amb discursos completament antagònics, en funció del lloc i el moment, però, quan han de concretar la seva posició a nivell global i per escrit, únicament són capaços de qüestionar detalls i res més.

Siguin vostès coherents. I la veritat és que la coherència és que convidin el senyor Zapatero i el senyor Pasqual Maragall que vagin a la manifestació que es faci a València també a defensar aquests drets, i la veritat que seran moltíssims els socialistes, companys de vostès, que aniran a aquella manifestació.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquest, per nosaltres, és un debat en el qual expressarem un altre cop, tal i com ho va fer el conseller en la interpellació que dona lloc a aquesta Moció..., serà un debat de coherència respecte al que hem anat dient, i una coherència respecte a allò que deiem fa tres anys, respecte a allò que deiem fa dos anys, respecte al que deiem la setmana passada. Abans la senyora Bet Font s'hi ha referit. La setmana passada vam veure una proposició no de llei del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. I, escoltin, com el partit..., en aquest cas concret el PSC, pot canviar d'opinió estrictament en una setmana en el sentit d'una esmena i de l'altra...

Nosaltres no ens movem d'allà on érem, nosaltres volem ratificar en aquest debat la coherència del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, el Grup Parla-

mentari que incorpora unes esmenes en el Pla hidrològic, hi incorpora unes esmenes que ara, en aquests moments, ens permeten aconseguir aquell objectiu que preteníem, que és preservar l'Ebre, preservar el delta del Ebre; només és en base a aquelles esmenes que va incorporar el Grup Parlamentari Català que això avui és possible.

Tenim els instruments. I els instruments són: el Consorci del Pla Integral de Defensa de l'Ebre, que vostès amb aquesta proposició volen fer desaparèixer, és a dir, l'eina, el terreny de joc, que ens possibilitarà tenir el control de les garanties ambientals, vostès el volen fer desaparèixer; és a dir, volen que no tinguem les eines de defensa.

Vostès, evidentment, en aquests moments, ho diu Esquerra Republicana, ho diu Iniciativa, també ho diu el PSC, estan en contra del transvasament del Roine, o sigui, no donen la possibilitat d'alternativa.

I vostès també ens qüestionen la possibilitat, que és el que va dir el conseller Espadaler a la interpellació, de poder plantar les nostres posicions en els 135 metres cúbics per segon.

On ho hem de fer, això? Amb els instruments que tenim. Per tant, nosaltres no ens mourem ni una espurna d'aquí, ni un pam d'aquí, expressant novament la nostra coherència.

Comentava la diferència que hi ha..., i em referiré concretament a aquestes esmenes, que després veurem quin és el sentit de la transacció del Grup Socialista. És a dir: «Ens oposem a la connexió de xarxes.» Escoltin, estan a favor o no estan a favor de la connexió de CAT i ATLL? Sí o no? Què explicaran a la gent, a la seva gent, en el Camp de Tarragona? Hi estan a favor o no hi estan a favor?

Perquè, escoltin, la garantia –la garantia– més evident que no es transvasaran cap a Tarragona i cap a Barcelona més de quatre metres cúbics per segon, saben quina és? És que hi ha un coll d'ampolla; és que la canonada que arriba a Tarragona des de l'Ampolla no pot..., no porta més de quatre metres cúbics per segon. I, per tant, l'amplada de la canonada que estem dissenyant i que estem connectant amb relació a Barcelona..., és la idea de la reversibilitat, és perquè nosaltres estem a favor del transvasament del Roine, és en previsió de futur, és justament per donar garantia d'abastament al Camp de Tarragona i també a les Terres de l'Ebre. Aquesta és la idea d'aquesta canonada.

I, per tant, escoltin, ens estan demanant... I nosaltres votariem estrictament el primer punt d'Esquerra Republicana amb la primera esmena originària del PSC; és evident que nosaltres volem complir la legalitat, és evident que nosaltres volem complir la Llei 18/91.

Per tant, escoltin, no facin discursos constantment contradictoris. Abans ja s'hi ha referit un altre portaveu. Escolti, quan el senyor Zapatero se'n va a Múrcia i fa unes declaracions dient que ell serà el garant del transvasament de l'Ebre a Múrcia, vostès què diuen davant d'això?, quina és la seva..., quin és el seu plantejament? Escolti, l'abastament de Múrcia... (*Remor de veus.*) I això ho va dir en un diari, titular, i el conseller Espa-

daler l'altre dia els ho va ensenyar, escoltin. Per tant, la credibilitat que tenen amb relació a aquesta qüestió és nul·la, és mínima.

(*Persisteix la remor de veus.*)

Escolti, nosaltres, el nostre Grup Parlamentari...

El president

Senyors diputats –espero's un segon, senyor diputat–, prego silenci.

El Sr. Rull i Andreu

El nostre Grup Parlamentari continuarà insistint en allò que ha insistit sempre que és: u, preservar el delta de l'Ebre, i dos, dotar-nos d'instruments efectius per poder-ho fer.

Coneixen un ball brasiler que és la *capoeira*, que és un ball que bàsicament consisteix en la escenificació estrictament ritual d'una batalla, però que de batalla no n'hi ha cap, és merament gestual? Amb la seva gestualitat no protegiem l'Ebre, amb la seva gestualitat no protegiem el Delta, és amb les esmenes que va incorporar Convergència i Unió efectivament que podem fer aquesta defensa contundent i clara.

El nostre Grup Parlamentari, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, votarà en contra de tots els punts d'aquesta Moció, per les raons que hem explicat, tret d'un, tret de l'apartat 4 del punt a; és a dir, el punt a sense l'entrada; és a dir, simplement: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a...» implementar totes aquestes mesures que ja contempla una resolució aprovada pel Parlament, perquè nosaltres ens comprometem amb la idea de l'estalvi, amb la idea de la reutilització, amb la idea de la construcció de plantes dessaladores i amb la idea de la interconnexió de xarxes.

Aquesta serà la nostra posició.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Lliuro a la Mesa l'esmena transaccional acordada entre el Grup Socialista i el Grup d'Esquerra Republicana.

Vull començar dient que..., determinades intervencions que han fet més referència al posicionament històric que hagi tingut el Grup Socialista que no pas a la Moció..., que nosaltres en la interpellació ja vam dir el que pensàvem dels posicionaments del Grup Socialista i que no hi entrarem. Ara, això no treu que nosaltres ens entendrem i acordarem i pactarem amb qui sigui –amb qui sigui– per tal d'intentar –per tal d'intentar– salvar els interessos d'aquest país, perquè, donat que no sempre tots hi estan disposats a fer-ho, doncs, ens hem d'entendre amb qui està disposat a fer-ho en cada moment.

En aquest sentit, nosaltres no tenim cap inconvenient a arribar a aquest acord, que tenen el text transaccionat els diferents portaveus, en el punt 1..., a l'apartat a, el punt 1 i el punt 4 –el punt 1, per paralitzar l'actual projecte d'interconnexió de les xarxes CAT i ATLL–, perquè, escolti'm, ja li ho he dit al principi, al capdavant el tema és si hi ha tub o no hi ha tub. Perquè vostè sap, vostès saben, que si hi ha tub hi haurà transvasament; que per més que hi hagi Roine..., que està per veure, que és la seva cortina de fum, que vostès saben que no tenen cap tipus d'autorització de les autoritats de l'Administració francesa per tirar endavant aquest projecte, i, per tant, que ho estan utilitzant com a cortina de fum, sense tenir cap garantia que això es pugui fer, però que, encara que es fes, hi haurà transvasament.

I l'única alternativa al transvasament és la nova cultura de l'aigua, és que s'implementin una sèrie de gestions en el sentit que els hem proposat i que hem defensat..., com vostès mateixos han reconegut, i això ho d'agrair al senyor Rafael Luna i al senyor Rull i, en el seu moment, al conseller, com nosaltres em defensat des del primer dia coherentment i conseqüentment, i continuem defensant. Perquè vostès saben que, aigua, ben gestionada, n'hi ha prou a les conques internes de Catalunya; aigua, si no és per especular, si no és per fer camps de golf i si no és per fer urbanitzacions, n'hi ha prou a Múrcia, n'hi ha prou a Almeria i n'hi ha prou al País Valencià. I al País Valencià, on també hi som, érem a la manifestació en contra del transvasament, i ningú d'Esquerra Republicana serà a la manifestació a favor del transvasament.

I coherència, ho sento molt, és això. Com també hi ha estat –i ho dic perquè l'altre dia el conseller ens n'acusava– al Camp de Tarragona, on al seu moment, ja quan es va fer el minitransvasament, Esquerra Republicana es va posicionar contràriament. Perquè creiem en un altre tipus de gestió. I aquesta coherència l'hem sostinguda sempre. I si d'alguna cosa ningú ens pot acusar és d'incoherència; és de solvència, és de serietat en els plantejaments, perquè ningú ha qüestionat cap dels plantejaments que s'han posat damunt de la taula.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, a vostè, senyor diputat. Anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i als senyors diputats que ens posen en posició de votar.

La votació és el text transaccional entre el Grup d'Esquerra Republicana i Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que ja ha sigut presentat als diversos portaveus. I la votació la farem en dos blocs. El primer bloc constarà del punt a, «el Parlament de Catalunya...», sense el següent que llegiré: «entenent que hi ha alternatives viables al transvasament d'aigua del riu Ebre, tant cap a les comarques internes de Catalunya com cap al sud del litoral mediterrani», això no; per tant, «el Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a...». I aleshores votarem el punt 4. I després votarem la resta.

Per tant, posem ara a votació aquest punt a, sense la frase que he llegit, i el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

I ara sotmetem a votació la resta del text.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 65 vots a favor, 68 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la reducció de les llistes d'espera (tram. 302-00307/06)

El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la reducció de les llistes d'espera; la presenta el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en nom d'ell té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

La vicepresidenta segona

Quan vostè vulgui, senyora diputada.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyors diputats i senyores diputades, bé, la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari és conseqüència de la interpellació que vam fer per l'incompliment manifest del que era la Moció que havia aprovat aquest Ple del Parlament el divuit d'abril de l'any 2002.

I, per tant, el primer punt d'aquesta Moció el que diu és que el Consell Executiu doni íntegre compliment a tot allò, a tots aquells punts que ja es van aprovar pel que fa a la Comissió de llistes d'espera, que s'havia de tornar a constituir per tal de treballar tot el tema de les proves complementàries i dels especialistes, perquè, doncs, aquests són uns treballs que van quedar pendents i que, d'alguna manera, es veien cada vegada més necessaris pel fet que les llistes d'espera que en aquests moments tenim, en tenim dades i se'n fan públiques les dades, doncs, encara que pugui semblar que millora una mica, nosaltres el que considerem i és el que, doncs, ens diu tothom..., el que passa és que el que s'està allargant són les llistes d'espera d'abans no et diagnostiquen una operació i entres en llista d'espera, que són els especialistes i les proves complementàries.

En aquest sentit, per tant, posar en marxa un registre centralitzat de llistes d'espera de proves complementàries i d'especialistes és una cosa que encara no està vigent, a pesar que una setmana després de la interpellació, és a dir, la setmana passada, hi va haver la primera reunió, novament, de la Comissió de Llistes d'Espera, reunió que s'havia d'haver fet al cap de dos mesos del

que seria l'abril de l'any passat. Però, en tot cas, dir, doncs, que tant en el que és establir garanties de terminis màxims d'espera per a especialistes i per a proves, com en l'informe de la situació actual del procés d'integració dels especialistes, com en tot el que feia referència a l'establiment del registre, perquè ara només hi han unes dades que encara no són del tot fiables, i en tot el que serien també els mecanismes de diagnòstic ràpid en els casos de sospita de càncer, creiem que aquí queda molta cosa per complir. I, per tant, el primer punt de la Moció posa «donar íntegre compliment» a la Moció del mes d'abril de l'any passat.

El segon punt, que potser seria el més important, el que proposa és que es prenguin les mesures necessàries per tal que la llista d'espera tècnica, l'anomenada «espera tècnica» per a inscripció en una llista d'espera, no superi els quinze dies. Perquè ara l'espera tècnica és de tres mesos i en realitat, quan donem les dades als ciutadans, aquestes dades i aquesta transparència que tots volem amb relació a les llistes d'espera, en realitat cal afegir al que ja es diu, quan es diu, doncs, que les cataractes tenen ics mesos de llista d'espera, o una pròtesi de genoll, en realitat la veritat és que cal afegir-hi encara els tres mesos d'espera tècnica que en aquests moments hi ha, cosa que no passa a moltes altres comunitats autònomes i que creiem..., la proposta de la Moció és que, amb quinze dies per al que serien els tràmits administratius del mateix hospital, serien més que suficients.

I el tercer punt és revisar els procediments quirúrgics contemplats en el Registre monitorat d'intervencions quirúrgiques en llista d'espera. Per què? Perquè en aquests moments ja hi han molts procediments quirúrgics que estan en el Registre centralitzat que no tenen llistes d'espera importants, que en molts casos no superen els dos i tres mesos, i, en canvi és veritat –i ens arriben des de molts hospitals queixes de molts ciutadans, i sabem que és així, doncs, per tot el que hem anat esbrinant– que hi han altres llistes d'espera que no estan en el Registre, de què no es donen dades, com pot ser tot el que és cirurgia del peu i de la mà, sobretot galindons –*juanetes* en castellà–, que en aquests moments hi han molts llocs que hi han llistes d'espera que poden ser d'un any o més. I, per tant, que es revisi això i que s'incloguin aquells procediments quirúrgics que en aquests moments tenen llistes d'espera considerables.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Fernández Burgui. (*Pausa.*) Senyor diputat, té la paraula per presentar o per defensar les esmenes presentades. Quan vostè vulgui.

El Sr. Fernández i Burgui

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, òbviament, substancialment estem d'acord en el contingut de la Moció presentada per la il·lustre diputada. Ja l'honorable conseller va mencionar en l'última interpel·lació presentada que

coincidim normalment en els objectius, pràcticament, al cent per cent, i les diferències estan potser en alguns matisos de la manera d'arribar-hi.

Ja en la passada reunió de la Comissió de seguiment de les llistes d'espera que ha mencionat, vam estar tots els grups parlamentaris amb els representants de les entitats sanitàries i amb els representants de la Generalitat, i va quedar ben clar, una mica, suposo –almenys per a mi–, el motiu del retard per la gran complexitat que totes aquestes dades i recollir totes aquestes dades tenen; que esperàvem que fos més senzill, però que després va sortir amb una gran complexitat. Es va parlar allà de xifres de quaranta-cinc milions de visites, que parlàvem l'altre dia, amb la qual cosa això genera un importantíssim nombre, també, de proves complementàries. I tot això, amb la complexitat i extensió que té, fa que en això sigui, realment, difícil d'arribar a tindre unes dades realment fiables.

Per això diem que les dificultats per consensuar no són, de fet, la finalitat ni la idea, sinó els terminis. Perquè diem això de l'esmena tècnica... Per què quinze dies? Per què un mes? Per què no, també, els tres mesos que hi han ara? És difícil –és difícil–, i no pot basar-se en una opinió personalitzada de grups polítics o de grups d'opinió, pensant: «Bé, això hauria d'anar per aquest camí», sinó que, òbviament, s'han d'escollar els tècnics, que són els que saben les dificultats.

Perquè el segon problema que ens hem trobat, una mica, en consensuar aquesta Moció ha sigut també el concepte d'«espera tècnica», que vostè ha mencionat com aquell temps que necessita l'hospital per operar-lo, quan sembla i m'entén que el concepte nostre és que és des del moment en què l'hospital assumeix que té un pacient per operar, però ha de passar per visita de l'especialista que l'ha de veure, l'ha de veure, ha de veure si el preoperatori està correcte, ha de veure si vol demanar-li quelcom més; si l'hi ha de demanar, l'ha d'enviar..., l'hi han de fer, l'ha de tornar a visitar, i en el moment que diu: «Doncs, sí senyor, jo sóc el que l'ha d'operar, i jo estic d'acord amb vostè, s'ha d'operar d'això», llavors és quan s'acaba l'espera tècnica i comença a posar-se en llista d'espera.

Clar, això és un procés que en alguns casos és senzill i curt, en altres pot ser molt més llarg, depenent de l'hospital, depenent del procés, depenent de moltes coses, i això fa que sigui difícil trobar la mitjana. Per això jo no li dic exactament si tres mesos és llarg –és possible que sí–, si quinze dies és curt –és possible que també. Crec que és molt important escoltar els tècnics, i en això, amb les comissions aquestes, que per això s'han muntat i hi estem també amb tots els que entenen d'això, doncs, segur, ben segur que arribarem a aconseguir el que vostè demanava i que és cert, que és rebaixar això al mínim possible que hem arribat a consensuar amb la transaccional.

Això..., jo també desitjaria que en els hospitals que depenen de vostès s'aconsegueixin aquests termes, per donar l'exemple, perquè jo crec que és realment difícil d'implementar, però que aquests siguin els primers en què es demostrï que això és viable.

Respecte al punt 3, hem arribat també a una transaccional entre tots els grups. Per què sis mesos? També potser estem marcant períodes una mica difícils que obligaran a anar una mica forçats, però és que s'ha pogut fer perquè durant l'any 2002 ja es va iniciar una anàlisi de procediments no monitorats periòdicament, informats des dels centres com a Codi 99. Alhora, es va realitzar una anàlisi de prevalença i temps de resolució d'aquests. Gràcies a aquesta anàlisi es va poder definir un grup d'agrupadors de codis de procediment com a possibles procediments per incloure'ls en els catorze ja monitorats periòdicament.

En aquests moments, aquesta actuació està en fase de depuració de la informació enregistrada. Però, clar, tornem-hi: cal assenyalar que aquesta informació no està validada, atès que no existeix obligatorietat de declaració d'aquest Codi 99 per part de les unitats proveïdores. No obstant, des del CatSalut s'està mostrejant en algun centre algun procediment per tal d'avaluar la fiabilitat d'aquesta informació. És per això, per tant, que, com que ja se n'ha avançat una part durant aquest any 2003, en els mesos que hem arribat a consensuar, s'ha d'aconseguir afegir als catorze procediments ja monitorats aquells procediments que presentin una especial problemàtica de llistes d'espera, tal com vostè ha mencionat.

Sota aquests conceptes, només dir, doncs, que després d'aquestes negociacions hem arribat a una esmena transaccional total, que espero que vostè presenti a la Mesa.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

La vicepresidenta segona

Ha presentat esmenes el Grup Parlamentari Popular, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat dues esmenes a aquesta Moció, que trobem que és una moció actual des del moment en què sempre les llistes d'espera tenen un caràcter prioritari a l'hora d'establir, jo penso, les polítiques del Govern, entre d'altres coses perquè és la percepció que té la gent, no?, de si la sanitat funciona bé o malament, en funció del temps; a més, és un dels criteris, de si els malalts són atesos a temps. I, sense cap mena de dubte, cal reduir-les al màxim, per tal de garantir que tots aquests terminis de garantia i de resolució es compleixin, no?

En aquest sentit, nosaltres, en el primer punt de la Moció, hem presentat una esmena per tal que, tot i que estem d'acord en el primer punt, donar íntegre compliment a la Moció que ja es va aprovar..., que ja ens vam reunir, com ha recordat també la diputada senyora Carme Figueras, es va reunir la setmana passada i ja van començar els treballs, d'acord amb els criteris que han d'establir els tècnics. Ens van posar també de manifest, en aquesta Comissió, la complexitat i la dificultat a l'hora d'establir aquest Registre centralitzat, però penso que és un pas endavant a l'hora de poder treballar ja

amb uns números que fins ara no es corresponien amb el que era..., uns números que fins ara no teníem.

Però nosaltres hem presentat una esmena per tal que s'incrementi la compra ambulatoria de les proves diagnòstiques, entre d'altres coses perquè, tot i que estem esperant aquests criteris tècnics que ens centralitzin les dades i, a més a més, s'adoptin mesures per tal de corregir-les, creiem que de moment ja podria el Departament, dintre aquestes previsions, arbitrar els recursos per tal d'incrementar aquesta compra, per tal d'anar descongestionant... Perquè el que sí que es va posar de manifest –per a la qual cosa, bé, no fa falta aquesta Comissió, sinó que és informació que tenim tots– és que hi ha unes llargues llistes d'espera, no tan sols en consultes, sinó també en proves diagnòstiques. És en aquest sentit que vam presentar aquesta esmena.

Per altra banda, al punt 2, nosaltres estem d'acord amb la transaccional a què s'ha arribat, tenint en compte que seran també els tècnics els que ens hauran de dir els criteris i els terminis que són els idonis per tal de reduir aquesta espera tècnica, entre d'altres coses perquè, com ha comentat també el Grup de Convergència i Unió, depèn molt també de les organitzacions de cada hospital i la capacitat de resposta que tinguin a l'hora de fer front a reduir aquests terminis intermedis, abans d'incloure la gent dins del que és la llista d'espera.

Per altra banda, en el punt 3 el nostre Grup ha presentat també una esmena per tal que tot aquest punt es remeti al que estableix l'informe tècnic, al Dictamen que va fer ja aquesta Comissió, perquè creiem convenient que es revisin aquests procediments, per tal d'incloure uns altres procediments que és necessari incloure'ls, per tal d'ampliar al màxim aquestes patologies. I llavors, en aquest sentit, volem donar un impuls al Govern o accelerar aquest procés, i trobem positiu aquest punt dins dels que recull el Dictamen aquest de la Comissió que va fer les llistes d'espera, que entre d'altres coses ja ho recull. Però el que sí que pensem és que amb un termini de sis mesos accelerem incrementar aquest procés.

És per aquest motiu que el nostre Grup troba convenient aprovar avui aquesta Moció, entre d'altres coses perquè és un pas endavant dins del que són els grans terminis de resolució de les llistes d'espera, tenint en compte els diversos elements i factors que incideixen en cada tipus de llista d'espera –la quirúrgica, la de consulta i la prova diagnòstica–, i pensem que el Govern..., pugui complir aquests terminis i que els experts ens donin criteris suficients per tal de poder avançar en aquesta direcció.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyora diputada. Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyora presidenta; de l'escó estant. I, si m'ho permeten, faré un exercici de simplificació, bàsicament

perquè em sembla que també s'han repetit els arguments potser més tècnics, no?, i al cap i a la fi el que interessa és quin és l'objectiu final de tot plegat en aquesta qüestió.

I, fent aquest exercici de simplificació, en primer lloc es constata que tots els grups parlamentaris han manifestat, pel dret i pel revés i de totes les maneres possibles, que hi ha una voluntat clara i explícita de reduir les llistes d'espera. Aquest és un problema que té la sanitat a Catalunya i que, per tant, hem d'intentar resoldre amb la màxima urgència i eficàcia possibles; molt bé. S'han fet diverses iniciatives parlamentàries; la Moció a què fa referència la Moció que ara aprovarem era prou explícita i clara; la Comissió de Llistes d'Espera ha anat treballant... Però al final de tot plegat hi han dues qüestions fonamentals, en tot això. Quines són?

Doncs, la primera la de clarificar qüestions tècniques. I aquesta, per nosaltres, és una feina que, en part, pot fer la Comissió que s'ha creat; les aportacions científiques que s'hi han fet són molt importants, i jo penso que han servit per clarificar..., no suficientment, però sí que han servit per avançar. Avui avancem una mica més: clarificar quines són les especialitats més urgents, necessàries en aquest moment –en aquest sentit, segurament que la primera llista ja s'ha quedat obsoleta– i, per tant, veure quines s'han d'incorporar als objectius prioritaris de cara a reduir les llistes d'espera.

Segona, una altra qüestió que avui s'ha comentat, s'ha debatut, i aquí mateix ja han sortit dues visions diferents: definir clarament quina és l'espera tècnica, que en aquests moments és, una mica, el punt en què tots plegats, diguem-ne, expressem la nostra preocupació, perquè en el fons és allargar la llista d'espera, però que no acabem de definir o no s'acaba de definir com funciona i, per tant, com ha de funcionar. Per tant, el que s'ha d'aclarir ben bé és què vol dir «espera tècnica», de quant és l'espera tècnica i a partir de quin moment comença. Per tant, des d'aquest punt de vista, doncs, quedaria clar que clarificar qüestions tècnicament és important.

I segona qüestió –i aquesta ha estat la nostra aportació a la Moció a partir de l'esmena–, quartos, diners, si no hi ha diners... És a dir, el Pla de xoc de les llistes d'espera, que es fa en una primera instància, promogut en el seu moment per la polèmica que hi ha sobretot des del punt de vista mediàtic, provoca i fa que hi hagi una reducció efectiva de les llistes d'espera. Si això no és sostingut i no es manté i no s'incrementa des del punt de vista de la compra d'activitat, continuarem exactament igual, acabarem exactament igual, perquè per moltes conclusions tècniques i científiques a què arribem, si no hi ha més recursos econòmics per comprar activitat, i per tant, per reduir efectivament llistes d'espera, no en sortirem.

Per tant, que es faci tot el que s'hagi de fer –absolutament important–, però que es posin les partides pressupostàries corresponents, perquè, en definitiva, aquesta activitat extraordinària es pugui comprar, i llavors sí, veure reduïdes les llistes d'espera.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

No... Perdó. No cal dir que el nostre Grup Parlamentari, en tant que subscriu aquesta transacció, hi votarà a favor.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Passem, doncs, al Grup que falta per fer la seva posició, i en aquest cas el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres votarem, sense cap problema, aquesta Moció, tal com ha quedat amb les transaccions. Ja haguérem votat tal com estava, hi ha algunes aportacions que, a més a més, són importants, i, per tant, cap problema. Algun comentari amb relació al que aquí es planteja.

Per una banda, ara mateix s'ha dit per part del senyor Benach que tots els grups parlamentaris estem d'acord que cal reduir llistes d'espera, i la prova serà que aprovarem aquesta Moció, com n'hem aprovat altres abans. I això, en tot cas, quan ahir el conseller de Sanitat deia: «Bé, això de les llistes d'espera és un indicador que el sistema sanitari té demanda...» Doncs, és clar, resulta que avui estem dient una altra cosa, que, efectivament, la gent acudeix al sistema sanitari, que cada vegada, podríem dir que la demanda també és més exigent, hi ha més demanda, i això té a veure amb la millora del propi sistema sanitari, però, lògicament, les llistes d'espera tenen una altra vessant, que és un indicador que no s'està absorbint prou bé aquesta demanda.

I, per tant, efectivament que cal fer accions per poder reduir les llistes d'espera, amb un llindar que sigui suportable, perquè ara estan per llindars superiors al que és normal per a la gent suportar. Jo, fent un càlcul –a partir de les dades que ens han donat de les llistes de proves diagnòstiques, especialistes, etcètera– de quin és el temps d'espera fins arribar a un procediment quirúrgic normal, és a dir, traient les pròtesis de genoll, o de maluc, o les cataractes, que són els que tenen més temps d'espera, doncs resulta que una persona pot passar un any sencer per resoldre un problema sanitari.

Si es compta el temps d'espera –ja no compto el del metge de família, sinó la primera visita a especialistes i successives visites a especialistes, proves diagnòstiques, espera tècnica i temps de resolució d'un procediment quirúrgic concret–, si anem sumant els temps de demora i els temps de resolució de tots aquests moments, pot passar tranquil·lament un any. Doncs això, la veritat, és més... I insisteixo, per als procediments que no tenen massa complicació, és a dir, que no estan en aquests moments en grans llistes d'espera. Bé, és un temps que jo crec que se situa per sobre del que és raonable, i per tant, sí que hem de fer aquests esforços.

Per altra banda, l'espera tècnica. Diem ara un mes, es proposava quinze dies. Bé, un mes. Jo també insisteixo que es digui, és a dir, que es compti. És a dir, que quan es publiqui —això ara no ho aprovem, però que quan es publiquin les llistes d'espera—, a més a més hi hagi aquest indicador, perquè si no hi ha com una mena de sensació que la realitat s'edulcora o es falseja, i per tant, que sigui transparent en aquest sentit.

I una tercera qüestió. En el punt 3, el que ara s'ha afegit és que la Comissió de seguiment i control de les llistes d'espera, on els tècnics tenen coses a dir, es tingui en compte en tota aquesta ampliació dels procediments quirúrgics. D'acord. S'ha dit aquí mateix fa un moment que cal escoltar els tècnics, d'acord. Jo, el que dic ara és que s'assumeixi justament això. Perquè recordeu que en les primeres sessions que va haver-hi de la Comissió de seguiment i control de les llistes d'espera, en la primera etapa, que tractava específicament els procediments quirúrgics, va haver-hi un informe dels tècnics molt ben fet, que després va desaparèixer de la documentació que es va lliurar als diputats en el Parlament. Aquest informe tècnic no es va incloure. I aquest informe dels tècnics, justament, estava donant tots els indicadors per detectar quins eren els colls d'ampolla en el sistema sanitari, i estava assenyalant la importància de tenir en compte tot el circuit assistencial, que és el que ara estem fent. I aquell informe va desaparèixer, eh?, va desaparèixer del mapa. El tenim, els diputats que vam anar a les sessions, però no se'ns va lliurar la documentació sencera. Per tant, si s'escolta els tècnics, que s'escolti amb les conseqüències que això implica també: que s'assumeixi.

Finalment, només repetir que votarem amb molt de gust la proposta que se'ns presenta a votació.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té el torn de paraula la il·lustre diputada senyora Carme Figueras.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyora presidenta. Breument. Passo a la Mesa la proposta de transacció; hem fet una transacció de tota la..., d'un únic punt per a una única votació, firmada per mi mateixa i pels tres grups que esmenaven. El primer punt engloba l'esmena del Partit Popular. El punt 2 és una transacció, que el que diu és: «Reducir l'espera tècnica per a procediments quirúrgics fins a arribar a un màxim d'un mes.» Nosaltres dèiem això dels quinze dies, ens quedaríem en un mes, però que això es faci d'acord amb els criteris i els terminis quant a l'aplicació que aquesta espera tècnica no superi un mes els terminis que estableixin els tècnics en la Comissió de seguiment de les llistes d'espera. Jo crec que és important.

És a dir, dir que en comptes de tres mesos, l'espera tècnica ha de ser d'un màxim d'un mes, jo crec que és un bon mandat del Parlament en aquest sentit i per tal, doncs, d'intentar que les dades que es publiquen siguin, doncs, en aquest sentit, més d'acord amb la realitat.

I el punt 3 és una transacció en què el que es dona és un termini de sis mesos, pel fet que es revisin aquests procediments quirúrgics que han d'entrar a ser contemplats en el registre centralitzat. A la vegada, la transacció contempla tant l'esmena del Partit Popular com l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana, que ja han esmentat els seus portaveus.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Senyora diputada, vol que llegim la...? *(Pausa.)* No cal. Molt bé, doncs.

Passem ara a cridar a votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar. I votarem el text transaccional signat pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Convergència i Unió, Popular i Esquerra Republicana de Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Em demanen que, a efectes de programació personal, expliqui més o menys com està pensat el desenvolupament. És la una, farem dues mocions més, en quedaran dues per a la tarda, més el Ple extraordinari d'aquell recurs d'inconstitucionalitat. I començarem a les quatre de la tarda, i en una hora i una miqueta més... Com? *(Pausa.)* Sí, una miqueta més d'una hora, és a dir, en dues hores potser acabem, eh?

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la promoció de l'habitatge social a Catalunya (tram. 302-00308/06)

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la promoció de l'habitatge social a Catalunya. El presenta l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. *(Pausa.)*

Prego a les senyores i als senyors diputats dues condicions: agilitat i silenci. L'agilitat és relativa a les possibilitats de cada senyor diputat, però prego que s'hi esmercin.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. La nostra Moció va adreçada a la reprovació del conseller de Política Territorial i Obres Públiques del Govern de la Generalitat, el senyor Felip Puig, i va adreçada també a la reprovació de la política d'habitatge del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

En el tema de l'habitatge, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, tenim una sèrie de constatacions que, no per menys conegudes, avui hem de dir i tornar a citar aquí ràpidament.

Una creixent dificultat de la població catalana, de sectors de la població catalana, sectors importants, per a l'accés a l'habitatge. Un estudi de la mateixa Generalitat de Catalunya, del mateix Departament, deia que hi ha 200.000 llars, o 200.000 mil famílies que troben problemes a la seva llar. D'aquestes, 30.000 consideren que el seu habitatge no està en condicions sanitàries, no està en condicions d'habitabilitat. Estem parlant de 800.000 persones a Catalunya que manifesten un problema en el seu habitatge.

La segona constatació: el creixement de l'impacte del preu de l'habitatge en la renda familiar oscil·la ja el 55% -50, 55% de la despesa dels catalans i de les catalanes l'impacte que té la despesa d'habitatge en la seva renda familiar.

La caiguda de l'habitatge protegit. Estem vivint una de les etapes de producció d'habitatge més grans a la història del nostre país, i, en canvi, l'habitatge protegit no arriba al 9% de tot allò que s'està promovent -8,7%, dades oficials del Govern de la Generalitat.

Actuacions de sòl. De 9.000 que s'havien previst, es va arribar a fer l'1,3% en tres anys. El suport a les famílies, absolutament insuficient. Els recursos per ajudar les famílies amb pocs recursos s'esgoten, normalment, el mes d'abril. Nosaltres proposem, senyores diputades i senyors diputats, un ajut de lloguer, això que podríem anomenar un subsidi de lloguer de 600 euros anuals, perquè pugui ajudar al voltant de dues-centes mil famílies al nostre país.

El sisè punt és la manca d'una nova llei de l'habitatge, que era un compromís del Govern, i setena, el fracàs del Pla de l'habitatge 2000-2003, que es va constatar també ahir en les preguntes que vaig fer al conseller senyor Felip Puig.

El segon element: els incompliments del Govern. Davant d'aquesta situació, davant d'aquesta problemàtica, hi ha greus incompliments del Govern, del Departament de Política Territorial i del mateix conseller.

La primera, l'incompliment de la disposició vuitena, apartat 1, de la Llei 4/2002, d'urbanisme, que no es va complir, que era presentar una nova llei de l'habitatge abans del 31 de desembre del 2002. Però, anteriorment, uns mesos abans, el Govern s'havia compromès, amb la disposició addicional 136, que em peso que va ser una esmena del Partit Popular a la Llei dels pressupostos per al 2002, també, a presentar una llei de l'habitatge. Segon incompliment. I, tercera, l'incompliment de l'apartat c, fruit també d'una interpellació del Partit Popular; la Moció 174, en compliment de l'apartat c de la Moció 174 d'aquest Parlament, que obligava en el mateix sentit a presentar una llei.

El Govern ha incomplert, el Departament ha incomplert, el conseller ha incomplert. Tenim un conseller que, a més a més, no ve als debats. Avui, aquí, tampoc no hi és. Jo el vaig emplaçar perquè vingués aquí a sentir aquesta reprovació, però no ve. Un conseller que no

s'excusa. Un conseller que detracta i menysté el Parlament. Un govern i un conseller que recorden els personatges d'aquella pel·lícula de Buñuel, *L'àngel exterminador*, que no podien sortir mai de la seva capella. Un govern que fa antipolítica de l'habitatge, i especialment dedicaré aquesta frase a un bon amic i diputat, el senyor José Luis López Bulla. Jo crec que en el frontispici de l'antipolítica de l'habitatge a Catalunya hi ha aquella frase del Dant de la *Divina Comèdia*, quan entraven a l'infern, que deia: *Voi che entrate, lasciate ogni speranza*. Vosaltres, els que entreu, els que veniu, abandoneu tota esperança.

Perquè tota esperança poden abandonar les persones que a Catalunya tenen problemes de l'habitatge, amb la política d'aquest Govern. Poques esperances poden tenir. La gent jove només pot confiar en la capacitat d'endeutament dels seus pares. I la gent sense recursos, del suport de les entitats sense afany de lucre. Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, demano el suport de la cambra a la reprovació del conseller i a la reprovació de la política d'habitatge del Departament de Política Territorial i Obres Públiques.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ja sap que l'esperança és l'últim que es perd. Quan es perd l'esperança, ja no queda res.

Té la paraula, per a les esmenes presentades i per defensar-les, en nom del Grup de Convergència i Unió, l'illustre diputat, senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo sincerament em pensava que el Grup proposant d'aquesta Moció tenia realment una preocupació certa per al tema de l'habitatge. Realment m'ho pensava. El que passa és que cada vegada més em dona la sensació que més que una preocupació és nerviosisme quan es parla d'aquest tema de l'habitatge. Hi ha un matís diferent i important. Nerviosisme que, en el fons, ja entenem que forma part d'una estratègia legítima de desgast del Govern, però sobretot de tapar les pròpies mancances i responsabilitats en aquest tema en els llocs on vostès governen.

Jo lamento que adoptin aquesta actitud en aquest tema, perquè ho hem dit moltes vegades, individualment a alguns de vostès, que el tema de l'habitatge és prou sensible, prou important, prou seriós com per no fer segons quins discursos aquí. I més, tots coneixem el marc econòmic general en què ens movem i quines són les causes reals de la situació que tenim.

Per tant, jo crec que aquest és un tema que l'hauríem de tractar amb molta prudència i molta humilitat per part de tots, i certa capacitat d'autocrítica per part de tots; cosa que, en el Grup proposant i a alguns que li donen suport, normalment no veig, no?

Lamento, senyor Labandera, que li toqui fer aquest paper a vostè, mentre altres membres del seu Partit

—perdó—, del seu Grup parlamentari en poden fer d'altres de més lluits, no?, almenys formalment més lluits.

En tot cas, nosaltres, jo el que vull dir és que hem presentat unes esmenes. Hem presentat esmenes al primer, que ja suposem que no se'ns acceptaran, en primer lloc per deixar clar que el tema de l'habitatge és una responsabilitat compartida, tot i que vostès, allà on governen, diuen que no. Jo tinc aquí una còpia de la revista aquesta que vostè... que l'Ajuntament de Barcelona publica, diu: «Tot i no ser competència municipal, l'habitatge, prioritat de l'Ajuntament.» Jo no vull parlar de l'Ajuntament de Barcelona, però clar, que l'Ajuntament de Barcelona faci deixament d'una competència tan important com aquesta, que l'article 63 de la Llei municipal i de règim local —i molt ràpidament els el llegiré— diu, quan diu: «El municipi té competències pròpies en les matèries següents, entre d'altres, la promoció i gestió d'habitatges.» Que digui que no té competències, em sembla realment insòlit i preocupant. No sé per què té, des de fa anys el Patronat Municipal de l'Habitatge, o perquè ha rebut sòl, o ara per què en fa —el poc que fa—, si és que realment no té competències?

En tot cas, el que està clar és que jo em pregunto per què reproveu, vostès, el Govern? Per què el reproveu? Pels convenis que signa amb els ajuntaments per fer habitatge, molts d'ells amb ajuntaments governats per vostès? Tinc aquí una llista llarguíssima d'ajuntaments governats per vostès que han signat des de fa anys convenis amb el Govern de la Generalitat per fer habitatge: a Gavà, a Badalona, a Vilanova, a Reus, a la Seu d'Urgell, a Manresa, a Cornellà, a Vilafranca del Penedès, la Seu d'Urgell, Lleida, Reus, Ripollet, Badalona, Barcelona, en quantitat de casos. És que no és política d'habitatge compartida totes les operacions de remodelació de barris importants que s'estan fent de forma concertada entre la Generalitat i els ajuntaments? Per això reproveu el Govern? Per fer convenis de col·laboració amb els ajuntaments que governen vostès? Per això reproveu? No, vostès, els reproveu per tapar les seves pròpies mancances i per aquesta tendència preocupant d'apuntar-se al carro de qualsevol cosa que cridi l'atenció de l'opinió pública d'una manera —perdonin que els ho digui— poc responsable en aquest tema.

Jo crec que és dolent que convertim aquest tema en una confrontació electoral. Ho he dit sempre, i vostès ho estan portant per aquest camí. I nosaltres no hi entrem, no entrarem ni en això ni en la subhasta de veure qui fa més, ni en qüestions d'aquestes.

En tot cas, les nostres esmenes, que m'imagino que no s'acceptaran, simplement diuen això: que la política d'habitatge és compartida, que hi ha responsabilitats compartides, i que és molt lamentable que alguns ajuntaments més grans, de l'àrea metropolitana, en comptes de fer durant aquests anys polítiques d'habitatge al que s'hagin dedicat, en comptes de concertar amb l'Administració, amb la Generalitat, que ara els reclama solars per poder fer habitatge i vostès no els en donen, o en donen menys dels que haurien de donar, doncs, es dediquin o s'hagin dedicat a subhastar-lo. Més de 14.500 milions de pessetes, aquests últims anys, 124.000 metres quadrats de sostre que es podien haver dedicat a habitatge i que no s'hi han dedicat.

En tot cas, se m'acaba el temps, com que hi ha una altra moció posterior sobre aquest mateix tema, que presentem nosaltres, en un to absolutament constructiu, no de l'alternativa del «no», sinó constructiu de mesures i propostes concretes, tindrem ocasió de continuar-ne parlant.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres donarem suport a la proposta de reprovació de la política d'habitatge que ha portat a terme el Govern de la Generalitat, i per això hem fet una esmena que creiem que no s'havia de cenyir exclusivament al Departament de Política Territorial i al seu conseller —que també—, sinó al propi Govern.

La política d'habitatge és una política transversal, que no es pot circumscriure a un sol departament, sinó que forma part d'un model, d'un model de país, i com s'entén, evidentment, aquest país i com s'ha de gestionar. Per això la reprovem, perquè durant molts d'anys, doncs, el Govern de la Generalitat no ha fet absolutament res per potenciar l'habitatge protegit. Sí que han potenciat la construcció d'habitatges, com ja deia l'altre dia el conseller, que semblava la intervenció d'un promotor privat de vivenda, la seva intervenció, no pas la d'un gestor públic que ha d'estar per tots els sectors, i sobretot els sectors més desvalguts, no?

Miri, la realitat, senyor Puigdomènech, és la que hi ha. La quota de mercat de l'habitatge protegit a Catalunya, d'una punta del 96, que era del 35%, ha passat el 2000 al 4%.

L'evolució del finançament dels plans d'habitatge, del 96 eren 180.000 milions de pessetes, ha baixat a 60. I la construcció d'habitatges de protecció oficial a Catalunya, d'una punta del 96 de 16.000, el 2000 estàvem a 2.500 i baixant. Ara sí, ara estan prometenent, com que falten vuit mesos per a les eleccions estan prometenent allò que no han cregut mai, mai, i que ara només ho fan, exclusivament, per una qüestió electoralista.

Les conseqüències d'aquesta situació que ara jo acabo de dir són, doncs, que la gent jove, aquí, en aquest país, doncs s'emancipa als trenta anys, mentre que a Holanda, la taxa d'emancipació és als divuit anys. Això sí, la taxa d'habitatge de lloguer a Holanda és del 55% i a Catalunya és del 15%. Vostès han intervingut, com a Administració pública, per evitar aquesta situació irregular? No.

Més conseqüències? Doncs ho diu Càritas en la seva revista última, del gener del 2003, per cert, amb una entrevista al senyor Calvet, que és curiós veure-ho perquè a la mateixa revista hi l'actitud del senyor Calvet, que és «pilotes fora», i l'estudi «L'habitatge, luxe o necessitat?», que és la que diu aquí, que diu claríssima-

ment que una de les conseqüències per no haver intervingut públicament en el mercat de l'habitatge, doncs, el que ha provocat és –segons l'estudi de la Fundació Un Sol Món, de Caixa de Catalunya– una situació complicada a bona part dels ciutadans.

Diu que en el tema de l'habitatge hi ha hagut un procés de traspàs de les rendes des del sector financer a l'immobiliari. És a dir, d'operacions especulatives sobre el sòl i sobre les construccions, per compensar la pèrdua de rendiments en altres actuacions, com els de la borsa, no? I, a més a més, deia que cal tenir en compte que un 20% dels habitatges van a inversores, un percentatge que puja fins el 30% en zones turístiques. Què ha fet el Govern de la Generalitat per evitar aquesta situació? Res.

«L'oferta de lloguer –diu el mateix estudi– és molt reduïda i els preus de mercat estan molt lluny de l'abast de les persones amb pocs recursos econòmics.» Realitat, senyor Puigdomènech. Què ha fet el Govern de la Generalitat fins ara? Res.

Diu: «Si per a una família mitjana la despesa en habitatge li suposa més del 70% –bé, està entre el 60 i el 70%– dels seus ingressos, vol dir que hi ha un gran nombre de famílies que no hi podran tenir mai accés sense ajuda. No es tracta només, –perquè aquí hi ha aquesta tendència– de persones immigrades, el 30% són de nacionalitat espanyola, són persones que cobren pensions mínimes, subsidis o que no tenen ni això.»

I la conclusió és, evidentment, que les administracions públiques han d'actuar en aquesta situació per facilitar, evidentment l'accés a les persones més dèbils, o en situacions de rendes més baixes.

La realitat de la política d'habitatge durant molts anys del Govern de la Generalitat ha provocat aquestes conseqüències a gent jove, a gent de la tercera edat, i a gent amb pocs recursos, amb pocs diners. Aquesta és la realitat, i davant d'aquesta realitat nosaltres, com una força progressista, com una força d'esquerres –no sé què faran els altres–, nosaltres coincidim, en aquest cas, que cal reprovar el Govern de la Generalitat per la seva nul·la política d'habitatge protegit, sobretot dirigit –i de lloguer–, dirigit a joves i a rendes baixes.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. Nosaltres, com una força de progrés i com una força d'esquerra ens interessa aquest tema, i possiblement us diré que ja és massa vegades que hem de venir a parlar sempre i del mateix. Gairebé, senyor president, li diria que jo ja no sé què dir... (*Rialles.*)

El president

No es preocupi...

El Sr. Ferrer i Gironès

De parlar sempre del mateix tema, i donant-hi voltes, hi ha mocions de tots els grups parlamentaris. D'entrada, li diré que hi ha unes paradoxes. La presentació d'aquesta Moció, d'entrada, es dona la circumstància que aquest any és l'any que s'han fet més habitatges de tota la història, des de 1714 fins ara, de tota la vida del Principat de Catalunya. I, tanmateix, hi ha el problema de l'habitatge. Primera paradoxa.

La segona paradoxa és que jo estic convençut que el problema aquest no es resol amb una llei. I això mateix ho va dir el senyor Oriol Nel·lo la darrera vegada, el darrer Ple, quan es va parlar d'aquest mateix tema. Per tant, no comprenc com ara la reprovació es faci perquè no s'ha presentat una llei, quan sabem que la Llei no és la solució del problema.

I l'altra qüestió, que és una altra paradoxa, és que durant tota l'estona que jo he estat sentint i escoltant sembla que l'única Administració que és culpable del problema de l'habitatge és la Generalitat.

És cert que quan nosaltres vàrem fer l'Estatut, l'any 1978, vàrem posar que l'habitatge seria una de les competències exclusives del Govern. És cert. Però també és cert que quan el Govern de Madrid va fer les transferències al Govern de la Generalitat de Catalunya a través d'un decret, li va retallar les ales.

L'única comunitat autònoma que té autèntiques competències sobre l'habitatge és el País Basc. La Generalitat de Catalunya, encara a hores d'ara..., jo, us seré franc, quan he de mirar el Pla de l'habitatge que en diuen *Plan Nacional de la Vivienda*, sempre miro el del BOE. Per què? Perquè el del DOGC és una còpia del que en diu el BOE. I el mòdul, el mòdul que és vital per a qualsevol persona que entengui una mica en aquestes qüestions, el mòdul oficial del metro útil de l'habitatge de protecció oficial el fixa Madrid –el fixa Madrid. Ara, com que se n'han adonat que la *unidad de la patria* era per a tot menys per al preu del metro quadrat construït, ara hi haurà un marge del 20% –20%.

Bé. Doncs, per tant, jo diria que la qüestió d'aquesta Moció, com que som d'un partit d'esquerra i un partit progressista, nosaltres entenem que hem d'anar per a la solució dels problemes. Què cony!, la gent el que necessita és molt de respecte en una qüestió molt seriosa, i no podem parlar-ne en va, perquè sí, per una estratègia política –que a mi ningú me l'ha explicada– i venir a reprovar, quan jo sé que reprovar no porta ni a una mil·lèsima, cap ajut a cap família necessitada del Principat de Catalunya.

Jo estic d'acord amb la Moció en quant presenta aquí una constatació i diu que hi han dificultats a accedir a l'habitatge. Sí, senyor, hi han dificultats, i és cert i ho conec de primera mà. També conec que l'alt nivell de preus fa inaccessible això, també és cert. Jo sé que el cost material de l'obra..., és a dir, els paletes, els guixaires, els fusters i els lampistes no han cobrat aquesta puja que han tingut els habitatges. L'habitatge ha tingut un cent per cent en sis anys, un cent per cent d'increment, i els paletes han pujat només un 24,34%. (*Veus de fons.*) I, aleshores, qui s'ha quedat aquesta diferència? Qui són aquests especuladors? És aquí el que hauríem

de tractar, des de l'esquerra i des dels progressistes, aquests.

Perquè els valors cadastrals... Em direu: «No, ja hi ha la plusvàlua i els ajuntaments cobren la plusvàlua.» No, perquè es cobra pel valor cadastral, senyor president. I el valor cadastral no s'actua amb tanta rapidesa com perquè la plusvàlua sigui pagada; al contrari, tenen una especulació sobre l'habitatge, sobre un producte necessari, i tampoc els impostos no estan adequats per cobrar la plusvàlua des del municipi. I aquí hi han molts de problemes.

Jo estic d'acord amb les constatacions...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Ferrer i Gironès

Digui, senyor president.

El president

Se li ha acabat el temps, si es fixa en el llum vermell, que vostè veu...

El Sr. Ferrer i Gironès

Val, té tota la raó. Estic d'acord amb la constatació dels problemes i, amb hores extres o el que sigui, jo estic disposat a solucionar els problemes; però, ara, a no perdre el temps a reprovar, cosa que no portaria cap solució a ningú.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, vagi per endavant l'anunci que el Grup Parlamentari Popular no donarà suport a la Moció presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi; moció que, finalment, és una reprovació, no va més enllà, sinó una reprovació al Departament de Política Territorial i Obres Públiques, d'alguna manera, també, en extensió, al mateix Govern de la Generalitat.

I coneixen, les diputades i els diputats, que, des del Grup Popular, no s'ha prestat en cap ocasió a una reprovació d'un conseller de la Generalitat, i, en tot cas, seguint aquest criteri –només seguint aquest criteri–, potser fóra suficient el que estic dient des d'aquesta tribuna; però, en tot cas, també voldria fer alguns aclariments, el perquè també no donem suport a aquesta Moció.

Fa pocs dies vàrem veure que el Partit Socialista de Catalunya presentava una oferta electoral sobre l'habitatge a Catalunya. Jo em pensava que hauríem vist en la Moció d'avui aquella oferta que vàiem als mitjans de comunicació fa uns dies, fa unes setmanes. I hauríem pogut debatre l'oferta electoral que vostès –i podien

aprofitar aquesta Moció– han presentat als mitjans de comunicació.

Clar, ja veiem que vostès canvien molt diferents aspectes: canvien aspectes quan voten una cosa al Congrés dels Diputats, quan voten aquí –fa una estona ha passat–, però no sabem que entre el Partit i el Grup Parlamentari també fessin això, o entre Ciutadans pel Canvi, el Partit, els socialistes..., no ho sabem, finalment; en tot cas, vostès van presentar, com dic, una oferta electoral sobre el tema de l'habitatge.

Bé. Sembla que només el presentaven per a un lloc, que era l'àrea metropolitana de Barcelona, la resta de Catalunya, com en alguns temes electorals, sembla que no existeix. Però, en tot cas, avui tenien vostès l'oportunitat per poder debatre aspectes de l'habitatge concrets i no ho han fet. Vostès reproven perquè no s'ha presentat –pràcticament ho diuen així de clar– una llei de l'habitatge. Ens han fet referències, al Grup Popular, perquè nosaltres..., la majoria dels aspectes que hi ha aquí i que vostès reflecteixen, són acords entre el Grup Popular i Convergència i Unió, alguns votats, també, per la unanimitat de la cambra, vostès mateixos, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè es porti finalment la Llei de l'habitatge.

Vostès coneixen perfectament que la Llei de l'habitatge està a punt d'entrar en aquest Parlament. Ho coneixen perfectament. Vostès segurament tenen, fins i tot, algun esborrany de la mateixa Llei de l'habitatge. Segurament vostès coneixen, si no directament, per la Federació de Municipis de Catalunya, per l'Associació Catalana de Municipis, per diferents ajuntaments, el mateix esborrany de la Llei de l'habitatge. I saben que la Llei de l'habitatge... –ja els ho anuncio, perquè és un acord a què hem arribat amb una moció que després ha presentat Convergència i Unió–, nosaltres hem dit, en aquest acord, finalment –sembla que amb més d'un grup també, sembla que amb Esquerra Republicana de Catalunya–, que, com a màxim, el 15 d'abril es porti a la cambra la Llei de l'habitatge.

Bé. En tot cas, hi haurà un retard, és cert. Hi ha un incompliment, és cert. Però, no creiem que sigui motiu suficient, primer, per reprovar el Govern de la Generalitat, i, concretament, la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques; però, en segon lloc, també creiem que no és motiu quan –i em refereixo també a les paraules de l'illustre diputat senyor Ferrer quan feia referència al senyor Oriol Nello– la Llei de l'habitatge no és l'exclusivitat de solucionar el problema de l'habitatge a Catalunya. És un tema més, important, però no és l'exclusivitat de la problemàtica, evidentment, la Llei d'urbanisme, la Llei de l'habitatge i les mesures del Govern de la Generalitat, algunes també incloses ja, per primera vegada, i gràcies al Partit Popular, al Grup Parlamentari Popular, en els pressupostos de la Generalitat per a l'any 2003, amb acords amb el Govern de la Generalitat i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I d'altres aspectes a què vostès fan referència: és que hi ha l'exclusivitat del Govern de la Generalitat en tot el problema de l'habitatge? No és cert. I els ajuntaments? Per què obvien els ajuntaments en el seu discurs? Per què no diuen «els ajuntaments» o vostès no fan una

moció instant el Govern de la Generalitat perquè amplii els acords amb els mateixos ajuntaments per cercar fórmules per als temes de l'habitatge?

Nosaltres, com ja he anunciat, senyor president, no donarem suport a aquesta reprovació, però sí que els demanaríem, al Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, al Partit Socialista i al mateix PSOE, que, d'una vegada per totes, s'asseguin a les taules de negociació, no solament aquí, sinó a tot arreu, per parlar seriosament de l'habitatge, perquè, en tot cas, ni les seves ofertes ni les seves reprovacions tenen cap tipus de consistència quan després a l'hora de negociar, vostès no van ni a la mateixa reunió.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se sobre les esmenes presentades, té la paraula l'illustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Li comunico, senyor president, que accepto l'esmena, que acceptem l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, perquè entenem que, evidentment, la responsabilitat és una responsabilitat transversal per al Govern de la Generalitat, específicament per la competència del Departament de Política Territorial, però, evidentment, doncs, col·lectiva del Govern en aquesta matèria.

No accepto les esmenes de Convergència i Unió i diré fonamentalment per què no les accepto. Perquè us heu llegit, us heu llegit, senyores diputades i senyors diputats, els que sou alcaldes, les que sou alcaldesses, què diu aquesta esmena? (*Veus de fons.*)

L'apartat 2 és una perla fantàstica de confrontació institucional que és absolutament vergonyós, absolutament intolerable que pretengui, el Govern, fer servir el Parlament de Catalunya per confrontar les institucions de la Generalitat amb els ajuntaments. (*Remor de veus.*)

I això, evidentment, l'única cosa que pretén és la clara demostració que la federació Convergència i Unió dóna per perdudes les eleccions municipals a l'àrea metropolitana, i, com que se sent a l'oposició —on ja hi seu, en tots aquests ajuntaments—, doncs, no vol entrar, de cap de les maneres, en la política del consens. (*Remor de veus.*)

Mireu, el tema d'anar a les reunions i a les propostes de discussió..., el nostre Grup ha presentat, en aquesta legislatura, cinc iniciatives legislatives en matèria d'habitatge de diversos tipus, totes rebutjades pel Govern de Convergència i Unió i els grups que li donen suport i la col·laboració del Partit Popular: iniciatives legislatives, proposicions de llei..., mocions, una, la 28/VI que també dorm la son dels justos, perquè tampoc s'ha fer res pràcticament en això.

Per tant, jo només li vull dir una cosa: aquesta és la política del Govern de la Generalitat en matèria d'habitatge, a cops de PowerPoint. Aquesta és la política del Govern de l'Ajuntament de Barcelona, dels grups progressistes de l'Ajuntament de Barcelona. Això és un

programa —està a la vostra disposició, senyores diputades i senyors diputats de Convergència i Unió perquè ho mireu— diagnosticat, planificat i aprovat. (*Remor de veus.*) Aquesta és la diferència entre la propaganda del PowerPoint, l'estètica i l'essència de les polítiques progressistes, i l'essència i la base de les polítiques progressistes. (*Forta remor de veus.*) Aquí parlen de quatre anys, aquí de dos.

I us haig de dir només una perla, i amb això acabo, senyor president: mentre en cinc anys el Govern de la Generalitat va construir 126 pisos —u dos sis, 126 pisos— només a tot Catalunya, per a joves, de lloguer, només l'Ajuntament de Barcelona en va fer 431, només 431. (*Remor de veus.*) Aquesta és una mostra i és la clau de la nostra política. (*Forta remor de veus.*)

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Convoquem... (*El Sr. Puigdomènech i Cantó demana per parlar.*) Senyor Puigdomènech, s'ha sentit...?

El Sr. Puigdomènech i Cantó

No, per contradiccions, perquè s'han donat unes dades que no són certes.

El president

Té un minut per desfer les contradiccions.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Senyor Labandera, jo abans ho lamentava però veig que fer aquest paper li agrada i li entusiasma, a vostè. En tot cas, jo el que li diria és que habitatges per a joves, vostè ho sap, encara que hi van estar en contra, la Generalitat n'ha previst en el Programa de sòl i habitatge 1.800 per a joves. I vostès ho saben. (*Veus de fons.*)

I, deixi'm acabar, si us plau. No vagi ensenyant papers de l'Ajuntament de Barcelona i omplint-se la boca de parlar d'habitatge de lloguer, perquè, com vostè sap, en molts casos és el mateix Ajuntament de Barcelona el qui li demana a la Generalitat que, en comptes de lloguer, faci propietat, com, per exemple, en el barri del Bon Pastor de Barcelona. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Senyor diputat, gràcies.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que es posin en disposició de votar.

El text de la Moció és el mateix presentat, incorporant-hi l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

I sotmetem, si no hi ha petició de votació separada, que no n'hi ha..., votem el conjunt del text.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 50 vots a favor, 68 en contra i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de ports a Catalunya (tram. 302-00309/06)

El vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la política de ports a Catalunya. En nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, la presenta l'illustre diputat senyor Manel Nadal.

(Remor de veus.)

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, senyores i senyors diputats...

El president

Esperi's un segon, senyor diputat. Prego silenci, si us plau. Senyors diputats, prego silenci. *(Pausa.)* Pot començar.

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Gràcies, senyor president. La setmana passada, fa quinze dies, en el penúltim Ple, vam presentar una interpellació al Consell Executiu sobre la política portuària, bàsicament centrada en els ports d'interès general de l'Estat, sobretot perquè en aquests moments hi ha un avantprojecte de llei a Madrid que pot retallar la gestió d'aquests dos ports, pot retallar l'autonomia de la gestió d'aquests dos ports: Tarragona i Barcelona.

Fruit d'aquell debat, presentem avui una moció que en el seu primer punt planteja la situació de pèrdua de pes, de quota de mercat, dels ports de Barcelona i Tarragona en el seu conjunt respecte als ports d'interès general de l'Estat espanyol.

En concret, en els cinc últims anys, s'ha passat d'una quota que representava el 19,6% del conjunt dels ports d'Espanya al 17,2%. Hi ha hagut una pèrdua de pes dels nostres ports. Que és veritat que en altres factors segurament hem millorat –per exemple, en el trànsit de mercaderies, el port de Barcelona és el capdavanter–; ningú ho discuteix. Però, per altra banda, sí que hem perdut aquest pes.

I n'hauríem d'analitzar les causes, i no ser ni auto-complaents ni autoflagellar-nos. El port de Barcelona és un port molt important i el de Tarragona també. Funcionen bé. D'acord. Però estan perdent força. Per què? Perquè estan esperant les seves obres d'ampliació; el port de Barcelona ha de duplicar la seva superfície, perquè té males comunicacions, no hi ha sortides de les mercaderies per trens que sigui eficaç. I, per tant, hem de procurar resoldre aquests problemes. Però hem de conèixer primer el problema, que hi és: estem perdent força.

I voldria situar aquí dos elements de preocupació sobre la situació actual, bàsicament, del port de Barcelona. S'estan fent les obres d'ampliació que han de resoldre el futur d'aquest port, però les obres de construcció del nou dic s'estan endarrerint molt per problemes tècnics. Per tant, una de les solucions necessàries perquè aquest port recuperi la seva força és tenir les obres a punt, i cal vigilar perquè les obres es facin adequadament.

Un segon punt, que podem compartir amb Tarragona: falta espai, encara que dupliquem la superfície, falta espai. I és important que pensem en un port sec, en una àrea logística entre Barcelona i Tarragona.

El segon punt de la Moció planteja el nus de la interpellació: que hi ha un avantprojecte de llei a Madrid, de règim econòmic i de gestió dels ports d'interès general, que retalla l'autonomia de gestió. Retalla el que es va aconseguir, va aconseguir Convergència i Unió, l'any 96, amb l'acord d'investidura entre Convergència i el Partit Popular. Era un bon acord, però aquest avantprojecte, en el text que en aquests moments es coneix, retalla molts dels punts de l'acord d'investidura: llibertat tarifària, llibertat de creació d'empreses participades pels ports, llibertat de contractació de personal, de fer pressupostos, intervenció i vot decisiu del representant del Govern de l'Estat... Sembla que s'està revisant aquest avantprojecte i que es pot avançar en un avantprojecte que sigui més acceptable. Però cal vetllar, cal ser vigilants i aconseguir que aquest avantprojecte no retalli el que va aconseguir Convergència i Unió i el Partit Popular en el seu acord d'investidura.

El tercer punt presenta la necessitat de resoldre els problemes d'infraestructures d'accés ferroviari als ports de Barcelona i Tarragona. Tots hem parlat moltes vegades de l'AVE i moltes vegades hem confós AVE, ample europeu i xarxa de mercaderies. Cada vegada més, els tècnics ens estan dient que l'AVE no servirà per portar mercaderies i que, per tant, hem de pensar en dues coses: utilitzar la xarxa convencional que quedarà lliure dels trens de passatgers, perquè iran per l'alta velocitat, i hem d'utilitzar aquesta xarxa per a les mercaderies, i alhora construir una nova xarxa de mercaderies. Aquesta Moció planteja aquest punt en el seu tercer punt.

I finalment, per acabar, el quart punt de la Moció el que planteja és que, en aquests moments, repeteixo, en aquests moments en què sonen els tambors de guerra, els ports de Tarragona i Barcelona no siguin bases logístiques d'avituallament per als vaixells de guerra de les nacions que entrin en aquest conflicte.

És un desig. No tenim competències; ja ho sabem. Tenim acords internacionals; també ho sabem. Però manifestem aquest desig, aquesta voluntat, en aquests moments. Que el port de Tarragona i el port de Barcelona tinguin els vaixells que vulguin, fins i tot els vaixells de guerra, no els nuclears, en període de pau? Cap problema. Però avui el Parlament de Catalunya té una oportunitat de manifestar que, davant dels tambors de guerra, també nosaltres desitgem que els ports de Tarragona i Barcelona no siguin bases utilitzades per llançar aquesta guerra contra l'Iraq.

Aquest és un desig que espero que compartim tots ple-gats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, potser fent una excepció al joc ras i puntada al cap que imposa el clima preelectoral, nosaltres hem intentat, en aquesta Moció, presentar unes esmenes i suggerir unes transaccionals que puguin actuar en positiu.

Pel que fa al punt 1, que constata la baixada de quota de mercat en transport de mercaderies dels ports de Barcelona i Tarragona, n'hem demanat la supressió, perquè em sembla que hi ha un error o hi ha una deficiència interpretació del que és la quota de mercat en mercaderies, en nombre de tones. El nombre de tones no és el paràmetre millor ni el més adequat per mesurar si un port perd quota de tràfic de mercaderies o no. És molt evident que el valor de les mercaderies, i fins i tot la diversificació d'aquestes mercaderies, té una importància transcendental.

I des d'aquest punt de vista, tant el port de Tarragona com el port de Barcelona... El port de Tarragona té una especialitat molt important. El port de Tarragona era abans, o fa pocs anys, especialitzat en temes de productes energètics i temes agrícoles, en canvi ara té una importantíssima diversificació.

No diguem el port de Barcelona. És molt evident que tones..., simplement, al nombre de tones, s'hi ha d'afegir el paràmetre del valor de la mercaderia i si aquesta és o no important per al tràfic marítim. És molt evident, i em remeto a les dades purament objectives, que, des del punt de vista de comerç internacional, és a dir, des del punt de vista de tràfic, de comerç marítim exterior, el port de Barcelona ocupa de llarg el primer lloc, amb un 26% de quota, seguit, molt lluny, pel de València, amb un 13%. Per tant, la diferència és encara molt i molt important. Repeteixo, no és tan important que per primera vegada València hagi superat mínimament Barcelona en nombre de tones i potser en nombre de contenidors; el que és important és el volum quantitatiu d'aquestes mercaderies per atendre al port.

Per tant, nosaltres, al primer punt, demanàriem que el Grup Socialista volgués purament i simplement acceptar la supressió del punt.

Nosaltres al darrer Ple..., passo al punt 2, és a dir, a aquell que demana al Consell Executiu de vetllar pels perills de l'avantprojecte de règim econòmic i de prestació de serveis en els ports d'interès general. Efectivament, aquest avantprojecte ens preocupa i molt. De fet, en el darrer Ple, en la Moció conjunta que vàrem presentar, si no recordo malament, amb el Grup d'Esquerra Republicana i amb el Grup d'Iniciativa, diria jo... *(pausa)*, sí, amb el Grup d'Esquerra Republicana i amb el Grup d'Iniciativa, ja parlàvem d'aquest avantprojecte de llei, reprement l'atenció i clamant l'atenció que aquest avantprojecte retallava d'una forma molt substancial o tenia el perill de retallar de forma molt substancial els acords que s'havien aconseguit amb el Grup del PP en ocasió de la investidura de l'any 96.

Val a dir que el mal ve de molt més lluny. El mal, si hem de ser sincers, ve de la Ley de puertos del Estado, que va votar el PSOE, i, per tant, que va fer una igualació de taula rasa amb els vint-i-set ports d'interès general. D'allà neix el greuge; greuge que s'ha pal·liat

—s'ha pal·liat— de forma substancial en aconseguir la gestió dels ports de Tarragona i Barcelona en els acords amb el PP. I ara aquest avantprojecte hi posa pals a la roda. Per això estem d'acord amb el punt número 2 i hi votarem favorablement.

Pel que fa al número 3, totalment d'acord, és absolutament necessari que els ports de Barcelona i Tarragona estiguin lligats per una xarxa ferroviària adequada que pugui arribar fins i tot a un arc mediterrani més ampli, fins i tot, del que són aquests dos ports. El que passa és que la competència per aquesta qüestió de la programació de xarxa de mercaderies i la seva posada en funcionament és de l'Estat, i, per això, suggeriríem al Grup Socialista que volgués presentar en forma de transaccional el fet que s'insta el Govern de la Generalitat no a presentar aquest pla, que no li correspon, malgrat que pot ajudar-hi, evidentment, sinó a negociar amb l'Estat que ho faci i que realment ho porti a terme.

I arribem al quart punt, que és un punt un pèl... —i acabo, senyor president—, un punt de brindis al sol; brindis al sol, home, perquè, en el clima prebèl·lic que estem, les coses canvien. I en aquest context nosaltres estem d'acord que Catalunya pot expressar, i ho va expressar clarament a la manifestació de fa unes setmanes, el desig per la pau. I en aquest ordre d'idees és bo que Catalunya expressi que els seus ports no serveixin en temps de guerra, ni els seus ports, ni els seus aeroports, ni els seus carrers, ni les seves ciutats, però no podem oblidar tampoc que nosaltres, primer, més enllà de no tenir competències..., no podem oblidar que l'Estat espanyol té uns compromisos, uns compromisos molt clars amb l'OTAN i amb tractats bilaterals i amb tractats internacionals.

I, per tant, estem disposats a votar aquest punt, si s'hi afegeix que a l'Estat espanyol se li respectin els compromisos de caire internacional que té assumits; compromisos que..., a més a més l'Ajuntament de Tarragona, en un ple de l'any 97, ja va, amb el suport del Grup Socialista, aprovar que qualsevol vaixell de l'OTAN podria tenir lliure entrada al port de Tarragona. Igualment, amb el port de Barcelona, hi ha un acord similar. Per tant, no pot anar el Grup Socialista amb el que ells mateixos van votar l'any 97 en la Comissió de Govern, repeteixo, de l'Ajuntament de Tarragona...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Camps i Rovira

Acabo de seguida, senyor president.

Tampoc estariem d'acord a mencionar específicament els Estats Units, perquè si el vaixell de guerra és de la Gran Bretanya, em sembla que no hem de ser..., no hem de tenir cap tic antiamericà —antiamericà— en concret.

I expressem, doncs, amb aquestes possibles transaccions i amb les esmenes que han presentat, la voluntat que la Moció pugui sortir amb el més ampli consens possible.

Moltes gràcies, senyor president, per la seva flexibilitat.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Des d'Esquerra Republicana, doncs, estàvem totalment d'acord amb aquesta Moció, tant amb l'esperit com amb la lletra.

A la primera part, hi havia una qüestió de constatar la quota, la pèrdua, no?, la incerta valoració sobre si el port de Barcelona va bé o malament. El nostre Grup vam fer una pregunta, jo mateix, per escrit, que es va contestar el mes de setembre de l'any passat, amb relació a aquest fet, i, d'alguna forma, el Govern de la Generalitat negava que hi hagués aquesta, en fi, baixada, aquesta superació pel port de València, per exemple, però sí que deia que hi havia hagut un fenomen de pèrdua de pes relatiu en el conjunt de l'Estat en un moment donat, no? Per tant, d'alguna forma, s'acceptava que, ni que sigui en un moment donat, sí que hi ha fenòmens de pèrdua de pes relatiu. Com que no som partidaris de fer la teoria de l'estruc, creiem que, en fi, que en aquest primer punt, doncs, bé, no cal, com deia el senyor Nadal, ser triomfalistes o ser derrotistes, però sí que s'hauria de posar blanc sobre negre com està el port de Barcelona, eh?

En el segon lloc, bé, el segon punt és això que està passant, no? És a dir, té nassos, també, que la concepció de quilòmetre zero també entri en els ports. Pensàvem que només anava per a les carreteres o per al ferrocarril, però també entra als ports. I amb aquesta Llei, doncs, resulta que tornarem a abans al pacte del Majestic, que, com es veu, va ser un pacte molt feble—molt feble—i no va garantir que no fos una pell de foca, amb les mínimes coses que es podien fer, aquelles pells de foca que no es pot tirar enrere, i aquí veiem, doncs, com es va tirant enrere. Per tant, nosaltres hi estàvem d'acord.

En el tercer punt és on nosaltres hem posat la nostra esmena, i és perquè, doncs, en fi, el Govern de la Generalitat..., i hem de ser molt conscients que s'ha de contrapesar aquesta antieconòmica concepció d'economia radial que tenen els planificadors del Partit Popular i apostar sempre per la concepció d'eix mediterrani, de corredor mediterrani, que, realment, és la posició absolutament econòmica i racional per, en fi, donar sentit i redundar en benefici no només de Catalunya, el País Valencià, les Illes i Aragó, sinó en el conjunt de l'Estat. Per tant, nosaltres hi vam afegir una esmena d'aquesta, en fi, xarxa ferroviària de mercaderies, que ja es va veient que es necessita una xarxa ferroviària pròpia. Un estudi de la Universitat Politècnica deia, doncs, que s'haurien de començar a fer els estudis per fer una xarxa pròpia en el corredor mediterrani, de mercaderies, que enllacés els ports, doncs, del País Valencià i de Catalunya, doncs, això, va dir, si de l'AVE se'n van fer els estudis fa deu anys i ara s'està fent, doncs, ara seria el moment que la Generalitat liderés aquestos estudis per intentar, doncs, que hi hagi una xarxa ferroviària de mercaderies que abastés, doncs, tot el corredor mediterrani.

I, finalment, doncs, el punt 4, nosaltres estem d'acord, en fi, que hi hagi, com a mínim, una declaració, eh?, el dret al *pataleo*, no?, com deien, que no es poden utilitzar els ports de Tarragona per fer aquesta guerra que no és per la democràcia, sinó que és pel petroli.

Res més, gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, i en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, senyor president. Bé, nosaltres estem d'acord en l'exposició que ja va fer el senyor Nadal en la interpellació i també en la diagnosi que ha plantejat avui aquí. És cert que per poder millorar una situació el primer que s'ha de fer és reconèixer els problemes, i en aquest cas, doncs, hi ha certs problemes amb el tema de les quotes de trànsit de mercaderies o amb les connexions en el transport en els ports catalans, i, per tant, la nostra posició inicial en la Moció del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi era de votar-la favorablement tota. El que passa és que ara sabem que hi han hagut alguns canvis, i si bé majoritàriament, en la majoria dels punts, continuem mostrant el nostre suport, doncs, hi ha una discrepància que ara exposaré.

Del primer punt... Bé, suposo, segons se'ns ha dit, que serà retirat. El cert és que nosaltres estàvem d'acord que es reconegués que sí que hi havia una pèrdua de quota de trànsit de mercaderies. Tampoc és que ara haguem d'anar a competir perquè sí amb la resta de ports, però si s'està constatant que altres ports estan creixent i els nostres no creixen, per tant és que alguna cosa passa, és que algun problema deu haver-hi. Per tant, ens semblava que estava bé reconèixer-ho, però, bé, de totes maneres, si no es posa a votació, no podem pas fer-hi res.

Del segon apartat, de fet, com ja s'ha dit, ja se'n va parlar en la Moció del darrer Ple, quan vàrem parlar del *Prestige*. Ja vàrem reconèixer que aquest Avantprojecte de Llei de règim econòmic i de prestació de serveis en els ports d'interès general, pel que se sap, doncs, és una amenaça. Ha estat ja denunciat, també, per les autoritats portuàries del conjunt de l'Estat, per les cambres de comerç de Catalunya i, també, evidentment, doncs, per nosaltres mateixos, que, d'entrada, doncs, el nostre posicionament no hi és pas favorable, tal com estan les coses ara.

El tercer apartat el compartim igualment que aquest segon. És evident que un dels problemes dels ports catalans són els accessos i també l'evacuació de les mercaderies, i està clar, doncs, que la proposta o la solució passa per reforçar el tren, i és el que es planteja en aquest tercer punt. Ens sembla correcte tal com se'ns ha dit que quedarà la transacció i, per tant, el nostre vot també serà favorable.

I, finalment, arribem al punt on he dit que teníem una discrepància. De fet, la discrepància no era tal com estava redactat el primer punt, en el qual es deia que manifestàvem el desig que els ports catalans no fossin

utilitzats com a bases logístiques i d'avitallament de naus de guerra. El que passa és que se'ns ha dit que ara s'ha fet una transacció en la qual es comença dient «sens perjudici de les obligacions internacionals concretes per l'Estat espanyol», i, home!, tal com estan les coses ara, veient com el senyor Aznar constantment està besant els peus al senyor Bush, a nosaltres ens sembla que en això de fer com si ja ens estigués bé de complir aquestes obligacions internacionals, doncs, discrepem totalment. Quines seran aquestes obligacions? Les que té l'Aznar amb el senyor Bush? Les que té un senyor Aznar que li han pujat els fums de la majoria absoluta? Nosaltres, doncs, no podem votar favorablement en aquest punt. Ens sembla que després que mig Catalunya sortís al carrer dient no a la guerra, si ara ens haguéssim de veure els vaixells de guerra a casa nostra, doncs, no faria gens de gràcia a ningú, i, per tant, creiem que aquí al Parlament hauríem de fer un posicionament molt més dur en aquest sentit, i, de fet, el que estem dient és..., manifestem un desig, manifestem un desig que no volem vaixells de guerra en els nostres ports, no amb condicions, no a alguns vaixells de guerra, perquè hi han uns compromisos internacionals concrets per l'Estat espanyol, sí. No, el nostre posicionament en aquest cas, doncs, serà de vot contrari si és que es tira endavant la transacció que se'ns ha anunciat.

Moltes gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup Popular, l'il·lustre diputat senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha fet un replantejament sobre aquesta Moció i vam arribar a dos conclusions. Una, el desconeixement total del senyor Nadal del port de Barcelona i del port, concretament, de Tarragona, possiblement perquè és de Girona i no tenen port, o bé que hi ha una intencionalitat electoralista en el tema, i hem advocat més per la segona, i aquest és el motiu principal pel qual nosaltres hi votarem en contra.

I li dic això, senyor Nadal, perquè també em sorprèn la complexitat que Convergència i Unió ha tingut en aquest fet, quan la gestió dels ports correspon a Convergència i Unió, i em tocarà –i no em fa vergonya– defensar lo que correspon a l'Estat i lo que correspon a la gestió que s'està portant als ports de Catalunya.

Miri, el primer punt de vista, el primer punt en què vostè parla del fet que estan perdent competència, vostè no se l'ha llegit bé. Vostè ha agafat la cançó del senyor Sabaté a Tarragona, i s'ho ha cregut. Simplement dir-li que a Barcelona –a Barcelona– en lo que va del 94 al 2001 són quasi vint punts percentuals per sobre de la mitjana dels ports de l'Estat espanyol. Ull, eh? Pel que fa referència a Tarragona, si ho desglossem, diríem que té, solament amb mercaderies en general, un 24,57%, que és 18,42 punts percentuals de la mitjana dels ports de l'Estat espanyol. Vostè no sap d'on ha tret les xifres, o precisament ha acceptat l'esmena que li ha fet Convergència perquè la veritat és que no tenia gens de raó.

I quan vostè està parlant, al segon punt, de l'Avantprojecte, realment, que s'està portant a bon terme –i quan dic a bon terme no és en lo que vostè està dient i està insinuant–, en primer lloc, que l'esborrany del nou text legal no té la voluntat d'alterar, ni molt menys, l'acord d'investidura i governabilitat del 28 d'abril de 1996 entre el Partit Popular i Convergència i Unió, sinó, fonamentalment, donar estabilitat jurídica al marc econòmicofinancer dels ports, comptabilitzant el principi de llibertat tarifària amb la doctrina constitucional establerta per la Sentència del Tribunal Constitucional 185/1995, de 14 de desembre. Sap qui és el que va anar en contra, realment, d'aquesta baixada de tarifes, que, realment, amb aquest Avantprojecte significarà unes bonificacions amb un augment d'un 40%? Van ser vostès.

Miri, senyor Nadal: l'11 de febrer de 1994, el senyor Miquel Roca i Junyent, al Congrés dels Diputats, va presentar un projecte no de llei, realment, per baixar les tarifes. El senyor Nadal, avui diputat d'aquest Parlament, ho va defensar i hi va votar a favor; el senyor Fabra i Vallès, en aquell moment diputat al Congrés, avui president de l'auditoria de comptes de la Unió Europea, hi va votar a favor, i el seu company, el senyor Sabaté, va votar-hi en contra. Això és la coherència que vostès tenen el 1994 quan vostès estaven governant.

Si fem referència a lo mateix, no pateixi, que l'Avantprojecte garanteix, realment, una autonomia i gestió empresarial, per la qual cosa queda, amb aquest Avantprojecte, tot garantit, però encara més: nosaltres som, senyor Nadal, totalment respectuosos amb la seva Llei que continua vigent, la Llei 27/92. Per tant, escolti'm: coherència i també en projecte..., amb lo que vostè està dient, no hi toca ni de peus ni de cap.

I referent al punt sobre el control autonòmic, miri, les autoritats portuàries són òrgans inscrits al Ministeri de Foment i el control correspon, realment, a les Corts Generals, i vostè ve a reclamar aquí lo que vostès no van fer quan estaven governant, i és transferir la gestió a la comunitat autònoma, com nosaltres ho vam fer.

Però miri, jo del que em quedo sorprès, i li contestaré, senyora Bet Font..., vostè deia «Quines són les obligacions, realment, que comporten que bucs nacionals, o, realment, bucs de l'OTAN o de països, realment, amb què tenim aliances, puguin estar al port de Tarragona»? Vol que li contesti? Miri, la reglamentació que els senyors socialistes van fer, que encara és vigent, però encara, amb més barra –amb més barra–, jo tinc aquí un acord de la Comissió de Govern del dia 5 de desembre de 1997, de l'Ajuntament de Tarragona, que diu: «No existeix...», per unanimitat, «no existeix cap inconvenient perquè qualsevol vaixell pertanyent a països de l'OTAN fondegi en el port de Tarragona.» Un dels senyors que va votar això és avui l'alcaldeable per la ciutat de Tarragona Fèlix Ballesteró Casanova, senyor Nadal. Siguem coherents un cop més, i abans de fer aquests actes electoralistes assabenti-se'n molt bé i no faci la mateixa cançó a què estem acostumats a Tarragona, que no toca de peus a terra ni té cap realitat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Remor de veus.)

El president

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se, el senyor Nadal..., o no cal, ja ha quedat...?

El Sr. Manel Nadal i Farreras

Senyor president, moltes gràcies. No citaré la frase del Quixot, perquè vull ser respectuós amb el senyor Luna, però ja ho sap, allò que «cavalgamos», eh?

A veure, senyor Luna: el primer punt, sobre el tràfic portuari, entri –entri– a les autoritats portuàries, la que vulgui, entri a *puertos generales del Estado* i veurà les xifres –i veurà les xifres: mentre Catalunya ha crescut un 13%, Tarragona i Barcelona, Espanya ha crescut un 19%, hem perdut quota. És igual, però com que jo el que vull és que els ports funcionin, i funcionin bé, accepto l'esmena de Convergència i Unió. Ni ens autoflagel·lem dient que anem tan malament ni ens autocomplaem dient que anem perfectes, no anem tan bé com ens pensem ni anem tan malament com podem dir. Hem de reflexionar sobre el que passa. Accepto l'esmena de Convergència i Unió i així no discutim el tema.

Respecte al segon punt, hem presentat una esmena tècnica, senyor president, que el que fa és recordar que aquest desig de vetllar perquè la nova Llei de *puertos del Estado* no sigui laminadora de l'autonomia de Catalunya, de la gestió dels ports, doncs, ja és va aprovar en el darrer Ple, i, per tant, fem aquesta referència que sí que es va..., en consonància amb el que es va aprovar en el darrer Ple.

Al tercer punt presentem una esmena transaccional, entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió, que el que planteja és això, que hi ha d'haver una nova xarxa ferroviària de mercaderies, que qui l'ha de planificar és el Ministerio de Fomento i que ha de posar especial interès en què l'arc mediterrani, aquest arc en què podríem anar des del Marroc o, si vol, des d'Almeria fins a la frontera francesa, és molt important, i que aquesta està mal dotada, en aquests moments, des del punt de vista ferroviari. Per tant, fem una esmena transaccional dels tres grups.

I respecte al quart punt, també fem una esmena transaccional amb Convergència i Unió en què jo voldria destacar dues coses, precisament, el que introduïm en funció de l'acord amb Convergència i Unió, que és aquest desig que els ports de Barcelona i de Tarragona no siguin bases logístiques el fem sabent que hi ha uns acords internacionals que s'han de complir, però el desig el manifestem, «no volem ser base logística», que no vol dir que no vinguin els vaixells, potser algun té un accident i ha de venir, però no volem que siguin bases logístiques.

I segon, senyor Luna, amb perfecte consonància amb el que s'ha votat a Tarragona a la Comissió de Govern, ara no hi ha..., abans, quan es va votar, no hi havia amenaça de guerra. A mi en període de pau que vinguin com més vaixells millor, com més negoci millor per als comerciants de Tarragona, com més negoci millor –no els nuclears, senyora Nadal–, però ara tenim una amenaça de guerra.

I aquí, jo li demano, senyor president, que quan anem a votar llegeixi la transacció del punt quatre en què queda molt clar que el que demanem és que «en període de guerra no sigui base logística ni d'avituallament» –en període de guerra ni base logística ni d'avituallament, senyor Rafael Luna.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

Manel espera't, espera't un segon.

Anem a cridar a votació.

(*Pausa llarga.*)

Prego a les senyores i senyors diputats que es posin en disposició de votar. Primer fixarem el text de votació. Del text original es retira el punt número 1; en el punt número 2 s'hi introdueix una esmena tècnica; el punt número 3 és fruit d'una transaccional entre el Grup Socialista, Convergència i Unió i Esquerra Republicana, i el punt número 4 és fruit també d'una transaccional entre el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Convergència i Unió.

(*Veus de fons.*)

Se'm demana votació separada del punt número 4. Per tant, ara votarem el que queda, és a dir, tot, excepte el punt número 4.

Comença la votació.

(*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

Perdó, es para la votació.

Digui, senyor diputat?

El Sr. Camps i Rovira

Senyor president, és que el ponent socialista ha retirat el punt número 1. Queda clar que no el votem.

El president

Sí, sí. No..., ja ho he dit.

El Sr. Camps i Rovira

Perdoni, eh?, perdoni.

El president

No, al contrari.

Sotmetem a votació el text com hem quedat, excepte el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 114 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació el punt número 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 109 vots a favor, 17 en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió fins a les quatre d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i set minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

El president

Senyors diputats, podem aprofitar ara aquest moment que no plou per començar la sessió parlamentària amb normalitat... Vostès ja saben que estem en un país que quan la circulació va bé vol dir que ens falta aigua, i quan tenim molta aigua ens falla la circulació, no?

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 302-00310/06)

Si els sembla, comencem aquest vint-i-cinquè punt de l'ordre del dia, que és la Moció que presenta Convergència i Unió, i en el seu nom l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech, sobre l'habitatge, que té la paraula.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup ha presentat aquesta Moció subsegüent a la interpellació sobre l'habitatge que es va substanciar en l'anterior ple, amb la voluntat, amb la idea de mirar d'intentar consensuar en el marc d'aquest Parlament, entre totes les forces polítiques, quines són les mesures que, en tot cas amb el màxim consens possible, cal aplicar per afrontar tota aquesta situació d'accés a l'habitatge, difícil per a determinats col·lectius, no? Des del nostre punt de vista, i en aquest sentit, és el que ve a dir la Moció.

Nosaltres, el que entenem és que les mesures adients, els instruments a aplicar, que ja fa temps que s'apliquen algun d'ells i que entenem que cal reforçar-ne l'aplicació, són, per una banda, els derivats de la nova Llei d'urbanisme, que, realment, introdueix novetats importants, amb una preocupació i sensibilitat especial cap a l'habitatge protegit, mitjançant la reserva d'un mínim del 20% del nou sostre residencial per a habitatge protegit, mitjançant la delimitació d'àrees a efectes d'exercir drets de tempteig i retracte per l'Administració, o la venda mitjançant subhasta del sòl municipal que practiquen alguns grans ajuntaments dels llocs on precisament més manca d'habitatge protegit hi ha, no?

Per altra banda, també, el fet que la formulació del planejament per part dels municipis sigui realment sensible a aquesta problemàtica i allà on calgui no es quedi només amb aquest 20%, sinó que s'incrementi –la Llei els ho permet–, i, per tant, puguin incrementar aquestes reserves amb percentatges molt més alts.

Un altre instrument adequat és el de les polítiques d'infraestructures i de potenciació del transport públic, per

guanyar en temps el que la distància i la limitació de l'espai, doncs, a vegades no dóna per més.

Altres instruments, com el Pla català de l'habitatge, un pla català aprovat l'estiu passat i que realment dóna força joc en tot el que són els programes d'accés a l'habitatge, tant de lloguer com de venda, a la promoció, ajuts a la intermediació, borses d'habitatge i altres partides específiques per ajudar persones amb dificultats, amb rendes molt baixes i dificultats per mantenir els seus habitatges en aquest moment.

Per altra banda, el reforç de la promoció de sòl i habitatge en règims protegits, a través de les entitats urbanístiques especials, tant de la Generalitat com dels diferents ajuntaments; l'aplicació de polítiques fiscals tant per part de l'Estat, com de les comunitats autònomes, com dels ajuntaments; també, en la mateixa línia i el mateix sentit, la implantació de noves figures de finançament, i també la nova Llei de l'habitatge, sobre la qual ja s'ha parlat aquest matí, no?

En concret, pel que fa a la nova Llei de l'habitatge, la Moció el que fa és instar el Govern de la Generalitat a presentar-la. Vostès ja saben –ja s'ha dit també al dematí– que ja hi ha un text que està en informació institucional i que molt properament tindrà entrada en aquest Parlament. La Moció també preveu que aquest Projecte de Llei contempli la regulació de l'ús de l'habitatge; els deures de conservació i rehabilitació dels immobles; controlar la qualitat en l'edificació; una regulació pròpia dels habitatges protegits de promoció pública i privada, regulació pròpia en l'àmbit català; també recollir i adaptar a Catalunya les normes posteriors a l'actual Llei de l'habitatge, de l'any 91, tant pel que fa a les directives europees sobre construcció com a la Llei d'ordenació de l'edificació de l'Estat. Per tant, tot mesures que entenem nosaltres que van en aquesta línia d'afavorir l'accés a l'habitatge, tant de propietat com de lloguer, afavorir l'ocupació dels habitatges també mitjançant estudis sobre la incidència en la desocupació, per exemple, de l'actual Llei d'arrendaments urbans.

En definitiva, com deia, mesures, totes elles, especialment sensibles al que és l'habitatge protegit, com per exemple –i amb això acabo– la vinculació dels nous sostres d'escreix que resultin d'increment de densitat en el sòl urbà consolidat a partir de modificacions de planejament que es facin amb aquesta finalitat d'incrementar les densitats i, per tant, poder fer habitatges més petits que s'hagin de destinar a la promoció d'habitatges en règim protegit, i no de règim lliure, com malauradament alguns ajuntaments importants de Catalunya en aquest moment estan defensant.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Fabregat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hem presentat esmenes a la Moció que ha pre-

sentat el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech, i, en tot cas, ja anuncio que retirem aquestes esmenes en favor del text transaccional a què hem arribat finalment amb el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i també amb el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, referent a les esmenes presentades.

Voldria tornar a recordar una mica el debat anterior, no? Creiem que, parlant de la figura d'una nova llei d'habitatge, aquest no és solament l'únic instrument per a tot el que fa referència –valgui la redundància– a l'habitatge a Catalunya, i és per això que donem suport a aquesta Moció, on es parla de les mesures adients a adoptar per millorar la situació de l'accés a l'habitatge a Catalunya, com la nova Llei d'urbanisme, com el planejament per part dels municipis –peça fonamental, també, la política que es faci des dels municipis, amb col·laboració, evidentment, amb d'altres administracions, i concretament amb la Generalitat–, el que són les polítiques d'infraestructures i potenciació del transport públic, el mateix Pla català de l'habitatge amb les aportacions de l'Estat i, evidentment, aspectes tan importants com són les polítiques fiscals, polítiques fiscals que s'han vist en els darrers pressupostos, tant de l'Estat com de la Generalitat, i també animem i crec que tots plegats hauríem d'animar des de les diferents formacions polítiques que els diferents ajuntaments, dins també de les seves possibilitats, facin polítiques fiscals relatives a l'habitatge.

Pel que fa referència a la nova Llei de l'habitatge, voldria ressaltar l'acord a què hem arribat que es presenti aquesta Llei abans del proper 15 d'abril, i creiem el 15 d'abril comptant, una mica, amb tots els processos que té de caràcter obligatori i de consulta als diferents..., a tothom que hi estigui implicat, no?, evidentment.

En tot cas, sí que els voldríem demanar, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió i, per extensió, al Govern de la Generalitat..., aquesta és una llei que, en el moment que entri al Parlament, sens dubte, no serà una llei amb la complexitat, esperem, de la Llei d'urbanisme, però té moltes peces i se n'apunten moltes en la mateixa Moció que són motiu de controvèrsia i on hi ha, doncs, evidentment, amb tota la legitimitat, diferències de posicionaments polítics. Haurem de fer un gran esforç tots plegats, però, evidentment, més el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i el Govern de la Generalitat, perquè puguem aprovar aquesta Llei. No voldríem nosaltres que aquesta Llei i el retard que s'ha produït en aquesta Llei..., es pugui interpretar o s'interpreti i, en definitiva, no pugui donar solució a problemes de l'habitatge –no tots, però també a problemes de l'habitatge– haver retardat aquesta Llei i que no puguem veure-la al llarg d'aquesta legislatura. Per això aquest prec tant al Grup Parlamentari de Convergència i Unió com al Govern de la Generalitat. Creiem que hi ha aspectes prou importants recollits en aquesta Moció i que fan referència a aquesta nova Llei per poder arribar a consensos importants en el moment que es planteja, en el moment que la vegem en aquest Parlament.

Per tant, senyor president, amb l'esperit de cercar solucions per a l'habitatge, i també amb mesures com les plantejades i amb l'anàlisi feta tant en la interpellació

com en la Moció que ha presentat l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech, nosaltres donarem suport a aquest text finalment transaccional entre el nostre Grup Parlamentari i també el Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Començo la meua intervenció dient que nosaltres no donarem suport a aquesta transaccional, en coherència amb el plantejament que hem mantingut fins al moment. Nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat i el Grup que li dóna suport, i el Grup de Convergència i Unió en especial, no podia presentar una moció d'aquestes característiques, perquè, en definitiva, fer un debat, provocar un debat, contraprogramar una interpellació perquè interpellava l'oposició, per després sortir amb aquesta Moció..., que, en definitiva, és una pobra, trista, miserable criatura que no durarà ni dos mesos, perquè si ha d'entrar abans del 15 d'abril, i coneixent la diligència d'aquest Govern, que se salta a la torera –i d'aquesta Conselleria i d'aquest conseller– tots els terminis, això del 15 d'abril..., crec que falta que digui del 2003, perquè no ho diu, eh? –no ho diu–; per tant, és possible que sigui un 15 d'abril indefinit. De totes formes, el primer punt són absolutes obvietats que no han de formar part d'una moció legislativa.

I l'altra qüestió és que creiem que una interpellació del Grup del Govern, que dóna suport al Govern, al Govern per justificar que no han fet els deures, que no ha complert, que no té capacitat de fer-ho, ja és suficient raó..., i vegi vostè, senyor Puigdomènech, que ara ho faig amb un to tranquil, segurament, eh?, fruit que la marea dels àlcals, sobretot després de dinar, conforma un cert panorama i un cert ambient tranquil, però ho dic amb tota tranquil·litat: el nostre Grup ni confia ni creu que aquesta Moció s'arribi a complir. Si no s'ha complert la 28/VI; ni la 152, del Grup d'Iniciativa; ni la 174, del Grup del Partit Popular, com es pot complir exclusivament en un mes? Perquè el 15 d'abril..., després ve Setmana Santa; després, sabeu que per cortesia parlamentària no hi haurà sessions de treball durant el període de les eleccions municipals, i, per tant, ens queda de vigència d'aquest període només un mes. I no és matèria fàcil, la que aquí es planteja. Tot i que hi hagin temes molt interessants, el nostre Grup no hi votarà a favor.

Per acabar, senyor president, si em permet, faré una reflexió de com hem arribat a aquesta criatura tan feble que té una data de caducitat, eh?: exclusivament, el dia que el decret del Govern, del president de la Generalitat, dissolgui les cambres, dissolgui aquesta cambra. I és la reflexió que hem arribat a una situació de paral·lisi en la política de l'habitatge, o a una frontera de l'an-

tipolítica de l'habitatge, perquè el Govern ha operat dins el marc del pensament ultraliberal. Ha deixat fer el mercat, ha vist que el mercat produïa habitatge i no ha intervingut. I, com sempre passa amb les polítiques liberals i ultraliberals, quan comencen a sortir els desequilibris, quan comencem a veure els problemes que genera aquesta circumstància, és quan el mercat i la democràcia no coincideixen.

El mercat no és democràtic, però el Govern de la Generalitat ha de vetllar per la democràcia, i l'obligació dels poders públics i d'aquest Parlament és que quan el mercat deixa de ser democràtic, és a dir, quan el mercat no vetlla per la cohesió social ni la cohesió territorial, ni l'equitat, ni la solidaritat, ha d'intervenir el Govern, ha d'intervenir l'Administració, ha d'intervenir la *res pública*, la cosa pública. I aquest Govern no ha intervingut, i per això ha fracassat, en aquest tema com en d'altres. I aquest Govern, per tant, té *finiquito*.

Aquesta Llei és una llei que no la hi podem pagar, senyor Puigdomènech, no podeu passar factura d'aquesta Llei, perquè no heu fet la feina com corresponia i el producte és de tal feblesa, de tal pobresa, de tanta mesquinesa, que realment no hi podem votar a favor.

Gràcies, senyor president.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Fabregat, em demana la paraula per...?

El Sr. Fabregat i Vidal

Per una qüestió d'ordre molt simple i molt breu, senyor president.

El president

Molt bé.

El Sr. Fabregat i Vidal

Deia un gran polític, senyor Labandera, que malament si hem d'explicar l'evident. En tot cas, el senyor Labandera ha fet una reflexió, jo crec, important, sobre el que és una data, el 15 d'abril, i després ha dit «no hi ha l'any». Nosaltres demanàriem, si hi cabés, a la Mesa una esmena tècnica que digués «de l'any 2003», no per a la tranquil·litat del Grup Popular –que la té tota– que serà l'any 2003, sinó, en tot cas, per a la tranquil·litat del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, perquè estem convençuts que amb aquest canvi, valgui la redundància, podríem votar aquesta Moció.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Aclarit aquest punt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres no votarem favorablement aquesta

proposta ni la transaccional que m'han fet arribar i que s'aprovarà, veig, amb el suport de Convergència i Unió, el PP i Esquerra Republicana, els mateixos que van aprovar la Llei d'urbanisme i els que se suposa que aprovaran també aquesta d'habitatge. Dic «se suposa» perquè, tot i que posa el 2003, senyor Fabregat, per al 15 d'abril queden dos mesos i mig per dissoldre aquest Parlament, amb una llei amb un consens tan important com aquest..., home, al juliol generalment al Parlament no sol haver-hi plens, a l'agost tampoc, al setembre menys i algun dia o altre hem de fer eleccions.

Bé, de totes maneres, de bones intencions n'està ple l'infern, de gent d'aquest tipus, i en tot cas nosaltres no hi volem anar per aquesta qüestió, hi anirem per altres però no pas per aquesta qüestió, i no ens creiem..., o sigui, d'on ve al Govern de la Generalitat no ens mereix cap tipus de confiança per tirar endavant això. Perquè aquest text transaccional quasi quasi –quasi quasi–, l'anava mirant ara, és el mateix que la Moció que vàrem aprovar a l'abril, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i de tot això amb prou feines s'ha fet alguna cosa.

Bé, si els senyors d'Esquerra Republicana i del Partit Popular tenen fe, allà ells amb la seva fe, però en tot cas com que aquí, com deia abans el senyor Ferrer, estem parlant de coses concretes per oferir als ciutadans, aquestes no serveixen per als ciutadans. Perquè, si a més a més en fem un repàs, diu: «La Llei d'urbanisme». Torno a insistir: Llei d'urbanisme, aprovada per Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el Partit Popular, que no té encara reglament. Què estan dient aquí?, que una de les potes d'aquest Pla d'habitatge ha de ser la Llei d'urbanisme? I on és el reglament de la Llei d'urbanisme? L'estem consensuant? Segur. En tot cas, és tan poc operativa, perquè no hi ha aquest reglament, doncs, que provoca moltes incerteses entre les administracions i els agents, i, si a una de les potes importants com és la Llei d'urbanisme encara no hem set capaçs de fer-hi el seu reglament, que el Govern no ha set capaç de fer el seu reglament, malgrat les esmenes i propostes que enviem els diferents grups, doncs, malament ho tenim. Si a més a més aquesta Llei de l'habitatge s'ha de presentar abans del quinze d'abril, i comptem que sigui el quinze d'abril, doncs, ja m'imagino –bé, això anant bé–, ja imagino quina possibilitat tenim per tirar-la endavant. O sigui, fins i tot sàpiguen vostès, senyors del Partit Popular, d'Esquerra Republicana i de Convergència i Unió, que aquesta Llei no s'aprovarà ni tirarà endavant aquesta legislatura si no és amb un consens com el que vostès ja estan preparant ara en aquests moments, i, en tot cas, no seria amb el consens necessari per a una llei d'aquest tipus, no?

L'altra pota en què es basen per a aquesta transaccional és el Pla català de l'habitatge, però, qui –qui– encara té fe en aquest Pla català de l'habitatge?, que és un fracàs continuat en alguns dels seus objectius principals, sobretot el que fa referència a la promoció de l'habitatge protegit i de parts de lloguer protegit. No s'han marcat en aquest Pla català de l'habitatge ni objectius socials ni objectius territorials, ni tan sols s'han concertat amb els agents públics o privats, especialment del món local, ni els promotors ni les cooperatives. És exclusivament un simple paper. I quan un va a demanar informa-

ció sobre aquest Pla català d'habitatge se'n va sense, evidentment, obtenir allò que busca, que és un habitatge amb relació també als seus recursos.

Quines mesures fiscals s'han avançat?, un altre dels aspectes que hi ha aquí. Ni les dependents de la Generalitat ni les del Govern central tampoc. Si tenim en compte les dues darreres reformes de l'IRPF, que encara empitjora la situació fiscal de les famílies de rendes baixes amb relació a l'anterior reglament de l'impost, com poden tenir vostès, senyors d'Esquerra Republicana i del Partit Popular, tenir fe encara en aquesta proposta? És impossible, però, que no..., totes les mesures que s'han portat a terme en aquests moments són totes negatives i van a la contra amb relació al que vostès diuen que volen potenciar, no?

I havíem de crear el consorci de l'habitatge de Barcelona i tot just té prevista la seva constitució. Anant bé, no sé si serà aquesta setmana, no? Mentrestant la situació real continua al seu ritme amb absoluta independència de les propostes que es puguin fer des d'aquí o des del Govern o des dels partits que li donen suport, en aquest cas Esquerra Republicana i el Partit Popular, no?

L'increment dels preus de l'habitatge continua creixent a ritmes importants del 15 al 20%; l'augment de l'esforç familiar i l'endeutament hipotecari cada vegada són més importants; els parcs de lloguer privat i públic es mantenen en percentatges molt baixos, quasi quasi al voltant del 14%; pràcticament no es constitueixen reserves de sòl per produir habitatge protegit; la rehabilitació continua sent insuficientment promoguda, i l'Administració autonòmica no entén les demandes socials, sobretot per part de joves, persones que provenen de la immigració, casos derivats de l'aplicació de la LAU, rendes baixes, etcètera, i creixen cada vegada més les dades de l'infrahabitatge.

Bé, en definitiva, nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat continua renunciant a l'exercici de la competència de l'habitatge que li reserva l'Estatut d'Autonomia, que ho deixa molt clar, i no s'hi dediquen els recursos econòmics suficients, es retarda la legislació, la reglamentació en les polítiques d'urbanisme i habitatge i, a més a més, renuncia a concertar polítiques amb els agents socials institucionals implicats. Davant de tot això, l'únic que nosaltres creiem que és coherent i veritablement d'esquerreres i progressista és demanar, evidentment, doncs, el que hem demanat en totes aquestes propostes, doncs, que hem presentat i que aquest dematí també, doncs, hem explicat i que hem posat sobre la taula, que és la reprovació del Govern sobre la política d'habitatge protegit.

Gràcies.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, l'illustre diputat senyor Francesc Ferrer.

El Sr. Ferrer i Gironès

Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup ha presentat una esmena a la proposta que ha fet el Grup de Convergència i Unió, però abans de parlar de la nostra esmena vull fer avinent a tots els presents que el

senyor Artur Mas el dia 25 d'aquest mes en presentar un pla sobre l'habitatge va dir exactament que els que més prometen són els que menys fan. Jo els vull dir que això no va per mi, que possiblement ell ha fet menys habitatges dels que he fet jo, per la qual cosa d'entrada estic immunitzat –estic immunitzat.

El primer punt, doncs, és que nosaltres el que fem és definir un tipus d'habitatge que s'anomena allotjament i aquest allotjament està previst ja a dins dels habitatges de protecció oficial, un tipus d'habitatge que no supera els quaranta metres útils. Això és molt important, perquè això només està dedicat a grups específics, que són els joves i la gent gran. Per tant, nosaltres hem posat explícitament això, que la Llei ho ha de preveure.

Un altre tema molt important és que aquest tipus d'immoble que estarien compostats exclusivament per allotjaments i els quals tindrien una planta baixa amb serveis comuns serien uns immobles susceptibles d'edificar en espais que són qualificats com a equipaments. Això és importantíssim, atès que la distància que existeix avui entre l'execució material d'un edifici i el preu de venda, bàsicament la diferència, aquest diferencial que existeix és el sòl, i el sòl en el mercat no el trobaríem de cap de les maneres a preus que fossin possibles d'edificar, amb la qual cosa si tots aquells municipis que tenen parcelles que han estat adjudicades per l'increment de volum o d'aprofitament mig, i també perquè estan qualificades com a equipament, tots aquests espais seran susceptibles de ser edificats amb allotjaments, allotjaments que només serien per a joves i gent gran.

Un altre tema que hem proposat són les borses de lloguer per a la gent jove, atès que actualment, si és un habitatge amb mobles que es llogui, es paguen dues mensualitats, després hi ha una altra mensualitat que es queda l'agent de la propietat immobiliària i, normalment, les companyies subministradores de llum, gas i aigua, les escomeses són equivalents a una altra mensualitat, amb la qual cosa ens trobem que el pobre noi jove, emancipat de nou, que va a contractar, ha de pagar quatre mensualitats d'entrada. I això, d'aquesta manera ho evitaríem.

Una altra qüestió molt important és que el problema que tenim, ho han dit anteriorment altres persones que han intervingut, és que el mercat de l'habitatge és un mercat que està guiat pel capitalisme liberal. Per tant, si al capitalisme liberal no hi ha ningú que el pugui posar en ordre, perquè és evident que si la gent està jugant a la brisca no hi aniré jo a jugar al set i mig (*rialles*) perquè em diran: «No, que juguem a la brisca», evidentment, per tant, si aquí el capitalisme liberal està fent capitalisme, des de les administracions, o posem limitacions als seus excessius ànims de lucre, o juguem al seu joc, i jugant al seu joc captem diner amb rendibilitats per premiar a qui sigui.

I per això nosaltres fem una proposta que és que, amb les caixes d'estalvi, els ajuntaments i la Generalitat, es faci un fons d'inversió immobiliària el qual només faria habitatges de protecció oficial, que caldria que tingués la rendibilitat, perquè seria ben administrat –alerta, ben administrat, que això és possible, jo en dono fe–, si és ben administrat i no hi ha excessives rèmores bu-

rocràtiques i administratives, i aleshores ens trobaríem que captaríem tot aquest estalvi que ha marxat de la borsa i que se n'ha anat a comprar habitatges, podria tenir una diversificació d'immobles a través d'aquest fons d'inversió en el qual tindria garantida una rendibilitat i, per altra banda, solucionaríem el problema.

Nosaltres creiem que la nostra esmena té ideals, ideals alguns d'ells agosarats, però jo us prometo que si això fos realitzable i a mi em fessin director general de l'Habitatge podríem tenir en poc temps –en poc temps– el problema resolt.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Carles Puigdomènech.

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc vull agrair al senyor Fabregat i al senyor Ferrer l'esforç de transacció i la voluntat d'acord, que haguem pogut arribar, com ja s'ha dit abans, a un text únic, que lliuraré després a la Mesa, que recull, jo crec, amb esperit constructiu, doncs, tot el que s'ha dit per part d'aquests grups i de mi mateix, tant al dematí com aquesta tarda, no?

Evidentment no podem acceptar les esmenes del Grup Socialista i d'Iniciativa per Catalunya, que no presenten cap alternativa; són simplement de reprovació, una altra vegada el mateix. Igual que al dematí, aquí jo crec que hi ha diferències entre diferents grups. En tot cas, com que veig que ja ni tan sols alguns d'aquests grups es queden a escoltar el que s'ha de dir per part de Convergència i Unió, en tot cas altres membres del seu Grup suposo que ja els ho traslladaran, no? No, ho dic perquè aquest dematí alguns d'ells es queixaven que hi havia, que faltava algun conseller en temes d'habitatge i en tot cas veig ara que també algun dels que han intervingut aquí tampoc es queden en l'hemicicle. En tot cas, senyor Labandera –senyor Labandera–, no sé com té valor... Tampoc el veig al senyor Labandera... (*Veus de fons.*) Bé, en tot cas, ja traslladaran al seu company d'oposició, senyor Labandera, també..., perquè, en definitiva, com que no hi han gaires diferències entre el que diuen vostès i ell, en tot cas la meua defensa i justificació de les nostres esmenes també és conjunta.

Jo no sé exactament com tenen valor de dir el que diuen i els qualificatius que han utilitzat, ho sento molt, no ho entenc, en tot cas jo em remeto a la presentació del Programa de sòl i habitatge, que es va fer en el seu moment; Programa de sòl i habitatge que recordo i s'està complint i el conseller ho va estar explicant aquí l'altre dia, que prop de 169.000 habitatges nous a tot Catalunya, dels quals quaranta mil són protegits i, d'aquests quaranta mil, deu mil de promoció pública directa de la Generalitat –els altres, dels ajuntaments–, i d'aquests deu mil, 1.800 d'habitatges per a joves.

I aquí hi ha un calendari que està funcionant i que s'està complint, malgrat que vostès no ho vulguin veure, i

s'està complint amb convenis amb molts dels ajuntaments governats per vostès. I això ho saben.

Senyor Labandera, el proper 15 d'abril, diu «proper 15 d'abril», no tenim cap inconvenient a afegir-hi «del 2003», però diu «proper 15 d'abril». El proper em sembla que és el d'aquest any. Jo no sé si per a vostès el temps, durant tots aquests anys, corre de pressa o poc o no; però, en tot cas, quan diem «proper» vol dir el proper, el 15 d'abril.

No sé què diuen. A l'últim ple el Partit Popular va presentar una moció aquí en què es demanava la constitució del Consorci Metropolità de l'Habitatge, la revisió del Pla general metropolità. Senyor Boada, senyor Labandera, vostès hi van votar en contra. Vostès van votar en contra, aquí, de la constitució del Consorci Metropolità de l'Habitatge. Van votar en contra de la revisió del Pla general metropolità.

Senyor Boada, jo no sé com té valor, vostè, aquí ara parlar de la Llei d'urbanisme com si no anés amb vostès, quan vostè sap perfectament les hores i hores que ens vam passar discutint-la, introduint les seves esmenes, i que el 90% de les que van presentar vostès hi van estar integrades, i que el seu vot particular sobre articles va ser mínim, i que vostès van votar el 90% de la Llei. Vostès sabran perquè ara han de canviar el discurs! Però això és així, i em remeto a les actes d'aquest Parlament on consta això. (*Remor de veus.*)

Per tant, no em digui de la Llei d'urbanisme com si no anés amb vostè, quan vostès quasi íntegrament també la van votar. (*Veus de fons.*) Home, perdoni, en tot cas, acabo... Una vegada més vostès es quedaran sols, es quedaran sols, vostès. S'hi han quedat aquest dematí, s'hi quedaran ara. Hi ha unes propostes constructives. Hi ha una actitud dialogant de determinats grups, que han estat aquest dematí d'acord a anar en contra del que simplement són reprovacions i que ara van a favor –ho entenc jo i ho agraeixo– de propostes constructives en benefici de tots. Vostès es queden sols.

En tot cas, la Llei de l'habitatge entrarà en aquest..., el Projecte de llei entrarà en aquest Parlament en les dates previstes, i estan convidats, tot i així, a acordar-la i que s'aprovi en aquesta legislatura, si així és voluntat de tots plegats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyor diputat, m'ha dit que m'enviaria una esmena. (*Veus de fons.*) Em sembla molt oportú.

(*El Sr. Labandera Ganachipi i el Sr. Boada i Masoliver demanen per parlar.*)

Senyor Labandera...? Senyor Boada...? Primer, el senyor Labandera, si us plau. Per un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor president, per contradiccions...

El president

Sí...

El Sr. Labandera Ganachipi

...per contradiccions de la intervenció del senyor Puigdomènech. (*Veus de fons.*) No, no, no..., sí que hi era, perquè a més a més estava pactant amb el senyor Joan Boada quina havia de ser la nostra postura definitiva. (*Remor de veus.*) Bé.

Miri... (*Veus de fons.*) Espero que el senyor Puigdomènech em pugui sentir. Senyor Puigdomènech, no ens fa por –no ens fa por– quedar-nos sols davant d'una triple aliança PP - CiU - Esquerra Republicana contra l'equitat social, contra la cohesió social (*remor de veus*), contra la cohesió territorial i, sobretot, contra la capacitat d'autogovern de Catalunya. No ens importa quedar-nos sols, perquè som els únics que ho defensem, en aquests moments, conjuntament amb Iniciativa per Catalunya.

(*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Ferrer i Gironès demana per parlar.*) Un moment, senyor Ferrer, un moment... Té la paraula el senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. No, només dos segons per contradiccions, perquè el senyor Puigdomènech feia referència contínuament a la Llei d'urbanisme. Jo, cada vegada, en la meua intervenció, estava parlant del desenvolupament de la Llei d'urbanisme, que és el Reglament, i ho he dit... (*Veus de «Ah...»*) Bé. En tot cas...

El president

Senyors diputats...

El Sr. Boada i Masoliver

...és senzillament aquest aclariment i no vull entrar en altres discussions, que ja n'hem parlat prou.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Francesc Ferrer...

El Sr. Ferrer i Gironès

Senyor president...

El president

Sí...?

El Sr. Ferrer i Gironès

Jo he sentit parlar de la Triple Aliança. (*Remor de veus.*) Jo li puc assegurar que no sóc ni de la Triple Aliança ni dels Cent Mil Fills de Sant Lluís. (*Rialles.*) Simplement, l'esmena que jo he presentat... (*veus de*

fons) és totalment meua i ha estat inspirada per la meua experiència, però no inspirada per cap partit.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat.

Anem a cridar a votació.

(*Pausa.*)

Perdó, senyor Puigdomènech, m'ha enviat això. S'hauria de signar, si us plau, pels grups que... (*Veus de fons.*)

El Sr. Puigdomènech i Cantó

Jo entenc que de l'exposició dels diferents grups ha quedat clar quina era la posició, per tant...

El president

Però té tanta importància...

El Sr. Puigdomènech i Cantó

...jo no tinc cap inconvenient a passar-ho a firmar, però penso que en tot cas no hem d'impedir la votació per...

El president

Haurà de fer-ho, haurà de signar-ho algun membre del seu Grup degudament qualificat, com dels grups que també ho avalen.

(*Pausa llarga.*)

El text que anem a votar, senyores i senyors diputats, és el transaccional fet entre Convergència i Unió, Esquerra Republicana i el Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, 44 en contra i 5 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de l'ensenyament (tram. 302-00311/06)

El vint-i-sisè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació sobre la qualitat de l'ensenyament. (*Remor de veus.*) La presenta el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya i l'exposa, en nom seu, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, que té la paraula.

(*Persisteix la remor de veus.*) Esperis un segon, senyor diputat. Prego a les senyores i als senyors diputats silenci, si us plau! (*Pausa.*) Jo sé que la conversa que es tenen els senyors diputats és molt important, però sàpi-guen que començar aquesta Moció també. (*Pausa.*)

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Moció, que parla sobre la qualitat de l'ensenyament, fa referència a una situació que cada vegada és més viva al nostre país com és tota la situa-

ció de la incorporació tardana de nois i noies al nostre sistema educatiu, majoritàriament provinents de la immigració, que això provoca unes disfuncions en el centre, que, per previsible, seria fàcil solucionar-les, si més no, començar a treballar en aquest sentit, no?

La proposta que fem, nosaltres, va en aquesta idea d'intentar, doncs, portar tot un seguit d'accions i d'actuacions per solucionar aquesta angoixa que arriba, bàsicament, als centres públics d'ensenyament. I dic als centres públics perquè als altres, als privats concertats, no els arriba cap tipus d'angoixa, com a molt arribar a fi de mes per continuar fent el negoci, però no pas aquest aspecte de solucionar una problemàtica que hi ha al nostre país.

En primer lloc, plantejàvem l'elaboració d'un nou Decret. Això ja serà difícil. Bé. És quasi impossible perquè les dates de preinscripció ja han sortit i són prou, i això farà difícil, doncs, poder tirar endavant aquest Decret de matriculació. Com que ja ens pensàvem que passaria això, per les dates i el que sigui, no hi havia cap intenció per part del Govern de la Generalitat, hem intentat dir: «Home, si, com que no poden fer el nou Decret de matriculació, fem-lo per al curs vinent; no aquest que vindrà, sinó ja el següent, 2003-2004.» I, mentrestant sí que es podrien fer tot un seguit d'actuacions, ja en aquest curs, sense modificar el Decret, que ho permet, el Decret vigent, no?: augmentar les zones d'escolarització, reservar places suficients a tots els centres, crear oficines de preinscripció i comissions de matriculació permanents a totes les zones escolars, redistribuir tot l'alumnat de nova matriculació –tot l'alumnat–, no només el provinent de la immigració, i, fins i tot, també, controlar i sancionar aquells centres privats concertats que no tinguessin en compte, doncs, la finalitat o la normativa d'admissió d'alumnes, que és el que està passant en aquests moments.

Al mateix temps, també, una vegada fet això, que això no és complicat, fins i tot tampoc val molts i molts de diners –ho dic per això–, sí que seria un element important que ajudaria que els centres escolars públics, doncs, poguessin continuar el seu funcionament.

El segon punt que plantejàvem era elaborar un pla d'atenció i acollida dels alumnes immigrants, que entraria en vigor ja aquest proper curs, amb dotació pressupostària –no ens l'hem descuidada, encara que el Govern se la descuida sempre, aquí la hi hem posada– i posàvem tot un seguit de condicions. Que poden ser-ne moltes més? Evidentment, hi hem posat «com a mínim», però sí que intentaria dir cap a on aniria la nostra idea de com s'hauria de regular, coordinar, tot aquest Pla d'acollida: la coordinació entre els diferents departaments, la creació en els centres educatius de la figura del coordinador del Pla, o sigui, qui pogués dinamitzar i impulsar aquest Pla, i que, a més a més, aquesta coordinació tindria tasques d'acolliment, de coordinació, de coordinació curricular i tutorial, de formació del professorat, etcètera; sobretot hauria de ser descentralitzat, molt amb relació a les necessitats territorials, que no són el mateix les necessitats del Pallars, per exemple, que les de l'àrea metropolitana; llavors s'hauria de tenir en compte aquesta situació.

El tercer punt ja seria ampliar les plantilles que es dediquen a la integració social, siguin psicòlegs, pedagogs, assistents socials.

I, també, implantar la figura del mediador cultural. Fa temps que ho estem intentant, però al Govern de la Generalitat no li interessa. Aquest mediador cultural seria conjuntament amb l'Administració local, que és qui coneix molt més aquests problemes, i que podrien funcionar en col·laboració i que superés l'àmbit escolar i anés a un àmbit molt més ampli, l'àmbit social, l'àmbit d'integració en el municipi, d'aquestes persones, no?

Alhora, també, elaborar un pla de formació integral dirigit a tota la comunitat educativa, tenint en compte les noves necessitats que hi han en aquest moment degut a aquest procés d'immigració: programes i escoles de pares i mares, en col·laboració també amb les administracions locals, per tal d'integrar no només l'alumne, sinó també les seves famílies en un entorn cultural concret i social, que és el nostre; programes de llengua i cultura; pla de formació i sensibilització del professorat, i també promoure, conjuntament amb les universitats, la inclusió en els programes de formació inicial, que les universitats també tinguessin en compte la formació del professorat, doncs, també l'educació en valors, estratègies per a un treball intercultural i atenció a la diversitat o resolució de conflictes.

Aquestes són propostes, que podrien ser unes altres, es podrien ampliar, però, en tot cas, el que no podem fer és quedar-nos amb els braços plegats ni només anunciar que es farà un pla d'actuació per a l'alumnat de nacionalitat estrangera de nova incorporació al sistema educatiu, que sembla ser que el Govern l'està preparant, 2002-2006. Bé. Ja portem un any que ja l'hem perdut, perquè encara no l'hem aplicat i potser no tindran temps. Jo crec que s'ha de fer una proposta molt més clara. És necessari. En aquests moments la situació en algunes escoles públiques ja comença a ser perillosa per a les persones que, en teoria, doncs, han de sortir ensenyades i preparades d'aquests centres, degut a la massificació.

I, sobretot, s'ha de posar ja fil a l'agulla a aquesta distribució de tot l'alumnat –de tot l'alumnat. I, evidentment, si algú diu que les escoles privades concertades formen part de la xarxa pública, ho han de ser amb totes les conseqüències i no només únicament i exclusivament allò que afecti i millori el seu negoci.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Hi han presentat esmenes el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Esquerra Republicana. En nom del Grup Socialista, té la paraula la il·lustre diputada senyora Flora Vilalta.

(Veus de fons.)

La Sra. Vilalta i Sospedra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, anunciar d'antuvi que el meu Grup votarà favorable-

ment la Moció que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, i també anunciar a la presidència que retirem l'esmena número 3.

Hi votarem favorablement perquè és evident, i a ningú se li escapa, que el Govern de Convergència i Unió no té resol't, no ha sabut resoldre el tema de l'escolarització d'aquest nou alumnat que arriba a les nostres aules provinent d'altres països, i no perquè la comunitat educativa del nostre país no hi posi la voluntat ni la professionalitat, sinó perquè el Govern no hi posa els recursos humans i materials necessaris perquè aquesta integració es faci d'una manera relaxada, sense angoixes, per part del professorat, condició important per garantir la qualitat de l'educació.

Com deia, hi votarem favorablement, però també ens ha semblat d'incloure-hi unes esmenes d'addició, que entenem nosaltres, en la nostra modèstia, que milloren i que concreten el text, i que esperem que Iniciativa per Catalunya Verds ens les accepti.

La primera seria d'addició en l'apartat *a* del punt 1, on diu: «crear més zones d'escolarització singular», i a nosaltres ens agradaria afegir-hi: «i dotar-les de més recursos humans», perquè no n'hi ha prou a crear-les si després no hi posem recursos humans per tal de poder fer aquesta tasca.

L'esmena número 2 que nosaltres hem presentat, també és una esmena d'addició a l'apartat *d* del punt 1, el que parla de la redistribució dels alumnes, de tot l'alumnat, de la nova matriculació. I nosaltres aquí voldríem dir que és important que es redistribueixi bé el nou alumnat per complir amb aquella premissa que diu que la integració plena només és viable en aules on hi ha un predomini clar d'alumnes autòctons. En algunes zones del nostre país està passant que hi han aules en què tot l'alumnat prové de la immigració i no hi ha pràcticament alumnat autòcton. D'aquesta manera, tampoc anem bé per fer la plena integració dels nostres alumnes, dels alumnes que estan al nostre país.

Esperant que Iniciativa ens accepti les nostres esmenes, hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres coincidim –crec– amb tots els grups de la cambra en la preocupació per com afrontar el repte de l'escolarització procedent de la nova immigració, tant pel que té a veure amb els centres on són ubicats, com pel que té a veure amb el nombre d'alumnes procedents d'aquesta nova immigració en cadascuna de les aules, com pel que té a veure també amb el procés d'integració.

Cert que no a tot el nostre país el repte és el mateix, cert que en segons quins centres d'ensenyament, o en se-

gons quines zones del país el repte és prioritari –i que en d'altres no ho deu ser–, però també és cert –com deia ara la diputada Flora Vilalta– que aquest és un aspecte, un tema –no diré un problema– que no s'ha sabut solucionar.

Deu haver-hi molts motius per no haver-ho pogut solucionar, entre d'altres, potser, no haver-ho planificat prèviament, no tenir una teoria clara sobre com fer-ho, però el que també és cert és que aquest fet existeix, que cada vegada pot acabar comportant més interferències negatives en el desenvolupament de la tasca escolar, i que, per tant, cal posar-hi els instruments necessaris –que tampoc han de ser els mateixos ni a tot arreu, ni en tots els casos–, perquè és evident que la quantitat d'aquest alumnat és important pel que fa a l'hora de per veure els instruments, com la procedència seva geogràfica, cultural, religiosa, ètnica, també és important com per saber quins instruments cal situar.

És en aquest sentit que coincidim, a grans trets, amb la Moció presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i també és en aquest sentit que hem presentat tres esmenes.

La primera és una qüestió, diguem-ne, més de forma que de fons. El Grup d'Iniciativa ens diu que hem de controlar i sancionar aquells centres privats concertats que no compleixen els requisits del concert pel que fa a aquests aspectes. El que diem nosaltres és que el que ha de fer és garantir que els centres privats compleixin, i que en cas que no compleixin que cal sancionar-los. És una fórmula –si voleu– de fons, però, en tot cas creiem que des de les institucions, el que cal és, inicialment, garantir els compliments de les lleis, i, posteriorment, sancionar aquells que no les compleixen.

L'esmena número 2, que per un error tècnic apareix com de supressió, però que les senyores i senyors diputats hauran vist només llegint-la que és realment d'addició, perquè no es pot suprimir allò que no hi és, i per tant, allò que no hi és l'únic que es pot fer és addicionar-ho, és afegir que..., concretar que quan parlem d'entorn social d'un centre hem de tenir en compte no només la part socioeconòmica, sinó també la part cultural.

I en tercer lloc, una esmena d'un nou punt, en el qual insistim en el fet de preveure la integració cultural i lingüística dels pares i les mares també d'aquests alumnes immigrants. Perquè l'entorn familiar també és important per a la integració, i seria molt difícil, molt estrany, i segurament causaria problemes si aconseguíssim integrar els fills i les filles, però no aconseguíssim integrar els pares i les mares.

Els que tenim responsabilitats municipals en municipis de forta immigració –i de forta immigració de religió i de cultura i de llengua distinta a la tradicional i històrica nostra– sabem que un dels problemes és crear generacions de nois i noies que no tinguin arrels enlloc –que no tinguin arrels en el lloc on estan, però tampoc tinguin arrels en l'entorn familiar del qual provenen. Perquè aquestes generacions de nois i noies que no se senten ja arrelats del lloc on provenien, però encara no estan arrelats al lloc on estan, acaben esdevenint focus

reals de problemes amb moltes dificultats d'actuació, perquè no pot actuar-hi directament ni la societat en la qual estan, ni l'entorn familiar del qual provenen. Per tant, és molt important també aconseguir la integració dels seus pares i les seves mares, perquè si no estaríem fent una falsa integració que acabaria generant –insisteixo– molts problemes, o si volen dir-ho al revés: molts dels problemes que tenim en aquests municipis, amb grups de gent jove provinent de la immigració, formen part d'aquest doble desarrelament –i entre nosaltres, i en la intimitat del moment, deu ser molt dur no sentir-se arrelat enlloc, deu ser molt dur no sentir-se d'enlloc, i per tant, hem d'impedir que això els succeeixi.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. Per fixar el seu posicionament, en nom del Grup Popular, la il·lustre diputada senyora Carina Mejías.

La Sra. Mejías Sánchez

Gràcies, senyor president. El meu Grup anuncia el vot en contra d'aquesta Moció, per les següents consideracions. Durant aquesta legislatura ja s'han elaborat dos decrets de matriculació, que vénen a donar una solució a la problemàtica que comporta la incorporació tardana d'alumnes immigrants als nostres centres educatius.

El Decret que actualment està en vigor és un decret que es va debatre prou en el si del Consell Escolar de Catalunya, i que es va aprovar per majoria, així com que actualment es considera per tota la comunitat educativa que, d'alguna manera, respon a les necessitats d'integració d'aquests alumnes. Per tant, no trobem quina és la necessitat d'elaborar novament un nou decret durant aquest període.

Però, a més, respecte a algunes de les propostes que inclou el primer punt de la Moció, el nostre Grup no pot estar d'acord, ja que hem mantingut en nombroses ocasions, sempre, que hem de defensar el dret dels pares a decidir sobre l'educació que volen per als seus fills, d'acord amb les seves pròpies conviccions. I el primer punt em sembla d'una intervenció desmesurada de l'Administració respecte a la decisió dels pares a garantir el seu dret a triar la seva opció, a decidir lliurement sobre l'educació dels seus fills, principis que estan radicalment en contra del que diu la Constitució.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, sobre el Pla d'atenció i acollida, és cert que en aquests moments el Departament d'Ensenyament està elaborant un pla, un programa, en què es recullen bona part de les mesures que vostè planteja. Per tant, nosaltres trobem que hi ha un cert oportunisme, una certa oportunitat en l'elaboració d'aquest punt, i entenem que, en aquests moments, aquest Pla respon de bona manera a iniciatives expressades per la comunitat educativa, i, per tant, esperarem la valoració d'aquest Pla, elaborat per qui té la competència per fer-ho, en el seu moment.

Respecte al punt 4, considerem que la introducció a les escoles d'altres figures, com per exemple aquesta del

mediador cultural, que no menyspreem, perquè reconeixem que té la seva importància, pot generar interferències amb la funció del professorat, i per tant, nosaltres pensem que caldria analitzar la possibilitat que aquests mediadors culturals desenvolupessin el seu treball fora del centre, per tal de poder oferir un millor servei d'orientació, no només als alumnes, sinó també a les seves famílies.

Respecte al punt 5 de la Moció, es fa referència a l'elaboració d'un pla, com si en aquests moments no existís cap actuació ni programa que respongués a les necessitats dels alumnes immigrants, quan en l'actualitat existeix un pla en què han intervingut les associacions, no només les escoles públiques, sinó també associacions de pares, escoles concertades que sí que recullen alumnes provinents de la immigració –sobretot les que estan situades en zones d'actuació singular–, i que, a més, intervé també el Departament de Benestar Social. I que, a més, aquest Pla recull aquestes iniciatives promogudes per aquestes associacions de pares, i que, a més, responen a les necessitats reals de la mateixa comunitat educativa.

Per totes les qüestions que nosaltres hem exposat, considerem que aquesta Moció és improcedent i, per tant, anunciem el nostre vot en contra.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, de primer voldria excusar l'absència de l'honorable consellera, per motius personals, es pensava que la Moció seria aquest matí –em sembla que ha parlat amb el senyor Boada–, per tant, la volia excusar.

En tot cas, senyor Boada, lamento que no li puguem donar suport a la Moció que ens ha presentat –més o menys, vostè, suposo que ja estava al corrent, no?, pel que ha dit. Perquè, com cada any es presenta –pràcticament com cada any– un nou decret de matriculació, quan el darrer és de fa poc més d'un any, no? A més a més, va ser aprovat pel Consell Escolar de Catalunya, va ser acceptat per la gran majoria de la comunitat educativa.

Vostè insisteix en qüestions que ja estan contemplades en l'actual Decret. Parla de la creació de comissions d'escolarització permanents, quan l'article 21.2 de l'esmentat Decret ja contempla la permanència d'aquestes comissions al llarg de tot l'any. Parla d'oficines úniques de matriculació i redistribució d'alumnes; no hi estem d'acord, perquè podria vulnerar el dret dels pares a buscar i triar lliurement aquella escola que desitgen per als seus fills. Creiem sincerament que no podem restringir el dret dels pares a triar la seva opció educativa –i vostè hi ha fet referència. Quan aquest Decret no es pot atendre perquè existeixen places suficients en els centres públics, la pròpia Llei ja estableix uns criteris de prioritat per a l'admissió d'alumnes que es dirimeixen

xen a les comissions de matriculació, en què participen també els ajuntaments.

Ens demana augmentar les zones d'escolarització singular i reservar places en els centres, sense tenir en compte que l'article 20 del Decret ja ho té present. Torna a insistir –que sempre és una afirmació que vostè sempre fa en els seus discursos– a sancionar aquells centres concertats. Aquí, jo també m'acolliria una mica al que, en tot cas, ha dit el senyor Bargalló, no? Centres concertats que reben diners públics i no compleixen la normativa d'admissió d'alumnes, també vostè s'oblida que l'article 25 del Decret això ho contempla.

Quant al punt 2 de la seva Moció, el Departament d'Ensenyament –com vostè també hi ha fet referència– ja ha elaborat un pla d'actuació per a l'alumnat de nacionalitat estrangera, i que properament serà presentat públicament –com ja va anunciar l'honorable consellera en la interpellació de fa quinze dies, en aquesta mateixa cambra. Aquest document ha estat tramès i consultat a diferents col·lectius, i estic convençut que vostè, senyor Boada, ja l'ha tingut entre les mans, i, per tant, el coneix perfectament, perquè alguns dels aspectes que vostè ens esmenta a la Moció es contemplen en aquest Pla.

Quant al punt 3, no dubti que actualment hi ha les plantilles suficients per atendre els serveis a què vostè fa referència.

En el punt 4 no estem d'acord amb la figura del mediador cultural. Afortunadament, no tenim conflictes interculturals en els centres, i la problemàtica és més aviat –diríem nosaltres– de l'entorn social que no pas de l'escola. En tot cas, això ens podria portar a un debat sobre aquesta figura, amb el benentès també que la qüestió dels mediadors culturals hi ha molts ajuntaments i alguns consells comarcals que tenen mediadors culturals –o mediadors, genèricament–, que estan treballant alguns aspectes que podrien ser presents en això que vostè en diu. La majoria de centres tenen els seus propis plans de mediació també, que els duen a terme els mateixos professionals del centre i els professionals dels EAP.

Finalment, només dir-li que el Pla interdepartamental d'immigració 2001-2004 ja abasta la majoria de propostes que vostè fa bàsicament en el punt 5.

Senyor Boada, vostè és una persona intel·ligent, les coneix perfectament, ha llegit aquest Pla d'actuació que té previst quant a l'alumnat de nacionalitat estrangera, i molts dels aspectes que figuren en aquest Pla són algunes de les propostes que avui ens presenta vostè aquí.

Com ja li he dit a l'inici de la intervenció, nosaltres no li donarem suport en aquesta Moció, malgrat que, en tot cas, agraïm alguns dels punts a què vostè hi fa referència.

Moltes gràcies, senyor president, senyores, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Senyor diputat, per posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, gràcies, senyor president. Molt breument. Abans de tot dues qüestions. Evidentment que existeix aquest Pla d'actuació, però com molts plans i plans interdepartamentals d'immigració, molta paperassa que ha elaborat i que és capaç d'elaborar el Govern de Convergència, però poca realitat. O sigui, el que ens arriba dels centres i el que ens arriba de voltar pel territori és que la situació cada vegada és pitjor a l'escola pública amb relació a aquesta temàtica, el professorat cada vegada està més angoixat i no troba les solucions concretes per part de qui gestiona el Govern de la Generalitat sobre la seva problemàtica. I aquesta és la realitat. És possible que vivim en països diferents, senyora Mejías o senyor Lladó, però, en tot cas, aquesta és la realitat, i que sóc conscient que vostès també senten, i que, en tot cas, les propostes no arriben. I de papers tothom en sap fer, i d'escriure tothom en sap, i...

Però, evidentment, el que importa és què hi ha al darrere, quines actuacions concretes es fan. I sobre el Pla aquest, no hi ha concreció pressupostària ni hi ha re, però bé, ja ho discutirem. En tot cas, ja estem amb la preinscripció, aquest Pla encara ni s'ha aprovat, ni ha entrat, ni s'ha acabat de discutir definitivament, i és un esborrany que va corrent perquè, suposo, la gent estiguí contenta i digui: «Mira, quantes coses farem», però a l'hora de la veritat no s'ha fet res de tot això.

El que sí que s'ha fet i el que hi ha és una qüestió molt clara. Miri, el Consell Escolar Municipal de Girona: el Consell Escolar Municipal de Girona, on les privades concertades tenen tres representants, va arribar, per unanimitat –unanimitat– a una proposta de zonificació de tots els centres, de tots, per al procés de preinscripció per a aquest curs, no?, amb la idea d'equilibrar l'oferta de les classes públiques sobre la població escolar, les famílies que podrien triar a tots els centres –a tots els centres–, inclosos els privats concertats, una racionalització més clara de l'oferta, igualtat d'oportunitats a totes les famílies, la creació d'una oficina única de preinscripció i matriculació... Tothom hi va estar d'acord, perquè hi veien una possibilitat. Sap qui ho ha impedit? La delegada d'Ensenyament: la senyora Pilar Sancho. Ha dit que no, perquè ha parlat amb les privades concertades i no hi havia prou consens. Amb quines privades concertades? Aquí hi havia una solució consensuada amb tothom: tres representants de la privada concertada al Consell Escolar Municipal. La senyora Pilar Sancho diu que no, perquè encara no ha parlat prou i no té prou dades, i que hi ha gent de la privada concertada que no ho veu clar. Sí que veu bé que la pública faci aquesta zonificació i es reparteixen, sí, però la privada concertada, no. Aquesta és la diferència, dos models d'entendre el sistema educatiu, dos models ben diferents: un defensat per vostès des d'idees, propostes, de la dreta conservadora d'aquest país, i altres de molt més progressistes –jo no dic quina és millor ni quina és pitjor, en tot cas ja ho han escoltat molt clarament–, i que marquen clarament quina ha de ser la realitat d'aquest país amb relació al sistema educatiu.

I amb relació a les esmenes, accepto les esmenes tant d'Esquerra Republicana com del Partit dels Socialis-

tes - Ciutadans pel Canvi, perquè, evidentment, milloren el text, i això és suficient.

Gràcies, senyor president.

El president

Tingui present que el Grup Socialista ha retirat...

El Sr. Boada i Masoliver

Sí, sí.

El president

...la seva tercera esmena, eh? Per tant, aquesta no s'integra. Molt bé.

Truquem a votació.

(Pausa llarga.)

Prego a les senyores i els senyors diputats que es posin en disposició de votar. El text que votem és el text originalment presentat, més les esmenes 1 i 2 del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i la 1, 2 i 3 del Grup d'Esquerra Republicana.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 60 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les cinc de la tarda i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 78

La sessió s'obre a les cinc de la tarda i dotze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap i els consellers d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 53/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (tram. 212-00015/06 i 212-00016/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 53/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social (tram. 212-00015/06 i 212-00016/06)

L'únic punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 53/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, que ha estat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds.

El debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament. Els Grups que han presentat les propostes ara poden prendre la paraula per defensar-les, i en primer lloc té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Carbonell, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carbonell i Abelló

Senyor president, jo diria que feia anys, bastants anys, que no vèiem en una sessió un seguit de recursos d'inconstitucionalitat, eh?, fa molts i molts anys, jo diria ben bé que fa uns quinze anys, després de l'etapa, diguem-ne, de desplegament de la Constitució, que, com sempre, és un procés complex i de lectures múltiples; feia realment bastants anys que aquest Parlament no presentava sessió rere sessió un recurs d'inconstitucionalitat. Jo crec, senzillament, que això s'explica per una deriva de l'acció del Govern del Partit Popular de retallar competències de les autonomies en benefici de l'Administració i del Govern de l'Estat. Està fent una lectura restrictiva de l'Estat de les autonomies, i jo crec que això perjudica molt el desplegament necessari de l'Estat espanyol. Ho hem vist en molts àmbits, pràcticament sessió rere sessió, i avui ens toca en l'àmbit

audiovisual, bé, amb la Llei 53/2002, del 30 de desembre, de mesures fiscals i administratives, amb molts sectors afectats, i ho hem vist en aquest Parlament, també en el sector audiovisual.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Suposo que tots vostès han llegit el Dictamen del Consell Consultiu, ja hi entraré, però, realment, el que ha fet aquesta Llei és modificar aspectes importants del sector audiovisual, des de la televisió privada fins a les televisions locals, en aspectes que són competència de l'Administració de l'Estat, però també de la Generalitat, que afecten, i afecten en profunditat, el model audiovisual. Jo no hi entraré. A més, seré breu en la meua intervenció, però sí que vull avisar que aquesta Llei afecta i modifica en profunditat, fins i tot, el mateix estatut de la televisió local, i l'afecta de manera greu. Pensen que la primera modificació que fa aquesta Llei 53 del 2002..., que canvia l'estatut de la Llei del 95. Vostès saben que la Llei del 95, de desembre del 95, és la llei que regula la televisió local analògica, bé, una llei de la televisió local analògica que ha tingut un desplegament molt limitat, perquè el Govern no va desplegar el Pla de freqüències. Doncs bé, la Llei 2002, el que fa és, en primer lloc, modificar la Llei de la televisió local analògica, dient: «Ara aquesta Llei del 95 serà la Llei de la televisió local, digital, la TDT; la televisió local analògica s'ha acabat.» Senyor Fernández Deu, vostè, que coneix bé tots aquests temes, m'ha de reconèixer que posa un problema molt seriós, perquè la televisió local analògica es queda sense estatut jurídic reconegut, i això posa un problema molt seriós per als operadors. Com queda la televisió local analògica? Quin és el seu estatut jurídic que l'empara? Ja no hi ha cap llei que reguli la televisió local analògica, i pensin que encara estem lluny de trobar-nos amb la televisió local digital, lluny, i vostè ho sap molt bé, senyor Fernández Deu, i ho sabem els que coneixem una mica aquest sector de les tecnologies de la televisió, que la TDT, 2007, 2009, 2010, doncs bé, amb la modificació 2002, la televisió local analògica, que és la que hi ha a Catalunya i arreu d'Espanya, es queda sense un estatut jurídic. Per tant, aquest és un tema que no afecta el Dictamen d'inconstitucional, això afecta el conjunt de les televisions locals, és un problema molt seriós, perquè, de fet, es perd l'estatut jurídic de la televisió local analògica i es crea per als operadors una situació molt precària.

Però bé, el recurs que planteja d'inconstitucionalitat, el del Consell Consultiu, va en tres línies que són diferents, en tres línies que en la Llei 2002 ocupen competències clarament que eren de la Generalitat, que eren competències que s'atorgava a la Llei del 95 i que via 2002 queden modificades.

Tres competències, una era la competència sobre la determinació dels àmbits de cobertura. A veure, l'Estat, en la Llei del 95, era qui fixava el Pla de freqüències, però no fixava el Pla de cobertura, que és molt important. La Generalitat deia: «El Pla de cobertura és aquest, Govern, digui quin és el Pla de freqüències.» Amb el canvi 2002 és l'Estat el que determina el Pla de cobertures, i això és, sens dubte, un retall important en

les competències del nostre Govern i de la nostra autonomia.

El segon és sobre la formació i la capacitat d'emetre en cadenes. Amb aquest Llei 2002 es determina el tipus de cadenes, els tipus de pacte que es poden establir entre operadors. Abans, això, en la Llei del 95, era una competència dels governs autonòmics.

I, en tercer lloc –en tercer lloc–, també es determinen els terminis, fins i tot, de l'adjudicació de freqüències, però això també és una competència que en la Llei del 95 era competència estricta dels governs autonòmics.

Per tant, són tres mesures que impliquen tres limitacions que la Llei del 95 atorgava a les autonomies i que és una pèrdua de poder autonòmic. Per tant, senyor president, nosaltres creiem que aquest recurs és necessari per tal d'assegurar que aquesta involució autonòmica no sigui possible, i, per contra, aprofundir l'Espanya plural, l'Espanya que està en el cor del nostre projecte.

Senyor president, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Carbonell. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Bargalló.

El Sr. Bargalló Valls

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els arguments són coincidents. El nostre Grup, alhora de tenir un plantejament molt convençut de la inconstitucionalitat de la Llei d'acompanyament, la Llei de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social, la Llei d'acompanyament de pressupostos de l'Estat per al 2003, la Llei 53/2002, alhora d'estar-ne, dèiem, molt convençuts, de la seva no-constitucionalitat, es fonamenta en dos aspectes. Primer, l'informe del Consell Consultiu, que, de manera clara, dictamina la inconstitucionalitat d'aquests tres aspectes que el diputat Carbonell acaba de dir, però també ens fonamentem en l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que, per unanimitat, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, no només ens demana al Parlament i al Govern, a ambdós, que fem aquest recurs, sinó que els serveis jurídics del CAC i el Ple del CAC troben molts més articles inconstitucionals dels que va trobar en el seu moment en el seu informe el Consell.

Segui com sigui, és evident que l'Estat, el Govern de l'Estat, va aprofitar aquesta tècnica legislativa tan, diguem-ne, poc honrosa de la Llei d'acompanyament per canviar-nos les regles del joc de la televisió local, i no només per canviar-nos la regla del joc de la televisió local, sinó per canviar-nos la regla del joc de l'audiovisual i per anunciar-nos que vénen mals temps per a l'audiovisual, perquè ens ha anunciat paral·lelament la voluntat de presentar una llei de l'audiovisual.

A nosaltres ens fa por, basarda, temença, angúnia i una sèrie d'adjectius més que podríem posar, el que pot dir i al que pot obligar una llei de l'audiovisual estatal respecte al nostre país i a les competències de la Generalitat.

Clar que, senyores i senyors diputats, el dia que el Govern de l'Estat ens posi damunt la taula aquesta Llei podrem recordar que serà una llei de bases, serà una llei que ens obligarà al cent per cent, perquè nosaltres no tindrem llei pròpia, i podrem recordar que nosaltres no tindrem llei pròpia perquè no hem volgut –perquè no hem volgut.

I aleshores ens passarà allò tan lleig que no només ens trepitjaran, sinó que hi haurem posat el peu. I això ja, diguem-ne, com que no és la primera vegada, ni la segona ni la tercera..., començo una mica fins i tot a plantejar l'estat mental de la nostra política, perquè, si fos a nivell personal, segurament que estariem en tractament. Això d'anar posant sempre el peu a veure si ens el xafen més fort o més fluix...

Aquí hem trencat les regles del joc de la televisió local. L'hem trencat en molts aspectes. Primer, això que la televisió local ha de ser digital i no pot ser analògica, això..., a veure, com ho fem? Els ajuntaments mitjans cap avall poden tenir televisions digitals amb el seu cost, quan els estats i les comunitats autònomes encara no tenen les seves televisions digitals?

O això realment és perquè tindrem una llicència i la posarem al mercat, perquè, si no la posem al mercat, no ho podrem fer? I si la posem al mercat, qui? Aquestes cadenes que s'han inventat a través de la Llei? Aquestes cadenes de televisions locals que poden ser fins i tot més enllà de les comunitats autònomes? Perquè si la televisió local és local, qui es planteja una cadena, una emissió en cadena des d'una televisió local que va més enllà d'una comunitat autònoma? Això no estem parlant de tota una sèrie de televisions privades que s'estructuraran en base de l'emissió en cadena de televisions locals de municipis que hauran posat al mercat la seva llicència o perquè per ideologia pròpia de l'equip de govern els va bé o perquè per manca de recursos econòmics no poden construir una televisió digital?

Això va per aquí. I, per tant, tindrem no diguem-ne més privades en el mercat, sinó més cadenes privades en el mercat. I no sé, vostès, si veuen la televisió quan van a casa seva, però tots sabem a què juguen les televisions privades que rebem nosaltres a casa. Tots sabem amb qui juguen, a favor de qui juguen, a què juguen i contra qui juguen. I els puc assegurar que a favor dels interessos nacionals i socials, nacionals del nostre país, socials de la nostra societat, no hi juguen –no hi juguen. I aquesta Llei permet això.

Arriba a un punt tan estúpid! Jo puc arribar a creure que el Govern de l'Estat té un interès molt gran a beneficiar segons quins empresaris, a muntar cadenes de televisions privades i a impedir que els ajuntaments que, per tradició solen ser més progressistes que els governs, doncs, no controlin televisions, no tinguin televisions, no tinguin influències. Puc arribar a creure que això té un cert interès polític. Ho puc arribar a creure. El que encara no entenc és per què es treu a la Generalitat la capacitat de posar el termini de la convocatòria –el termini de la convocatòria.

Jo els recordaria, a vostès, ja ho saben, que l'Estatut d'autonomia, en l'article 16.1, diu que «pertoca a la Generalitat el desenvolupament legislatiu i l'execució

del règim de radiodifusió i televisió en els termes i casos establerts en la llei que reguli l'estatut jurídic de la ràdio i la televisió».

És clar, si l'execució del règim ja no és ni posar el termini, què és? Rebem el paper? Posar el paper al calaix? Això? És a dir, acabem convertint la Generalitat en el calaix de l'Estat, en qui rep el paper, el posa al calaix i espera que vingui algú per tornar-li a donar? Ni el termini podem posar?

El Consell de l'Audiovisual trobava més motius d'inconstitucionalitat, trobava més motius per oposar-se a la Llei. Nosaltres estem d'acord amb l'Informe del Consell de l'Audiovisual, però en tot cas el Consell Consultiu n'ha trobat tres de clars. Veiem que són claríssims, coincidim amb el Consell Consultiu, com coincidim amb l'Informe del CAC, i, per tant, demanem al Ple d'aquest Parlament que presenti aquest recurs, perquè, senyores i senyors, si no presentem aquest recurs, no tindrem ni la sobirania per controlar i impulsar el termini del concurs de llicències.

I si aquest Parlament no té ni la sobirania per controlar i impulsar el termini del concurs de llicències, doncs..., no és que estiguem treballant a favor de l'autogovern, estarem treballant a favor del calaix d'Espanya. I nosaltres, perdonin, senyores i senyors diputats, no volem que Catalunya esdevingui el calaix d'Espanya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

També en el nostre cas, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, també en el nostre cas, deia, considerem que aquest Parlament hauria de fer arribar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 53/2002, de mesures fiscals i administratives i de l'ordre social per allò que fa referència a uns determinats articles que tenen a veure amb les televisions locals.

De fet, nosaltres..., primer, faré una breu reflexió de naturalesa política i passaré als arguments del recurs d'inconstitucionalitat. Hi han dues qüestions que, com a mínim, són preocupants; són preocupants i, a més a més, que nosaltres hi estem en profund desacord quant a l'actuació del Govern de l'Estat.

Un és el com: com es realitzen les modificacions, unes modificacions crucials que afectaran el present i el futur de les televisions locals. Es fan a través d'una llei d'acompanyament, modificant una llei de l'any 95 sense haver fet el desplegament d'aquesta llei. És a dir, quan aquesta llei de l'any 95 pràcticament no s'ha pogut posar en funcionament, no s'ha aplicat, perquè el mateix Govern de l'Estat no ha arribat a fer el pla de freqüències a partir del qual s'havien de distribuir aquestes freqüències dins de cada comunitat autònoma, quan això no s'havia fet, es fa una important modificació.

I això quines conseqüències té o com està afectant? Això està donant ja des de fa molts anys una enorme inseguretat jurídica a les televisions locals.

Pensem que la primera televisió local a Catalunya va ser la de Cardedeu; es va fundar l'any 1980, i des d'aquell moment han estat en situació d'alegalitat, fins avui estan les televisions locals en situació d'alegalitat.

I això què significa, aquesta inseguretat jurídica? Significa que difícilment poden fer inversions potents per millorar aquestes televisions, amb independència de si les poden fer, perquè les televisions locals tenen dificultats materials de fer-les. Però és que si les poguessin fer, amb aquesta inseguretat jurídica, és convenient fer-ho? I, per altra banda, això mateix reverteix en la publicitat, que lògicament també afebleix el finançament d'aquestes televisions.

Amb aquest context es fa una modificació exigint a les televisions locals tota una sèrie de coses que no s'exigeix a les privades, més potents –i després m'hi referiré. Però això mateix, el com es fa, per nosaltres ja és un fet greu, perquè, insisteixo, es fa una modificació important sense haver fet el desplegament de la Llei del 95 ni donant com a mínim una seguretat jurídica a les televisions locals.

La segona qüestió política és interpretar el perquè. Hi ha algunes dimensions de la Llei que tenen un objectiu instrumental molt clar, que és impedir que determinats grups, en aquest cas el grup Prisa o el grup Correo, puguin fer una concentració de mitjans de comunicació. I en aquest sentit, el que, de fet, intenta preveure aquesta modificació és que s'intervingui per part d'aquests grups en televisions locals.

Podríem estar d'acord..., de fet, estem d'acord a evitar aquesta concentració. Hi estem d'acord. Això hauria de ser fruit d'una decisió parlamentària i d'un ampli consens. El que és inacceptable és que s'hagi fet de manera instrumental perquè el Partit Popular veti a determinats grups la seva expansió en determinades àrees dels mitjans de comunicació.

És en aquest sentit que, insisteixo, la Llei, més que pensar amb una lògica dels sistemes de comunicació, pensa més des d'un punt de vista instrumental i de poder que serveixi als interessos del Partit Popular.

I passant als aspectes concrets del recurs d'inconstitucionalitat, clarament hi ha una invasió de competències que el Dictamen del Consell Consultiu determina d'una manera molt clara i precisa, i que en aquest sentit només, pràcticament, la recordaré per assenyalar aquells aspectes que són més essencials; és a dir, per una banda, modifica el sistema de televisions locals i estableix que els àmbits de cobertura han de ser fixats en el Pla tècnic de televisió digital per part de l'Estat.

Per tant, allò que hauria de ser competència de la comunitat autònoma, perquè, de fet, i això... –el mateix Dictamen del Consell Consultiu recorda molt clarament que l'Estat té competències en telecomunicacions però que en els mitjans de comunicació les competències són de la comunitat autònoma–, amb aquest tipus de plantejament és l'Estat el que passa a tenir intervenció sobre els mitjans de comunicació.

En segon lloc, hi ha aquest altre tipus de disposicions que donen a l'Estat la competència d'autoritzar i controlar l'emissió en cadena en localitats de més..., que puguin emetre en més d'una comunitat autònoma. I, clar, això té truc, perquè, evidentment, com que les freqüències difícilment s'aturen a les fronteres, si és que hi ha fronteres, entre comunitats autònomes, és la manera que l'Estat té per poder intervenir en la concessió de freqüències, per autoritzar, controlar, amb tota una sèrie de concessió de freqüències dins de les comunitats autònomes. Per tant, és una forma més d'intervencionisme.

I, en tercer lloc, obliga les televisions locals a passar al sistema digital l'any 2005. I això és que nosaltres ja ho trobem indignant i d'una gravetat molt forta, perquè, de fet, clar, estem en el pas del sistema analògic al digital. I què s'està fent amb aquest tipus de disposició? Fer que les televisions locals siguin el banc de proves d'aquest pas. El Partit Popular no s'atreveix a obligar les televisions comercials, potents, que tenen recursos i que estan en situació de legalitat, que siguin elles les que fan aquest pas. No: obliga les televisions locals, en situació d'alegalitat, amb indefensió, amb pocs recursos, a fer de banc de proves sense que l'Estat s'hi impliqui ni hi aporti recursos suficients. Perquè podria ser que fossin un banc de proves, però aleshores l'Estat s'hi hauria de comprometre i hi hauria d'aportar recursos. Perquè, evidentment, tot aquest pas al sistema digital té els seus problemes, implica una forta inversió i justament les televisions locals són les que estan amb més de dificultat de poder-ho fer.

Per tant, una vegada més –una vegada més– el Partit Popular és valent, prepotent amb els febles i, en tot cas, feble amb els poderosos, que no s'atreveix –no s'atreveix–, en tot cas, a posar unes normes del joc.

Per tant, per tots aquests motius, i cenyint-nos estrictament al que el Consell Consultiu diu en el seu Dictamen, a part de les valoracions polítiques que he fet, nosaltres demanem que es tiri endavant aquest recurs d'inconstitucionalitat perquè confirma la voluntat centralitzadora del Govern de l'Estat i tal com es planteja en les modificacions que ha fet de la Llei d'acompanyament s'està atorgant en la pràctica competències que hauria de tenir la nostra comunitat autònoma.

Res més, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per manifestar la seva posició, en primer lloc, en nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ricard Fernández Deu.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, vejam, jo crec que el primer que hauríem de fer, si els sembla, és centrar-nos, perquè, si no, no ens entendrem, correrem el risc de no entendre'ns.

Aquí estem parlant d'un espai de titularitat estatal, com és l'espai aeri, per exemple, com són les aigües territorials. Això pot ser tributari d'una opinió diversa de la

que consagra la Constitució, i cadascú té perfecte dret a manifestar l'opinió que vulgui. Ara, si ens hem d'atènyer a allò que, negre sobre blanc, deixa palès el text de la carta magna, primera consideració que ens hem de fer: aquesta.

Segona consideració: estem sense normativa, perquè a partir de la promulgació d'aquesta Llei d'acompanyament, que introdueix nous conceptes respecte de la regularització de les ones electromagnètiques, a través del plantejament de la televisió digital terrestre, l'analogica es queda sense norma reguladora. No, senyor Carbonell –no, senyor Carbonell–, llegeixi-s'ho. El que fa la Llei d'acompanyament és modificar –modificar– alguns articles de la Llei 41/1995, de 22 de desembre. Què vol dir això? Que s'estableix una redacció supletòria respecte del que ja hi havia legislat en determinats epígrafs; la resta –la resta– segueixen vius. Per tant, no hi ha cap mena de buit des del punt de vista jurídic.

Següent consideració. Efectivament, senyor Bargalló, senyora Comas, hi ha un dictamen del Consell Consultiu, a requeriment de la Mesa del Parlament, que li demana que es pronunciï a propòsit de cinc articles, del 109 al 113. I el Consell Consultiu diu, majoritàriament, que hi han elements que poden dur-nos a la conveniència d'interposar recurs d'inconstitucionalitat pel que fa al 109; és a dir, els quatre restants, no els considera. I el 109, doncs..., com dic, majoritàriament es pronuncia de manera favorable, encara que existeix un vot particular, des del nostre punt de vista perfectament raonat i raonable.

Jo la primera reflexió que vull fer és que el legislador ha actuat no només amb ple respecte pels textos constitucional i estatutari, sinó que, si m'ho permet, senyor Carbonell, ho ha fet amb un extraordinari sentit de l'oportunitat. I, home, no em puc estar de fer algun comentari *iocandi causa*, després d'escoltar-lo dir que feia temps que no es veien tants recursos d'inconstitucionalitat. Té raó –té raó–, feia temps que no es veien; no es veien des que va acabar el mandat del Partit Socialista Obrer Espanyol. Aquesta cambra en va interposar més d'un centenar –més d'un centenar. És a dir que, escolti, allò que se'n diu «la correlació»..., no hi ha color. I quan parla de retalls de competències..., jo ho entenc, que parli de retalls de competències, perquè, clar, les manifestacions del senyor Rodríguez Ibarra són tan properes, que deu haver quedat amarat d'aquests, diguem-ne, capteniments que jo crec que resultarien bastant més preocupants que no pas el del Govern del Partit Popular a l'hora de legislar a propòsit d'aquest assumpte.

La televisió digital, senyor Carbonell, la televisió digital no és més cara; vostè ho sap, això, no és més cara. El que passa és que la televisió digital és més nova i els aparells, en aquests moments, no estan en condicions de donar resposta a la nova formulació de la transmissió de televisió. És cert. Però és com si vostè em digués que resulta més car filmar amb una motocàmera digital d'aquestes que tots tenim a casa que fer una producció cinematogràfica en format trenta-cinc mil·límetres. No, el car és l'anterior, el car són els trenta-cinc mil·límetres. El suport digital no és el més car, és el més barat. El que passa és que s'han d'introduir elements,

fonamentalment el descodificador, que facin possible tot això.

Quin és el dèficit, senyor Bargalló, que s'havia d'emplenar?, quin problema s'havia de resoldre? Doncs, el que des de feia molt de temps reclamava el sector: acabar amb la inseguretat jurídica. Què diuen els operadors? «Escoltin, no sabem on anem!» Tots els que hem intervingut fins ara hem tingut oportunitat de sentir les inquietuds de la gent del sector: «Escoltin, facin alguna cosa –facin alguna cosa!» Nosaltres ho hem intentat fer, eh?, i no haurà estat per vostè, senyor Bargalló, ni per mim que la Llei de l'audiovisual no s'ha tirat endavant –deliberadament no em referia a la senyora Comas d'Argemir, que segurament a ella també li hauria agradat. No ha estat pas per nosaltres; per tant, girem full respecte d'aquest tema.

Com s'havia de fer? Siguem seriosos, com s'havia de resoldre aquest problema? Fent entrar el clau per la cabota?, instal·lant-nos en l'impossible metafísic de constrènyer qualsevol possibilitat de desenvolupament del sector? Perquè, escoltin, més de cent televisions, com actuen, com operen en aquests moments a Catalunya, des de la legalitat i amb una propensió, per entendre'ns, al creixement, converteix això en una jungla. Què s'ha de fer? No, diguin-ho. Ho hem d'escapar, això? Els hem de dir que tanquin i que se'n vagin a casa seva? És això el que hem de fer? O hem de buscar una fórmula possibilista, una fórmula constructiva? Doncs, jo crec que aquesta és la millor solució; o l'única, si m'ho permeten. I això és el que fa la Llei.

I, per si no fos suficient, cal recordar que les autoritats del sector audiovisual s'hi han pronunciat a bastament a propòsit d'aquest tema; el Consell Audiovisual, deien vostès, deia la senyora Comas –molt ben dit, per cert–, perquè hi ha hagut en aquest sentit la formulació d'un ventall d'opinions coincidents. Bé, és cert, s'havia de buscar una solució definitiva. I què deia el CAC? «La digitalització és la pedra filosofal.» Això ho hem dit tots. I vostè, senyor Carbonell, també, i jo també. Tots plegats ho hem dit. Home, el que passa és que, la digitalització, potser no l'aconseguirem d'aquí a deu minuts, és veritat. Ja existeix; el que passa és que no resulta tributària d'un seguiment universal, perquè els aparells encara no estan en condicions.

Però, en fi, anant a (*veus de fons*)..., però ja hi estaran. I els descodificadors estaran a la venda d'aquí a quatre dies. I la caució que estableix aquesta norma, la Llei d'acompanyament, és el termini que fixa –al qual em referiré–, que permet albirar de forma clara i sens cap mena de reserva que no estem en presència de cap plantejament estrambòtic, sinó que tot això té la seva lògica, fins i tot des del punt de vista de la temporalitat.

Què s'ha de fer? Aprovar un pla tècnic. I què ha de considerar, què ha de contemplar aquest pla tècnic? Doncs, les sol·licituds –ho diu la Llei, eh?, no m'ho invento jo– de les comunitats autònomes, atenent les freqüències disponibles; està bé, això, no? Després, la compatibilitat radioelèctrica entre comunitats adjacents i la coordinació internacional. Escolti, em sembla impecable –em sembla impecable! I nosaltres, a casa nostra –només faltaria!–, hem de fer el que ens sembli més adient, però el que no podem fer és envair la casa del

veí, i menys encara si la casa del veí resulta que no és la del germà, sinó que és la d'un cosí llunyà, com pot ser la de qualsevol altre veí.

Determinació de canals, àmbits de cobertura... Escoltin, estem, des del meu modest punt de vista, en presència d'una norma que respecta la participació de les comunitats autònomes en l'elaboració del pla tècnic, i assegura que tots els municipis capitals de província o de comunitat, o fins i tot aquells que tinguin una població superior als cent mil habitants, tenen assegurat per llei un canal múltiple amb un mínim de quatre programes. No és pluralitat, això?, o pluralisme, per ser més exactes.

Fins i tot diria –i en això coincideixo plenament amb el Dictamen que fa, a través del seu vot particular, un dels membres del Consell Consultiu– que no hi ha cap marge de decisió per al Govern de l'Estat, cap ni un; cap possibilitat de decisió. Pel que fa a la resta de municipis, el pla tècnic només pot reservar canals quan la comunitat autònoma corresponent sol·licita les cobertures, d'acord amb les especificacions demogràfiques que s'hi contenen. Bé, doncs, en l'únic supòsit que l'Estat pot dir el que li convingui, aquesta manifestació es vincula voluntàriament amb el dibuix que fan les comunitats autònomes. On són, doncs, les limitacions, més enllà de l'evitació d'interferències? Re. (*L'orador estossega.*) Perdonin, però és que estic molt refredat.

Cadenes d'emissores i emissions en cadena, que no és el mateix. Senyora Comas d'Argemir i Cendra, està clar que hem d'intentar que la televisió local sigui una televisió local! El que no podem fer és convertir la televisió local en una televisió com la resta, perquè llavors ja tenim la resta: és clar!, les televisions d'abast estatal. Si el que fem és una televisió d'abast local, ens haurem de centrar en la conveniència de crear les condicions que en permetin el desenvolupament al màxim, però dins aquesta circumscripció, perquè, del contrari, estaríem instal·lats en el permanent despropòsit.

Jo crec que això és raonable, i, a més a més, la capacitat de decisió correspon al govern de la comunitat autònoma quan es tracta d'emissions difoses dins la seva demarcació, i al Govern de l'Estat quan interessin més d'una comunitat. Bé, això passa amb la marina mercant, passa amb els ferrocarrils, això passa amb els recursos hidràulics, passa amb les instal·lacions elèctriques... Escolti, i no em digui això, senyora Comas... És que, a més, a mi em sap greu, perquè la veritat ens fa lliures. Vostè creu que el Govern de l'Estat, el Govern al qual dona suport el Partit Popular, en la Llei d'acompanyament introdueix aquestes modificacions perquè no vol que determinats grups editorials, doncs, reïxin? Doncs, no, escolti, no. I *el algodón no engaña*. Qui s'ha endut el pastís –no el més gran: l'únic– de televisió digital de pagament via satèl·lit en aquest país? Doncs, miri, el Grup al qual vostè feia referència. Per tant, escolti, em sembla que és una mica gruixut això de manifestar-se en el sentit de dir que el Govern el que fa és voler legislar justament en sentit diametralment oposat al que reflecteix l'esperit de la Llei.

Hi ha un altre aspecte que preocupa alguns grups d'aquest Parlament, com es desprèn del mateix sentit de la Proposta de resolució que estem substanciant, i

que és la imposició d'un termini. Bé, escolti, jo ja li ho he dit, senyor Carbonell –vostè és el que ha tret aquest tema, no?–, jo ja li ho he dit. Vejam, el pla tècnic va començar el primer de gener d'enguany, el dia 1 de gener; s'acabarà el dia 31 de març. A partir d'aquell moment, l'Administració central disposa de set mesos –set– per procedir-ne a l'aprovació, i, un cop aquesta s'hagi produït, té tres mesos més per determinar el tipus de gestió dels canals. I, quan això s'acaba, les comunitats autònomes, és a dir, nosaltres, tindrem cinc mesos més per a la convocatòria de concursos, adjudicació de les concessions..., és a dir, ingressar en tot allò que s'anomena «el procediment...», aquest que tant ens agrada, eh?, aquest que tant ens agrada perquè és el que ha de ser, és a dir, «el procediment transparent». Bé, escolti, vostè creu que en tot aquest seguit de caucions de temporalitat no s'haurà desenvolupat un parc de televisions, o com a mínim de descodificadors, suficients com per justificar el desenvolupament a través de la via digital de les televisions locals?

Bé, nosaltres entenem que no hi ha cap mena d'inconstitucionalitat i que aquestes necessitats a què em referia queden resoltes sense vulnerar ni el precepte constitucional ni l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Aquesta és la raó, senyor president, per la qual anunciem a la cambra la nostra decisió de pronunciar-nos en contra de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat.

Senyores diputades, senyors diputats, moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Carbonell i Abelló demana per parlar.*) Sí, senyor Carbonell? (*Pausa.*) Té un minut.

El Sr. Carbonell i Abelló

Jo, senyor Fernández Deu, li voldria respondre breument dues coses.

En primer lloc, no confongui el que és la tecnologia digital aplicada als mitjans audiovisuals amb la TDT, amb la televisió digital terrestre. Com vostè sap molt bé, una cosa és la digitalització de la informació, i una altra cosa és la televisió digital terrestre, que encara no existeix a cap país. Alguns països estan a prova –hi ha prova–, i la previsió de l'aplicació de la TDT, a Europa i als Estats Units, se situa cap al 2007, 2008, 2010..., perquè la tecnologia no està contrastada.

I, en segon lloc, jo l'invito a llegir com queda l'article primer de la Llei 95, modificada amb la Llei 2002, que diu així: «L'objecte d'aquesta Llei és regular la televisió local digital.» Aquesta és la modificació.

El president

Moltes gràcies. (*La Sra. Comas d'Argemir i Cendra demana per parlar.*) Sí, senyora Dolors Comas?

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Per al·lusions..., només assenyalar que, evidentment, les meves interpretacions no han de ser compartides pel

senyor Fernández Deu, i aquí hi ha la diferència política, entre altres coses. Per tant, no entraré en polèmica perquè no és el lloc respecte al que vostè ha diferit del que han sigut interpretacions polítiques. En tot cas, apello, una vegada més, al fet que hi ha un dictamen del Consell Consultiu que és clar i meridià pel que fa a invasió de competències, i això és el que estem tractant en aquest Ple.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. (*El Sr. Fernández Deu demana per parlar.*) Senyor Fernández Deu, per al·lusions de les al·lusions.

El Sr. Fernández Deu

Amb el seu permís, senyor president. Sé perfectament el que vostè diu, senyor Carbonell, i vostè sap perfectament el que jo dic. I entre les coses que vostè i jo compartim quant a coneixement hi ha el fet d'haver comprovat l'existència empírica de la transmissió de televisió digital des de fa més de dos anys en el nostre país –terrestre. Altra cosa és que el parc de receptors no sigui nombrós ni tan sols suficient. Però la televisió digital terrestre no és una entelèquia –no és una entelèquia– i la digitalització no importa si es difon a través de la banda ampla, si es difon a través del satèl·lit, o si es difon a través d'ones hertziànes convencionals, que és la terrenal, per ser exactes, i per utilitzar la terminologia *ad hoc*...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Deu

...que fa servir l'expert. En conseqüència, estic al corrent, i aquest coneixement informa o ha informat la meua intervenció. Senyora Comas d'Argemir...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Deu

...jo puc estar confós i el senyor president em traurà de l'error, però tenia la sensació que aquí al que veníem era a fer una valoració política; la tècnica, entenc que queda evacuada a partir del moment en què el Consell Consultiu ha emès el seu parer. Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, l'illustre diputat senyor Pere Lladó.

El Sr. Lladó i Isàbal

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, en nom del nostre Grup Parlamentari anuncio, de bell antuvi, que do-

narem suport a la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 53/2002, de 30 de desembre, de mesures fiscals, administratives i de l'ordre social.

Un cop analitzat el Dictamen del Consell Consultiu i l'informe del Consell de l'Audiovisual de Catalunya es pot arribar a la conclusió que s'ha produït una afectació competencial de la Generalitat de Catalunya en l'àmbit de la televisió local, i en el de la regulació de la televisió privada que justifica la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat.

Les modificacions, com han dit la resta d'intervinents, afecten profundament el sector audiovisual, ja que impulsen una migració de la televisió analògica a la digital, que pot qualificar-se de precipitada, i que recau sobre les televisions locals, i, a més, estableixen un règim d'incompatibilitat de les televisions autonòmiques i locals que afecta negativament el mapa audiovisual català, en dificultar la possible creació de la televisió privada catalana.

Aquest règim d'incompatibilitat no es troba justificat per la possible afectació del pluralisme extern en l'àmbit de Catalunya. Algunes de les modificacions efectuades afecten aquest marc de competències, i és per aquest motiu que ja, en la tramitació parlamentària a Madrid del projecte, des del Grup Parlamentari català, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ja es van presentar tot un seguit d'esmenes que van ser totes rebutjades.

La Llei –s'hi ha fet referència aquí– 41/95 establia l'àmbit territorial..., establia que l'àmbit territorial venia delimitat pel municipi. La nova regulació determina ara quins són els criteris que adoptarà el Pla nacional dins de les possibilitats de les freqüències disponibles, per tal d'establir els àmbits territorials de les televisions locals: més de 25.000 habitants o més de 25 quilòmetres, i es desconeixen les competències de la Generalitat de Catalunya per autoritzar i atorgar àmbits de cobertura diferents, en funció de la població o del territori.

Tal com s'afirma en el Dictamen del Consell Consultiu, no es pot considerar que la determinació concreta i individualitzada de cada una d'aquestes demarcacions pugui ser considerada com a norma bàsica, tampoc sembla que s'insereixi de forma adequada en el títol competencial sobre telecomunicacions a favor de l'Estat, ja que l'exercici d'aquesta competència no requereix la determinació per l'Estat de les concretes demarcacions sobre les que actuaran els futurs operadors de les televisions locals.

S'estableix la competència de l'Estat per a l'autorització i control de missions en cadena –també s'hi han referit els representants de Socialistes, d'Esquerra i d'Iniciativa–, quan afecten el territori de més d'una comunitat autònoma. Aquesta possibilitat, que estava expressament prohibida en l'anterior regulació, suposa una clara vulneració de les competències de la Generalitat, ja que implica un desconeixement dels efectes extraterritorials de les autoritzacions autonòmiques, i comporta l'atorgament a l'Estat d'una competència executiva que no té reconeguda per la Constitució.

Es fixa el termini que tenen els municipis per optar a la gestió directa del servei, i es fixa també el termini que tenen les comunitats autònomes per convocar i adjudicar els concursos per a la gestió dels canals de televisió local que no siguin de gestió directa del municipi o grups de municipis. Aquesta és una regulació que excedeix de l'àmbit propi de la normativa bàsica reconeguda a l'Estat, atès que el règim jurídic de les concessions és un àmbit competència de la Generalitat de Catalunya. En el Dictamen objecte d'anàlisi es considera com a mínim dubtós que la fixació del termini de què disposen els municipis pugui tenir caràcter bàsic. En canvi, és més taxatiu quan afirma que «no es pot acceptar la imposició d'un termini a les comunitats autònomes per a la convocatòria dels concursos i l'adjudicació de les concessions, ja que es tracta d'una funció de naturalesa executiva».

Cal dir, també, que la Llei de mesures estableix un règim d'incompatibilitats que es basa en criteris territorials. No es limita, com fins ara, a establir, un règim d'incompatibilitats per a les televisions privades d'àmbit estatal, sinó que s'estén a les televisions privades d'àmbit autonòmic o local. Aquesta regulació afecta les competències de la Generalitat de Catalunya, ja que estableix un règim d'incompatibilitat absoluta entre televisió autonòmica i televisió local, la qual cosa incideix greument –greument– en el mapa audiovisual de les comunitats autònomes i impedeix a la Generalitat de Catalunya desenvolupar una política pròpia en el marc de la legislació bàsica estatal, en l'àmbit de la televisió.

En definitiva, per no repetir moltes argumentacions que avui s'han dit aquí, aquesta tarda, senyores i senyors diputats, després –amb tota cordialitat– del seu discurs surrealista, senyor Fernández Deu, crec que la gran majoria –no ha posat cap termini a res; ha parlat molt, però no ha posat terminis que, en tot cas, és quelcom que a nosaltres ens preocupa i força–, crec que la gran majoria –i amb tota cordialitat, eh?–, crec que la gran majoria d'aquesta cambra estarà d'acord que Catalunya ha de poder decidir les necessitats del país en el sector audiovisual, n'estem plenament convençuts. Ha de ser el Govern català qui decideixi el model, i el Govern central donar-hi la cobertura tècnica, però de cap de les maneres pot ésser que restem sotmesos a un pla tècnic.

Malauradament, en aquest cas, s'utilitza la tecnologia per fer política, i des d'aquest Pla tècnic se'ns vol... –se'ns volen, no només un–, se'ns volen colar una sèrie de gols des de clares posicions, sota el nostre punt de vista, des de clares posicions de fora de joc. I això els àrbitres ho sancionen, o almenys ho haurien de sancionar.

La Llei d'acompanyament ens dicta com hem de fer la feina. Hi ha una clara visió tutelada, com si haguéssim de ser subsidiaris de l'Estat. Tutelen, des de Madrid, el sistema comunicatiu i no confien en un model plurinacional. Va arribar, sorprenentment, aquesta Llei d'acompanyament sense cap tipus de debat i sense conèixer l'abast d'unes reformes que lesionen, i de quina manera, els interessos de Catalunya.

En un futur proper marcat per la digitalització –que també se n'ha parlat–, no pot ser que es tanquin portes, que es vegi aquest nou camp com un element restrictiu, quan ha de ser, sota el nostre punt de vista, clarament amplificador, i que s'aprofiti una llei d'acompanyament per disminuir les possibilitats del sector comunicatiu.

Catalunya, senyores i senyors diputats, ha de poder assumir responsabilitats sense que això faci por a ningú. I és des d'aquest Parlament que s'ha de decidir quin sistema comunicatiu volem per al nostre país. No podem acceptar aquesta visió tecnòcrata i centralista que pretén marcar-nos la política que el Govern de Catalunya ha de seguir.

No hi estem d'acord i per això el nostre Grup Parlamentari donarà suport a aquest recurs d'inconstitucionalitat. I també aprofito per dir que, tal com es va fer en l'anterior recurs interposat sobre el testament vital, plantejem també, senyor president, en aquest tema, la recusació del magistrat senyor Jiménez De Parga, en tant que fins avui no ha estat suspès de les seves funcions per les manifestacions referides a la negació de les nacionalitats històriques. Aquest posicionament el mantindrem mentre no es produeixi la seva dimissió o suspensió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor Fernández Deu, em demana la paraula?

El Sr. Fernández Deu

Per un doble sentit: al·lusions i contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Fernández Deu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Lladó, senyor Lladó, cordialment, cordialment, jo creia que el surrealisme era la projecció del voluntarisme fins als nivells més alts de l'absurd i, per tant, resulta difícil –des d'un punt de vista estètic, naturalment– resulta difícil que vostè aconsegueixi que jo pugui acceptar aquesta qualificació que fa de la meua intervenció. En tot cas, el que resulta surrealista és que vostè, amb l'experiència parlamentària de què disposa, encara no hagi aconseguit entendre que hi ha una cosa que segueix existint, que es diu l'Estat.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Nadal, demana la paraula? Esperí's, esperí's un segon, senyor Lladó.

El Sr. Joaquim Nadal i Farreras

Per la darrera part de la intervenció del senyor Lladó, i per dir que el nostre Grup també ha signat la petició d'incorporació en aquesta proposta de recusació del president del Tribunal Constitucional, com a conseqüència de les manifestacions que havia fet, i que això són els diferents grups que promouien la interposició del recurs d'inconstitucionalitat que també han signat aquest afegit.

El president

Moltes gràcies. Senyor Lladó... (*Veus de: «I de l'Ibarra.» Remor de veus.*) Senyor Lladó...

El Sr. Lladó i Isàbal

Senyor president, senyor Ricard Fernández Deu, amb tota cordialitat si li ha molestat el terme «surrealista», el retiro. En tot cas, jo, en nom del meu Grup Parlamentari, sóc diputat al Parlament de Catalunya i sempre votaré en contra d'aquelles decisions que laminin les possibilitats i que laminin les possibilitats del Govern de Catalunya a l'hora de legislar en qualsevol tema. Sobre aquesta qüestió vostè no ens n'ha parlat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a trucar a votació. Senyor Fernández Deu, hi han accepcions del surrealisme diferents de la que vostè ha fet i més positives...

(*Pausa llarga.*)

Senyores diputades i senyors diputats, per acordar el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei, aquesta Llei que es recorre, cal la majoria absoluta, és a dir, seixanta-vuit vots o més. Per tant, els anuncio que el resultat serà en funció d'això que els dic.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha guanyat per 116 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i vuit minuts.